

Giới thiệu Kể Muru Mô

Thuộc truyện ngôn tình hay, tựa truyện Kể Muru Mô nói về Hạ Tuyền là điển hình của “à phụ nữ xấu xa”, ngực lớn eo thon, bộ dạng xinh đẹp kiêu diễm, song cả ngày trong đầu chỉ toàn nghĩ cách cướp đoạt bạn trai của con gái ông chủ.

Tuy rằng vị tiên sinh kia anh tuấn phóng khoáng, hầu bao rủng rỉnh, nhưng dám mon men “đào góc tường”* của con gái ông chủ, chẳng phải quá to gan sao?

Mục đích của cô ấy rốt cuộc là gì?

Cô ấy và vị tiên sinh kia, cuối cùng là ai đặt bẫy ai đây?

Văn viết về sự trả thù của một ngôi sao lớn, diễn biến hết như văn án, nếu dị ứng thì nên bỏ qua!

*Đào góc tường mang ý nghĩa đi đường tắt, vụng trộm đánh úp người ta hoặc lén lút chiếm ưu thế của người ta.

Cùng đọc truyện để tìm hiểu thêm nhé, bên cạnh đó truyện Nhân Thú Đáng Yêu sẽ là tác phẩm mà bạn đọc không nên bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Kể Muru Mô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Bên ngoài sân bay quốc tế T2 của thành phố Giang, một nhóm nam nữ trẻ tuổi ôm tặng phẩm và áp phích đang bầu quanh một cô gái có thân hình nóng bỏng, khuôn mặt mang mắt kính đen đi từ trong ra ngoài. Bọn họ cuồng nhiệt gào thét tên cô – Hạ Tuyền. Bản thân cô cũng rất thân thiện, vui vẻ giao lưu và chụp ảnh cùng họ.

Tuy trợ lý và người đại diện của cô khá bất bình bởi tốc độ cô đi ngang ngửa, một chín một mười với ốc sên, nhưng vẫn không lên tiếng phản nản.

Lúc sắp vào cửa kiểm tra, nhóm fan dần dần yên tĩnh lại, bấy giờ Hạ Tuyền mới kịp thở dốc, cô kéo thấp vành nón, nhìn qua mắt kính râm, dõi theo mấy người đàn ông phía trước đang bước ra cửa sân bay.

Vài người đàn ông mặc trang phục thuần sắc đen đi sát bên cạnh người đàn ông có vóc dáng thon dài cao ngất, vận bộ tây trang được cắt may thủ công màu xanh đậm, họ cúi đầu trò chuyện cùng anh ta. Đằng sau anh ta nổi bật với vai rộng eo hẹp, anh tuấn mê người, vòng eo cắt vừa khít tôn nét tinh tế, gọi cảm. Anh ta nghiêng đầu lộ đường cong thanh nhã, gương mặt nhìn chính diện ắt hẳn sẽ tuấn lãng, mê hoặc vô cùng.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt Hạ Tuyền, anh ta về như đăm chiêu ngoái nhìn, phía sau gọng kính không vành gác trên sống mũi cao là đôi mắt phượng rất đẹp và dài.

Đôi mắt đen lay láy chớp chớp cảm xúc nhộn nhạo. Anh ta chỉ liếc nhìn cô một cái rồi thu hồi tầm mắt. Sau khi chờ cấp dưới mở cửa xong, anh ta bỏ đi một mạch mà không hề ngoảnh đầu nhìn lại.

Hạ Tuyền hơi hồi hộp, trong lòng thoáng chùng xuống. Nhìn tình huống lúc này, xem ra chỉ tồn tại hai khả năng, một là cô đánh giá quá cao sức hấp dẫn của mình, hai là cô coi nhẹ tính cách thâm sâu của anh ta. Song bất kể là loại khả năng nào đi chăng nữa, thì đều chứng tỏ công sức cô bỏ ra trên máy bay đều đổ sông đổ biển.

Quay lại hai giờ trước, trong khoang hạng nhất của chuyến bay từ NewYork đến thành phố Giang, Hạ Tuyền ngồi đúng vị trí của mình, ánh mắt cô sau cặp kính đen lén lút quan sát người đàn ông bên cạnh.

Anh ta đang uống trà xem báo, là tờ The Wall Street Journal toàn tiếng Anh. Hòa quện cùng màu trà đậm mực, hai cánh môi mỏng được nước trà nhuộm sáng bóng, ánh mắt anh ta chăm chú đầy sự tập trung khiến người ta mê muội.

Một người đàn ông trang nhã, xuất thân từ danh môn thế gia như vậy, có chi lại nguyện ý đính hôn cùng con bé Diệp Minh Tâm kia, thật không hiểu anh ta nhìn trúng cô ta ở điểm nào... thích thói kiêu căng, ương bướng, không xem ai ra gì của cô ta? Hay hứng thú với tính tình phung phí, quen tiêu xài vô độ, không chút nội hàm?

Mà thôi, phỏng chừng cô đã quá nóng nảy, chẳng qua người ta may mắn hơn cô, từ nhỏ đã vỡ được món hời, luôn được cha yêu thương chiều chuộng, nào giống cô...

Nhẹ nhàng bật tiếng cười khẽ, Hạ Tuyền toan đứng dậy đi toilet, đúng lúc cây bút máy mà người đàn ông vừa rút ra từ túi áo tây trang bỗng nhiên rơi

xuống đất, chậm rãi lần đến dưới chân cô.

Giày cao gót sắc đỏ, đôi chân trắng nõn xinh đẹp, cặp đùi thon dài hoàn mỹ, cây bút máy màu đen sang trọng, một tổ hợp đầy rẫy sự cám dỗ...

Hạ Tuyền không hề đắn đo cúi xuống nhặt cây bút, gần như hành động cùng lúc với người đàn ông kia. Bàn tay hai người tình cờ chạm nhau. Anh ta giương mắt ngó cô. Vì cô khom người, nên cổ áo vốn đã thấp liền mất hết công dụng che lấp, quang cảnh tuyệt vời nhô khỏi lớp áo trực tiếp soi rọi vào mắt anh ta.

Thời gian tựa hồ dừng chuyển động tại khoảnh khắc ấy. Sau, động tác của người đàn ông nhanh hơn cô. Những ngón tay trắng nõn, gồ rỗ mấy khớp xương nhẹ nhàng tách ngón tay cô ra, theo đó lấy lại cây bút máy từ trong tay cô, đoạn anh ta ngồi dậy, khẽ gạt đầu với cô, rất nho nhã lễ độ.

Hạ Tuyền thẳng người, tựa vào lưng ghế, thông thả đánh giá anh ta. Lần này cô nhìn một cách quanh mình chính đại.

Cô biết người đàn ông này, anh ta chắc hẳn cũng biết cô. Không phải cô tự tin vào danh tiếng của mình, mà bởi công ty anh ta đang đầu tư vào một thương hiệu trên mạng internet do cô làm người phát ngôn. Nguyên là cổ đông, anh ta tất nhiên nhận ra cô. Về phần tại sao cô biết anh ta, quá trình có thể gọi là dụng tâm lương khổ*. Từ lúc cô ký hợp đồng với ông chủ mới của công ty giải trí Hoa Hạ, thì hồ như mỗi ngày đến công ty, cô đều nghe người khác tuyên truyền, phát tán tin tức về chồng chưa cưới của con gái ông chủ Diệp. Nghe nói người trong gia đình họ Diệp đã gả công mai mối, gán ghép bọn họ với nhau. May mà cô ta có được sự che chở, bảo bọc của ông bố dượng đầy bản lĩnh, bằng không sao có cơ hội thân thiết với người đàn ông như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Một ngày sau khi sự kiện đó xảy ra, Hạ Tuyền nhận lời phỏng vấn của truyền thông ngay tại nhà mình. Lần này tới thành phố Giang, ngoài mục đích tiếp cận người đàn ông kia, cô còn phải tham gia chương trình thực tế rất phổ biến nói về tình cảm của các ngôi sao mang tên "Đồng giả tình nhân" mùa thứ hai.

Vì những mảnh lời và tính chất đặc biệt của chương trình, nên trước khi bắt đầu phát sóng, ban biên tập tạm thời chưa xác định danh tính của những người tham gia. Họ chỉ công bố bảng danh sách các ứng cử viên, rồi để nhân viên có mặt tại đó lựa chọn. Về vấn đề này, Hạ Tuyền khá chắc chắn, song khi phóng viên hỏi cô có thật sự tham gia chương trình hay không, cô bèn đưa ra câu trả lời lập lờ nước đôi. Trước nay, người Trung Quốc luôn đề cao tính khiêm tốn, biểu hiện quá tự tin e rằng sẽ chuốc lấy sự phản cảm.

Hoàn thành xong buổi phỏng vấn, cô được một ngày nghỉ ngơi thư giãn. Cô ngủ say như chết, tận đến khi tỉnh hẳn mới lồm cồm bò dậy, bảy giờ mặt trời đã đứng bóng. Cô trang điểm nhẹ nhàng, đeo mắt kính, đội mũ và khẩu trang đầy đủ, mặc chiếc váy dài sắc xanh tươi, cầm thêm chiếc ô che nắng rồi khoan thai ra khỏi cửa.

Hôm nay cô dự định dạo phố, sẵn tiện dùng com bên ngoài. Tuy rằng từ sau khi trở thành diễn viên có tên tuổi, mỗi lúc ra đường, ít nhiều gì cũng có người nhận ra cô, nhưng cô chưa nổi tiếng đến mức phải bắt buộc giả từ cuộc sống dung dị bình thường.

Thành phố Giang vốn là quê hương cô. Cô đã quá quen thuộc với mảnh đất nơi đây, dù rất lâu cô chưa về thăm quê. Mấy năm nay, vì mục đích của bản thân mà cô buộc lòng phải phấn đấu và bốn ba khắp nơi nơi. Sau bao năm vất vả, cuối cùng cô đã có thể bình lặng thanh thản trở về chốn cũ, nhưng nơi đây đã khác xưa quá đổi.

Thành phố Giang là thành phố cổ nòng đậm hơi thở lịch sử. Các ngõ hẻm dân dã nơi đây vẫn giữ gìn được nét truyền thống quý báu. Tuy cảnh quan thành phố dần thay đổi, phát triển theo hơi hướm hiện đại, nhưng các đặc sản trấn quý vẫn trường tồn tại các ngõ hẻm nhỏ.

Buổi trưa, cô đã lên sẵn kế hoạch du ngoạn mấy ngõ hẻm chuyên bán thức ăn ngon, vì thế cô đỗ xe cách đấy hơi xa, đi bộ vào một ngõ, rào bước vòng vào theo lối rẽ, tìm kiếm quán ăn trong trí nhớ.

Đi tới đi lui, di động của cô bỗng đổ chuông inh ỏi. Lấy ra ngó, là người đại diện của cô, Hứa Cách Phi gọi đến. Cô nhưn mi, thoáng nhìn vào ngõ quẹo khác, rồi dừng dừng nhận điện.

"Chị Phi." Cô nhẹ giọng hỏi, "Có việc sao ạ? Hôm nay em nghỉ mà."

Hứa Cách Phi thân nhiên đáp: "Nghỉ thì không được gọi điện cho cô hả?"

"Tất nhiên là được, chị có việc cần dặn à?" Cô vẫn giữ nguyên ngữ điệu mềm mại.

"Không phải lúc trước cô nhờ chị dò hỏi ban biên tập, cuối cùng khách mời nam là ai ư?" Hứa Cách Phi nói, "Chị đã tìm người hỏi, nhưng miệng đôi phương kín kẽ lắm, không lấy được đáp án chính xác. Có điều, chị nói để cô yên tâm, với địa vị bây giờ, Văn Nhượng Chu tuyệt đối sẽ không tham gia mấy chương trình thực tế đâu."

"Em cũng cảm thấy như vậy, không tham gia là tốt nhất."

Nghĩ kĩ cũng hiểu, đường đường là ảnh để nắm trong tay các giải thưởng quốc tế lớn nhỏ, thì ngu gì tự hạ thấp giá trị bản thân mà xuất hiện ở mấy tiết mục tầm thường chiếu trên ti vi? Vân Nhược Chu đã có thâm niên trong nghề, là 'con cưng' của mảng điện ảnh, từ lâu anh ta đã không còn mặn mà với những chương trình phát sóng trên tivi. Lần này trong danh sách lại bất ngờ xuất hiện tên anh ta, phỏng chừng là muốn nhờ tên tuổi của một cá nhân để đánh bóng cho cả chương trình, thu hút sự chú ý của dư luận, bằng không nội tiền trả cát sê trả cho anh ta cũng là cái giá trên trời.

Tâm tình thoát thả lỏng, giọng nói Hạ Tuyền thấp thoáng ý cười: "Cám ơn chị Phi nhiều lắm, lần sau em mời chị dùng cơm."

Hứa Cách Phi nghiêm túc đáp rằng: "Cô làm ơn làm phúc không gây thêm chuyện thị phi cho chị, chị sẽ niệm nam mô a di đà phật liền. Lát ăn trưa nhớ quán chặt cái mồm, đừng để ngày mai vác cái mặt sưng húp đi chụp hình!"

Hạ Tuyền sáng khoái đáp ứng.

"Mà này, hôm trước trên máy bay rốt cuộc cô muốn giờ trò gì? Mã NGHĩ (con kiến) không ngăn cô à? Chị chỉ về trước cô một ngày, cô liền rước thêm phiền phức cho chị."

Mã NGHĩ là trợ lí nam của Hạ Tuyền, nhớ tới sự việc trên máy bay, tâm tình cô bỗng xấu đi, bèn ý nhị chuyển đề tài: "Không có gì. Trưa rồi, chị đi ăn đi, em cũng ăn đây."

Hứa Cách Phi không dễ dàng bị cô qua mặt: "Hạ Tuyền, chị nói để cô rõ, cô đừng tưởng mình hay ho, lợi hại lắm. Đừng đại dốt trên chộc Lê Tịnh Lương, bộ cô không biết mình không đủ sức chơi nổi sao?"

"Em không cảm thấy mình lợi hại, cũng chẳng rảnh rỗi chơi đùa." Hạ Tuyền kiên nhẫn phân trần, chợt cảm giác đằng sau có xe chạy tới, cô toan nhường đường cho đối phương, song ngõ quá hẹp, nếu cô nhường đường thì phải dán chặt cơ thể vô tường, vậy thì mất thẩm mỹ quá.

Hứa Cách Phi không nhìn thấy tình trạng bên kia của cô, tiếp tục thẳng thắn: "Cô không cảm thấy mình lợi hại, vậy cô xin danh thiếp của Lê Tịnh Lương làm gì? Nếu cô muốn tiếp tục trình diễn chuyện quá khứ của cô và Vân Nhược Chu, chị sẵn sàng chấp nhận, chỉ cần cô đừng chộc phá vị tổ tông kia nữa."

Lần trước, bởi chuyện giữa cô và Vân Nhược Chu bị làm rùm beng lên, Hạ Tuyền lập tức bị fan của nam thần móc mĩa, xia xói đến thâm thương. Chẳng những bị chửi bới là dựa hơi người nổi tiếng để lảng xê bản thân, thậm chí họ còn kháo nhau rằng cô bị đạo diễn dùng quy tắc ngầm, 'tò tí te' qua lại đã đòi mới được lựa chọn.

Giờ nhắc lại chuyện xưa thì chỉ biết cười trừ cho qua, song nghĩ thoáng ra cũng không hoàn toàn hồngбет, chí ít cô thật sự nhờ Vân Nhược Chu để nâng cao tên tuổi, cũng tính là trong họa có phúc.

"Biết rồi, mà mắc gì chị lại lôi Vân Nhược Chu vào." Hạ Tuyền nhúc nhích khóe miệng, "Vớ cả, sao em không thể làm quen Lê Tịnh Lương? Nam chưa vợ, gái chưa chồng, tiếp cận anh ta thì có tội tình gì?"

"Cô chưa tỉnh ngủ hả?" Hứa Cách Phi cực kì kinh ngạc, "Lê Tịnh Lương đã đính hôn rồi, đối tượng là con gái của ông chủ cô đó, bộ cô không biết gì hay sao? Hơn nữa, trước đây chị đã nói, cô muốn yêu đương thì phải thông qua sự đồng ý của chị."

"Vậy giờ em làm sao đây?" Nghe người khác nhắc tới Diệp Minh Tâm, Hạ Tuyền tức khắc bùng lửa giận, cô dứt khoát dừng bước, đôi co cùng Hứa Cách Phi, "Chẳng lẽ chị bắt em phải cam chịu tình cảnh một mình ăn cơm, một mình dạo phố suốt đời à?"

Hứa Cách Phi trầm ngâm, qua thật lâu mới cất giọng mới mẻ: "Thôi đi, cô tranh thủ nghỉ ngơi cho tốt, chị không nói nữa." Dứt lời liền cúp máy.

Câu xin lỗi ngay khóe miệng, cô lại không thể trần tình thành lời. Cô nhìn màn hình di động một lúc lâu, đoạn nhét vô ba lô, hai bên thái dương của cô giật lên hồi.

Bỗng nhiên, cô muốn ngoái đầu nhìn ra sau. Nãy giờ cô đứng thẩn thờ rất lâu, mà xe phía sau chẳng bấm còi thúc giục, làm cô ngạc nhiên quá đỗi.

Cô nhin không được quay đầu, chiếc ô tô màu đen sang trọng lặng yên dừng đằng sau cô. Trên ghế lái là người đàn ông vô cùng quen thuộc. Cô từng vô số lần nghiên cứu, nghiền ngẫm anh ta, học thuộc lâu lâu tư liệu của bản thân anh ta, không ai khác chính là quý ngài Lê Tịnh Lương.

Bị cô gái phía trước thân nhiên chặn đường, sẫm soi ngắm nghía, thế nhưng Lê Tịnh Lương vẫn thong thả chờ đợi, nhân phẩm anh ta tốt đến thế ư, quả khiến cô phải gia tăng độ hảo cảm.

Ngoảnh đầu, cô bước nhanh đến đầu ngõ bên kia, đối diện chính là phố ẩm thực. Những quán ăn có tuổi đời trăm năm đều tọa lạc ở đó. Rất nhiều kẻ có tiền đến đây thưởng thức những hương vị tuyệt hảo, nên anh ta có mặt tại đây là điều bình thường.

Đi đến đầu ngõ, cô liền tránh đường. Hạ Tuyền đã chuẩn bị sẵn tâm lí tán gẫu cùng anh ta. Nào ngờ xe anh ta vào một cái chạy lướt qua cô, bỏ đi không chút lưu luyến.

...

Hạ Tuyền tức giận tháo mất kính, trừng theo bóng lưng anh ta. Cô không nhận nổi phải dậm mạnh hai chân nhằm giải tỏa cơn bức xúc, chết tiệt!

Song, nhờ đâu anh ta không nhận ra cô? Cô bao bọc kín kẽ như vậy, bọn họ lại không thân quen, anh ta không nhìn ra cũng tương đối hợp lí.

An ủi bản thân như vậy, đúng là hơi tự kỉ, nhưng đã giúp cơn giận của Hạ Tuyền nguôi ngoai phần nào. Cô lại đeo mất kính, đi qua đường cái tìm chỗ ăn quen thuộc. Tới nơi, cô leo lên lầu, thẳng đến vị trí mình nhắm trước.

Trên đường đi đến phòng ăn, Hạ Tuyền tháo mất kính lẫn khẩu trang. Tháo xong xuôi hết thảy, cô vừa vặn tới trước một gian phòng, vô tình ngó vào, vậy mà lại thấy Diệp Minh Tâm đi từ trong ra ngoài. Ông trời muốn chơi xỏ cô chăng, nom khuôn mặt đáng ghét kia, thần sắc cô tức khắc xấu đến cùng cực.

"Là cô?" Diệp Minh Tâm cười lạnh, "Hôm nay ra cửa quên coi ngày, liền xui xẻo ăn cơm cùng chỗ với cô. Mà cô đúng lúc xuất hiện ở đây, còn lăm lét đi qua phòng này, không phải có mưu mô gì đấy chứ?"

Hạ Tuyền quan sát cách cô ta cố nén tức giận tới độ trên trán rịn lớp mồ hôi, cô khẽ nghiêng đầu nhìn vào bên trong, thấy Lê Tịnh Lương đang ngồi ngay ngắn trên ghế dựa.

Ánh mắt anh ta hồ hững nhìn cô một cái rồi chuyển sang hướng khác, thái độ coi thường đó thật khiến người ta không nuốt trôi nổi bức, thế nên cô phờ ra nụ cười chói sáng, vờ tốt bụng giúp Diệp Minh Tâm quạt mồ hôi trên trán: "Cô Diệp, tâm phải tịnh thì mới mát được."

Diệp Minh Tâm nhũn mảy, xém tí bật thốt hai chữ "Ti tiện", song nghĩ đến lời dặn dò của bố mẹ khi ngồi chung với Lê Tịnh Lương, bèn gắng gượng ẻm nhem xuống.

Cô ta quay lưng về phía phòng ăn, nên không phát hiện Lê Tịnh Lương vì câu nói "tâm phải tịnh thì mới mát được" mà phóng tầm mắt ra cửa nhìn Hạ Tuyền. Hai người gạt Diệp Minh Tâm qua một bên, cùng nhau đầu mắt.

Tâm phải "Tịnh" thì mới "Mát (Lương)" ...*

*Tên Lương của anh cũng có nghĩa là mát mẻ, nguội lạnh, ở đây chắc chị nữ chính mượn gió bẻ măng, cố ý trêu chọc gọi thân mật tên anh.

Hạ Tuyền nâng nhẹ khóe môi, đôi mắt hoa đào cong thành hai vầng trăng khuyết, nụ cười sáng lạng hợp cùng đôi mắt hoa đào hút hồn người khác. Bình thường đôi mắt ấy đã đủ hại người ta nhũn người, mà giờ khắc này, tác hại ấy càng được đẩy lên cao khi chủ nhân của nó cố ý quyến rũ đối phương.

Lê Tịnh Lương tựa lưng vào ghế, cặp mắt thon dài liếc xéo cô. Cô nhìn vào mắt anh ta tựa như thay lời muốn nói: Đến đây, đến 'nhúng chìm'* tôi đi, anh có dám không?

*Trong convert 泡 là phao (泡) có nghĩa là ngâm nước, làm mềm...Ở đây ai có ý kiến dùng từ hay hơn, hợp lí hơn thì góp ý cho mình với.

Hạ Tuyền sở hữu ưu điểm là biết khi nào nên dừng lại. Tranh thủ lúc anh ta chưa kịp dời tầm mắt, cô nhanh nhẩu bỏ đi. Lúc này, Diệp Minh Tâm cũng hết buồn tiêu, cô ta phụng phịu bước vô phòng, ngồi xuống vị trí của mình.

Lê Tịnh Lương lia mắt khắp người cô ta, sâu dưới đáy mắt là vẻ lạnh lùng hời hợt, bình tĩnh như nhìn kẻ xa lạ.

"Mụ đàn bà này chả ra thứ gì cả, sao anh lại cho ả danh thiếp?"

Diệp Minh Tâm từ nhỏ đã bị chiều hư, cô ta không nhận được phải buông lời trách cứ Lê Tịnh Lương, nhưng bằng ngữ điệu nũng nịu đến chảy nước.

Lê Tịnh Lương cúi đầu nhìn nước trà trong tách, lười nhác nói: "Cô ấy chính xác chả ra thứ gì."

Câu nói hòa theo của anh khiến Diệp Minh Tâm vừa lòng thỏa ý, nào ngờ về sau lại phá bình hoàn toàn tâm trạng cô ta: "Cô ấy là người."

Bây giờ Diệp Minh Tâm triệt để mất khống chế. Xưa giờ cô ta luôn sống trong nhung lụa, bố mẹ cưng như trứng, hứng như hoa, đời nào phải chịu tình cảnh 'ngâm bồ hòn làm ngọt'? Dẫn người ngồi đối diện là Lê Tịnh Lương thì bản chất cô ta vẫn lộ rõ mồn một, cô ta ra chiều bất mãn, giọng chất vấn: "Lê Tịnh Lương, sao anh lại nói đỡ cho ả. Em mới là vợ chưa cưới của anh đấy nhá. Ngày thường anh đối xử lạnh nhạt với em cũng thôi đi, nhưng sao lúc này không chịu đứng về phía em?"

Lê Tịnh Lương bung tách trà, nhấp một ngụm, trả lời bằng vẻ hòa nhã: "Minh Tâm, em không cảm thấy như vậy rất tốt ư? Chúng ta cứ giữ vẻ lạnh nhạt với nhau, sau này khỏi cần lãng phí thời gian vô ích để đoán xem vì sao đối phương trở mặt lạnh lùng, tốt quá còn gì?"

"Tốt?" Diệp Minh Tâm như thể bị chấn động trước logic khác người của anh, qua hồi lâu mới lấy lại phản ứng, "Lí lẽ hoang đường kiểu gì thế? Chúng ta là vợ chồng chưa cưới, bây giờ chưa quá thân thiết là bởi thời gian chúng ta tiếp xúc không dài, về sau sẽ dần dần cải thiện thôi."

Lê Tịnh Lương cười sâu thêm, gật đầu lia lịa: "Ha ha, đúng là một thế giới hờn nhiên trong sáng."

"Có ý gì?" Cô ta khó hiểu.

"Ăn cơm đi."

Nói xong, anh cúi đầu, dựng nên bức tường ngăn cách, cự tuyệt đối phương cả ngàn dặm.

Ăn cơm cùng Diệp Minh Tâm đúng là hành thân hành xác, mồm miệng cô ta bép xép không thôi, nói câu nào cũng chọc người ta chán ghét. Qua miệng cô ta, người khác đều là kẻ thấp kém hèn hạ, chỉ mình cô ta cao sang quý phái. Đường đường là tiểu thư con nhà giàu, mà hể mớ mồm là văng tục tứ tung, qua đó cho thấy, nhà họ Diệp 'gia giáo' quá.

Có điều, vậy cũng không tồi. Xét theo khía cạnh đặc biệt, trên thế giới này đơn giản có hai loại người: một là kẻ ngu ngốc, hai là tên bịp bợm. Diệp Minh Tâm đại diện cho kẻ ngu ngốc, mà anh, đương nhiên là gã bịp.

Còn Hạ Tuyền? Cô ta là loại nào?

Nhớ tới cô ta, ánh mắt kia liền tái hiện trong đầu anh—— Đến đây, đến 'nhúng chàm' tôi đi, anh có dám không?

Đang ăn cơm, Lê Tịnh Lương bắt chợt cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Sau hậu trường của đài truyền hình thành phố Giang, Hạ Tuyền ngồi trong phòng hóa trang chờ lên sân khấu. Chưa đầy một giờ nữa, tập đầu tiên của chương trình "Đóng giả tình nhân" mùa thứ hai sẽ lên sóng trực tiếp, thợ chuyên nghiệp đang giúp cô trang điểm.

Ngồi trên ghế dựa, hai chân cô bắt chéo và uể oải xem tạp chí. Trang bìa tạp chí là ảnh chụp của cô, trên ảnh cô trang điểm tỉ mỉ tinh xảo, mặc quần áo thời thượng đắt đỏ, nét cười tươi tắn khá khác biệt so với hình ảnh ngoài đời, ngay cả chính cô cũng cảm thấy đôi chút xa lạ.

Dù đã sớm thích ứng cuộc sống hào nhoáng mà xô bồ của hiện tại, song vẫn tồn tại những khoảnh khắc khiến cô lầm tưởng mọi thứ chỉ là giấc mộng mị. Thời thơ ấu tựa hồ mới là chuyện xảy ra ngày hôm qua. Miền kí ức khắc sâu vào tâm trí làm cô không cách nào quên lãng nỗi đau đớn, thống khổ ngày xưa. Từng giây từng phút nó luôn nhắc nhở cô, mặc kệ thời gian đã trôi qua bao lâu, bất luận giờ đây cảnh còn người mất, thì cô vĩnh viễn không quên nguyện ước ban đầu.

Khép lại cuốn tạp chí, Hạ Tuyền nhưm mắt ngắm nghía chính mình qua tấm gương sáng. Thợ trang điểm nhìn theo mắt cô, ánh nhìn hai người họ giao nhau: "Chị Hạ Tuyền hài lòng chưa?"

Người thợ thầm nghĩ, dù bản thân đã từng tiếp xúc, từng tận tay trang điểm cho rất nhiều minh tinh hàng đầu của giới giải trí thì cũng phải thừa nhận một cách công bằng rằng, nhan sắc Hạ Tuyền thuộc hàng hiếm hoi trong những năm gần đây, khi mà phần lớn các mỹ nữ đều sở hữu vẻ đẹp theo dây chuyền từ một lò sản xuất. Không giống những diễn viên khác, đẹp lên nhờ sức mạnh thần thánh của công nghệ trang điểm, vẻ đẹp của cô mang thần thái nền nã, hoài niệm của mấy thập niên trước, là nét xinh còn mãi với thời gian. Khuôn mặt như vậy không nhất thiết phải trét phấn tô son quá nhiều, người thợ chỉ cần tập trung make up phần mắt và môi để tạo thêm điểm nhấn, một đôi môi mọng đầy sức quyến rũ, cặp mắt hoa đào nhấp nhô gọn con sóng tình, một nét mày chau hờ hững hay nụ cười vô tình hời hợt cũng đủ tôn lên vẻ đa tình hấp dẫn chết người.

Hạ Tuyền đứng dậy, gót giày màu đen đạp lá lướt trên mặt đất, chiếc váy thanh nhã cùng màu phác họa hoàn hảo thân hình tiêu chuẩn, mái tóc suôn dài đến eo được búi lên cao, hai bên thái dương rủ xuống vài lọn tóc mượt khiến cô trông kiều sa mà thần thiện hơn ngày thường.

"Tốt lắm, cảm ơn nhiều." Hạ Tuyền cười với thợ trang điểm. Đôi môi vốn hoàn mỹ giờ được bổ trợ thêm sắc son tươi, khiến người đối thoại cùng cô đều vô thức nhìn vào đôi môi đó.

Mã NGHĩ đi tới, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, rồi thờ dài đánh sượt: "Ồi chị ơi, em đi theo chị đã lâu, mà mỗi lần nhìn chị trang điểm xong cũng vẫn ngạc nhiên, mắt tròn mắt dẹt như cũ."

Hạ Tuyền liếc nhìn Mã NGHĩ, cậu là người trợ lí đầu tiên và duy nhất của cô cho tới hiện tại. Cậu nhỏ tuổi hơn cô, nhưng làm việc cẩn thận không chê vào đâu được, lâu lâu lại đồng lõa với cô để lừa gạt Hứa Cách Phi, ví dụ như sự việc của Lê Tịnh Lương. Tình cảm hai người thân thiết như chiến hữu kẻ vai sát cánh.

"Còn tí nữa mới lên sân khấu, chị muốn nghỉ ngơi chút không?" Mã NGHĩ vừa thu dọn sạch sẽ sô pha vừa cất tiếng hỏi cô.

Hạ Tuyền gật đầu, đi qua ngồi xuống, che miệng ngáp dài một cái. Tối qua cô mất ngủ, sáng nay lại dậy sớm, cơ thể hơi bải hoải.

"Chị ngủ tí, tôi giờ nhớ gọi chị dậy." Cô dặn dò Mã NGHĩ.

Mã NGHĩ gật đầu lia lịa, ngồi kế bên canh chừng cô ngủ. Trong phòng hóa trang yên ắng, không ai dám phát ra âm thanh lớn.

Thời gian yên bình lặng lẽ trôi qua chưa bao lâu, cửa phòng đột ngột bị người bên ngoài đẩy ra. Tất cả người trong phòng đồng loạt nhìn về phía cửa, tò

mở xem kẻ nào lại thiếu lịch sự như vậy. Hứa Cách Phi không gõ cửa mà vội vàng xông vào, mọi người nhìn thấy cô ấy bèn thu hồi tầm mắt.

"Hạ Tuyền." Hứa Cách Phi vừa vào liền gọi tên cô với sắc mặt khó coi.

Hạ Tuyền vốn không ngủ được, nghe thấy âm thanh liền mở mắt ra, cô nhìn Hứa Cách Phi hấp ta hấp tấp chạy tới sô pha, bèn khó hiểu nắm chặt tay cô ấy: "Sao chị hoang mang rối loạn thế, ngồi xuống đây nghỉ ngơi đi, vẫn còn sớm mà."

Hứa Cách Phi thờ dãi, trầm ngâm hồi lâu mới cắn môi nói: "Chị đến thông báo một chuyện, em nhớ chuẩn bị sẵn tâm lý."

Hạ Tuyền nghiêng đầu hỏi: "Chuyện gì? Chỉ cần em không bị ban biên tập chương trình gạch tên, thì không có gì đáng quan tâm."

"Không phải thế."

"Vậy là chuyện gì?"

Hứa Cách Phi lắc đầu: "So với bị đá khỏi đây còn đáng sợ hơn."

Hạ Tuyền nhủ mày, bất giác liên tưởng đến Lệ Tịnh Lương, liền hỏi: "Cuối cùng là chuyện gì vậy chị?"

Hứa Cách Phi hít sâu một hơi, đáp: "Vân Nhượng Chu tới, anh ta sẽ tham gia chương trình hôm nay."

Biểu cảm Hạ Tuyền nháy mắt cứng đờ, bầu không khí trong phòng hóa trang tựa hồ đặc quánh lại, mãi qua lúc lâu, cô mới động đây khước miệng, nói bằng vẻ bất đắc dĩ: "Tham gia thì tham gia thôi, tuy em không biết anh ta tính toán điều gì, nhưng đây chẳng qua chỉ là một chương trình, chẳng gì to tát cả."

"Em vẫn sẽ tham gia?" Hứa Cách Phi hoài nghi nhìn cô, "Chuyện ăm ỉ lần trước của em và anh ta, khó khăn lắm mới lắng xuống..."

"Em nên cảm ơn anh ta." Hạ Tuyền thành thực nói, "Nhờ anh ta, em mới có cơ hội được công chúng biết đến." Dứt lời, cô tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hứa Cách Phi tự hiểu bản thân không cần nhiều lời hơn nữa, việc cô ấy có thể làm cũng chỉ là nhắc nhở khéo léo. Người bước lên chiến trường là Hạ Tuyền, miễn sao cô ấy đánh thắng trận là được.

Dường như luôn hiện hữu một định luật kì lạ là, khi chờ đợi trước mắt chúng ta là một trận ác chiến, thì thời gian sẽ vô tình lướt nhanh hơn. Rất nhanh, Mã Nghị đánh thức Hạ Tuyền, bảo cô chuẩn bị bước lên sân khấu.

Thợ trang điểm dặm lại chút phấn cho cô, Hạ Tuyền cầm túi xách sải bước về phía cửa phòng. Mặc dù ban nãy cô dùng thái độ bình tĩnh để trấn an Hứa Cách Phi, song nghĩ tới chuyện sắp chạm mặt Vân Nhượng Chu, cô quả thật có hơi thấp thỏm lo âu.

Cửa phòng hóa trang mở rộng, các nhân vật tham gia chương trình lục tục bước ra. Bọn họ đi cuối cùng, đằng trước là ba nữ khách mời. Mấy nam khách mời ở phòng hóa trang bên kia, không ở chỗ này.

Hỏi qua Hứa Cách Phi, Hạ Tuyền nắm được tình hình, tham gia tiết mục hôm nay có bốn nữ khách mời theo thứ tự là cô, Hương Dịch, Lộ Bái Hân và Chu Trác. Bên nam gồm Hà Yến, Lục Tư Ngật, Kiều Minh Đạt và Vân Nhượng Chu.

Như vậy Vân Nhượng Chu là người có danh tiếng, địa vị lớn nhất bên nam. Về phía nữ, Lộ Bái Hân là người đứng đầu. Thời gian cô ta lẫn lộn trong nghề lâu hơn Hạ Tuyền nhiều, tác phẩm cũng khá đồ sộ. Chỉ với một mùa hè, cô ta làm liền từ tỉ mỷ bộ phim truyền hình, chuyên trị mấy vai Mary Sue* ngọt ngào mà thiếu muối, fan của cô ta có độ tuổi trung bình khá trẻ, tóm lại, cô ta là gương mặt khá quen thuộc với công chúng. Lộ Bái Hân là nhân vật nữ duy nhất xứng đáng sánh đôi cùng Vân Nhượng Chu trong chương trình này, ban biên tập chương trình cũng đã thông nhất ghép đôi như thế.

*Mary Sue là nhân vật điển hình cho phái nữ trong văn học, đại diện những nhân vật hoàn hảo, không hề có khuyết điểm, bình thường những nhân vật này sẽ bị chê thiếu sức hút, không có chiều sâu, mọi cá tính đều bị những ưu điểm hoàn mỹ che lấp hết.

Chương trình giải trí đều là vậy đấy, lúc nào cũng lấy việc bảo mật, chưa xác định chính xác để làm chiêu trò thu hút sự quan tâm, trên thực tế, từ khi bắt đầu lên ý tưởng, họ đã sắp xếp ổn thỏa các cặp đôi, còn mấy tiết mục lựa chọn màu mè dư thừa chỉ cốt tăng thêm chút kịch tính mà thôi.

Cảm kích bản của chương trình hôm nay, trong lòng Hạ Tuyền thầm nhủ, cô hợp tác cùng Hà Yến, sao nữ đang lên cũng khá cân xứng với tiểu thị tươi*. Tuy hai người chưa từng gặp mặt, nhưng vẫn có ấn tượng về nhau.

*Tiểu thị tươi: là từ dùng để hình dung một nam nghệ sĩ trẻ tuổi, là thần tượng thuộc thế hệ trẻ. Năm 2009, tại chương trình "Khang Hy đến rồi" MC Tiểu S đã dùng cụm từ này để miêu tả nam diễn viên Triệu Hựu Đình, sau đó từ này được dân mạng lan truyền, trích dẫn, cuối cùng trở thành cụm từ gây sốt trên mạng năm đó.

Thế hệ của chương trình là, bốn nam khách mời cầm bốn bông hồng khác nhau tặng cho mấy khách mời nữ để tiến hành bỏ phiếu. Người nữ nào nhận được nhiều bông hồng nhất, tương đương với phiếu bầu nhiều nhất thì được quyền lựa chọn bạn nam đồng hành trong những người đã tặng hoa cho mình, đương nhiên cũng có thể chọn người nam không tặng hoa, nhưng phải chờ xem người đó có đồng ý hay không.

Tiếp theo, những nam nữ dư lại cần tranh thủ nhắm mục tiêu thích hợp mà bày tỏ, mời mọc đối phương kết đôi. Nếu bị từ chối thì hai người cuối cùng không được lựa chọn dành bất cặp với nhau. Và giả dụ như bạn vô cùng hứng thú, yêu thích một ai đó, nhưng đối phương đã chọn được người đồng

hành, thì bạn có thể thách đấu tài nghệ với người đồng hành kia để quyết định thắng thua.

Lúc di chuyển tới khu vực sân khấu, MC trên khán đài bắt đầu đọc theo thứ tự tên khách mời để họ bước lên sân khấu. Đầu tiên, các khách mời nam tuần tự tiến ra, đứng phía trước. Hạ Tuyền tận lực bắt buộc bản thân không để xia Vân Nhưoc Chu, song anh thực sự quá mức ưu tú, ưu tú đến độ cướp hết sự chú ý của mọi người quanh đây.

Vân Nhưoc Chu đứng thứ tư, ngay sau anh là Lộ Bái Hân. Cô ta nhiệt tình trao đổi cùng anh chuyện gì đó, anh nghiêng thân, cúi đầu xuống nghe, nom thân sĩ, ga lăng vô cùng. Biểu hiện hết như lần đầu cô nhìn thấy anh. Mặc dù khi ấy, người trong studio nhất loạt đổi xử lãnh đạm, bài xích cô, còn anh vẫn luôn giữ vẻ ôn hòa, quan tâm chiều cố cô.

Vân Nhưoc Chu thỉnh thoảng lia mắt, hướng về phía Hạ Tuyền. Cô nhảy bèn phát hiện nên nhanh chóng dời tầm nhìn trước anh một giây. Vân Nhưoc Chu trông thấy khuôn mặt cô bình thản như thường, hai tay vô thức nắm chặt thành quyền.

"Anh Vân?" Lộ Bái Hân khó hiểu gọi anh, chẳng hiểu sao người đàn ông này đột nhiên thất thần?

Vân Nhưoc Chu cười lạnh, ngũ quan sắc nét lạnh lùng như thể trăng sáng treo trên bầu trời đêm, quả thật cực kì khôi ngô, tuấn tú.

"Gần bắt đầu rồi." Anh thốt lên bốn chữ ngắn gọn, đoạn xoay đầu, không buồn nói thêm với cô ta.

Y như lời anh nói, thời gian trôi qua rất nhanh, song song cùng lời giới thiệu của MC, các nam khách mời lần lượt xuất hiện trên sân khấu. Sau đó, hòa cùng tiếng thét vang dội của khán giả, các nữ khách mời dần dần bước lên, đứng đúng vị trí của mình.

Quá khéo, Hạ Tuyền đứng đối diện Vân Nhưoc Chu. Ánh nhìn lạnh lạnh của anh dừng trên người cô, đầu đầu nổi nhớ nhưng, rồi nhanh chóng tan đi không chút dấu vết.

Sau phần giới thiệu, MC tiếp tục nói vài lời đạo đầu mở màn chương trình, mọi người lễ độ chào hỏi nhau xong liền tiến vào phần chơi kế tiếp, chính là nội dung chủ yếu của chương trình hôm nay—— lựa chọn bạn đồng hành.

Do đã thuộc lòng kịch bản, Hạ Tuyền chẳng thèm tìm tòi thêm sáng kiến, bụng bảo dạ chỉ cần làm tròn phận sự, giả vờ trung ra khuôn mặt ngây thơ vô số tội, vừa hỏi hớp vừa dùng ánh mắt chờ mong dõi theo màn bỏ phiếu bầu của khách mời nam.

Sau khi ba khách mời nam bỏ phiếu xong, ngoại trừ Hường Dịch còn tay trống, thì ba khách mời nữ kia đã có hoa trong tay. Hà Yến tặng hoa cho Hạ Tuyền, Lục Tư Ngật tặng Chu Trác, Kiều Minh Đạt tặng Lộ Bái Hân.

Theo kịch bản, màn kế tiếp sẽ là Vân Nhưoc Chu cạnh tranh cùng Kiều Minh Đạt để nhận được cái gật đầu của người đẹp Lộ Bái Hân. Hạ Tuyền vừa vận đứng cạnh Lộ Bái Hân, phát hiện dung mạo kiều diễm của cô ta khó che giấu nổi sự kích động, dây hoa đeo trên cổ tay sắp bị rút xuống luôn.

Trong tiếng thét chói tai càng lúc càng vang dội, Vân Nhưoc Chu cầm bông hoa trong tay, thong dong đi đến vị trí khách mời nữ. Anh lướt qua Chu Trác và Hường Dịch, lúc anh đi đến trước mặt Lộ Bái Hân, trần nhà của sân khấu gần như sắp vỡ tung vì những tiếng la ó cuồng nhiệt, MC cũng lên tiếng ám chỉ hai người sẽ là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Xem ra khán giả ước ao, trông đợi anh và Lộ Bái Hân sẽ trở thành một cặp biết bao, tuấn nam sánh vai cùng mỹ nữ, đẹp đôi về mọi mặt, hình tượng cũng tốt mà thanh danh cũng sạch, nào giống cô, nếu không là 'bình hoa' thì là 'quy tắc ngầm', làm gì có mặt mũi cặp kè với Vân Nhưoc Chu.

Hạ Tuyền rũ thấp rèm mi, chờ đến phần tiếp theo của chương trình. Thế nhưng cô vận phần không ngờ, ngay lúc Lộ Bái Hân háo hức chờ đợi Vân Nhưoc Chu sẽ chia bông hoa để cô ta đón lấy, thì anh dừng dung bước tiếp, đứng phía trước Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền giật bản mình, sững sờ nhìn khuôn mặt mê người của anh. Anh nhìn lại cô, không thèm đoái hoài đến vẻ mặt đỡ đầu của MC, mà dịu dàng chia bông hoa về phía cô, ôn hòa nói: "Hi vọng em chọn tôi làm bạn đồng hành."

Dù tâm lý Hạ Tuyền có vững vàng đến đâu thì cũng hoảng loạn trước tình huống bất ngờ này. Cô mím chặt môi nhìn bông hoa trong tay anh, trù trù không đón nhận. Khán giả ở trường quay nhất loạt ngơ ngác, không biết nên phản ứng thế nào, đạo diễn chương trình suýt nữa phát điên.

Có điều, người đang xem truyền hình trực tiếp - Lê Tịnh Lương lại hết sức lạnh nhạt. Anh nghiêng mình tựa vào thành giường, đôi mắt khép hờ, di động trong tay đang mở tin nhắn Hạ Tuyền vừa gửi tới chưa bao lâu.

Cô ta bảo mình sinh ra ở thành phố Giang, muốn lấy tư cách chủ nhà tiếp đãi khách quý, hẹn anh đêm nay cùng ăn tối—— đương nhiên là sau khi chương trình truyền hình trực tiếp kết thúc.

Vốn dĩ Lê Tịnh Lương dự định im lặng từ chối lời mời, bởi chương trình kết thúc thì đã hơn chín giờ. Tuy đối với đại đa số các công tử nhà giàu, chín giờ mới là thời điểm bắt đầu cuộc sống về đêm, song Lê Tịnh Lương thì khác, cô ta cố tình chọn mốc thời gian mập mờ, ám muội, anh không hài lòng chút nào, nói đúng hơn, cô ta không hợp ý anh.

Thế nhưng, có lẽ tình cờ bấm trúng kênh truyền hình thành phố Giang, hoặc cũng có thể do ý trời sắp đặt, cô ta xuất hiện trên tivi với diện mạo cực kì rạng ngời, vô cùng xinh đẹp, gương mặt tinh xảo, hoàn mỹ đến từng xentimet, cộng thêm thân hình khuôn vàng thước ngọc dễ dàng khơi gợi dục vọng của bất kì người đàn ông nào.

Nói thế nào đây nhỉ... Vẻ đẹp của cô ta tròn mười phần hạ lưu, bản bựa.

Không thể chối cãi, Lệ Tịnh Lương là đàn ông đích thực, mà đây là đàn ông thì sẽ dễ dàng 'yêu' bằng mắt, do đó tuy là ngoài ý muốn nhưng cũng xuất phát từ chủ ý đen tối, Lệ Tịnh Lương thay đổi quyết định.

Ngay lúc Hạ Tuyền phân vân có đón nhận hoa hồng của Vân Nhượng Chu hay không, nhà đài chữa cháy bằng cách phát sóng chương trình quảng cáo. Đạo diễn lẫn MC đều chạy tới hỏi Vân Nhượng Chu rốt cuộc xảy ra vấn đề gì, còn di động của Hạ Tuyền rung lên, báo tin nhắn của Lệ Tịnh Lương.

Anh ta nhắn lại: Được thôi, vậy đành làm phiền.

Cô vừa lòng nhếch khóe môi, đoạn đưa di động cho Mã Nghi giữ, vài giây sau, phó đạo diễn của chương trình chạy tới tìm cô, ngại ngùng xin lỗi: "Hạ Tuyền à, nhờ cô lát nữa thực hiện theo yêu cầu kịch bản, lựa chọn bông hoa của Hà Yến, vừa rồi là sự cố ngoài ý muốn, chúng tôi cảm thấy rất tiếc."

Hạ Tuyền ngoái đầu nhìn Lộ Bái Hân đứng cách cô không xa đang cầm chai nước uống, đạo diễn sốt sắng phân trần, giải thích cùng cô ta. Cô ta lạnh lùng liếc nhìn Hạ Tuyền một cái, ánh mắt lập lòe tia đối địch.

Làng giải trí vốn là chốn thị phi, người lừa ta gạt, đầy rẫy những mảnh mung hại người, vì thế đã bước chân vào đây, thì phải lấy đức tính cẩn thận là kim chỉ nam đi đầu. Cho dù hôm nay cô không còn là một diễn viên vô danh, nhưng nói trắng ra, vị thế của cô vẫn thấp lè tè, càng không có cửa so sánh với Lộ Bái Hân.

"Tôi hiểu, mọi người hãy yên tâm." Hạ Tuyền tươi cười khéo léo trấn an phó đạo diễn, đoạn xoay người vô hậu trường nghỉ ngơi.

Phó đạo diễn thở phào một hơi, rồi tức tốc rời khỏi chỗ này. Hạ Tuyền vừa đi vừa nghĩ, kỳ thật mọi chuyện không quá bất ngờ, chỉ ít Lệ Tịnh Lương đã nhận lời ăn tối cùng cô kia mà? Đây chính là chuyện tốt trời ban, cô cần chuẩn bị thật tỉ mỉ, thật chu toàn.

Cô từ bỏ lí tưởng của bản thân, tình nguyện dấn thân vô làng giải trí, không phải vì muốn thuận lợi tiếp cận anh ta cùng nhà họ Diệp sao? Hiện tại cơ hội đã tới, cô cần phải nắm chắc. Về phần Vân Nhượng Chu... cùng lắm chỉ là một người đàn ông, không có được anh ta cô cũng chẳng chết.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Quảng cáo kết thúc, chương trình phát sóng trực tiếp quay lại, Hạ Tuyền trở lại vị trí ban nãy, đứng đối diện Vân Nhượng Chu, anh nhìn cô chăm chú và kín đáo ra dấu bằng tay. Bọn họ từng hợp tác đóng phim suốt ba tháng trời, quan hệ tự nhiên sẽ thân thiết và thấu hiểu hơn những người bình thường, còn suýt tí nữa là vượt qua ranh giới kia, cho nên vừa trông thấy dấu hiệu tay đó, cô liền hiểu điều anh muốn diễn đạt. Ý anh là, hãy hành động theo trái tim mách bảo, mọi thứ đã có anh lo liệu.

Đôi môi Hạ Tuyền vẽ nên nét cười tự giễu, trong lòng chan chứa những xúc cảm quái lạ. Đi trên con đường này, cô đã đánh mất tư cách tùy tâm sở dục*. Trước đây bọn họ sớm chiều kề cận, sở dĩ cô không chấp nhận anh là vì cô cảm thấy thời cơ chưa đúng, tình cảm cũng chưa đủ sâu sắc, hơn nữa, bởi vết thương lòng do người bỏ ruột gây ra nên cô mất hẳn niềm tin với đàn ông. Mà khi cô dần dần gom góp chút niềm tin le lói thì Lệ Tịnh Lương bỗng dưng xuất hiện, đem đến cho cô một cơ hội báo thù, cô bèn liều mình nhắm mắt đưa chân, chủ động tiếp cận anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 5

Bấy giờ môi anh ta chỉ cách môi cô tầm không phải không một xentimet, chùng qua một phần tư nén nhang, Hạ Tuyền dứt khoát ra quyết định.

Cô chủ động rướn cổ, hôn nhẹ môi anh ta, lạnh lạnh, tựa như cảm giác xa cách mà anh ta mang đến cho cô, song điều quan trọng là cô đã hôn anh ta.

Vốn dĩ cô cực chẳng đã mới phải hành động như vậy, nhưng sao trong lòng cô lại âm ỉ cảm giác—— mình sàm sỡ anh ta? Chẳng nhẽ vì anh ta là ông chủ của quỹ đầu tư mạo hiểm AR(AR: astuteness and resourcefulness)? Hay bởi anh ta là chồng chưa cưới của Diệp Minh Tâm?

Bấy rồi, tam quan* méo mó quá, phải chấn chỉnh cho nề nếp ngay thẳng lại.

*tam quan bao gồm thế giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan.]

Có điều, nghĩ tới dáng vẻ loi choi như gà chọi của Diệp Minh Tâm khi phát hiện ra chuyện này, thâm tâm cô liền lai láng niềm vui sướng

Nhắc thấy cô phô bày điệu bộ 'tiểu nhân đắc chí', Lê Tịnh Lương bèn nhồm đậy, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh te, nói: "Dụng tâm kín đáo.***"

*Tiểu nhân đắc chí là kẻ tiểu nhân có tài đức tầm thường nhưng nhờ mưu mô khéo léo mà được thành công trên đường danh lợi thì họ tỏ ra tự đắc, khoe khoang, khinh người.

**Dụng tâm kín đáo là có ý đồ riêng, có dã tâm khác.

Bốn chữ đơn giản đã đâm trúng tâm tư sâu kín của cô, Hạ Tuyền thoáng cái không cười nổi, dè dặt quan sát anh ta. Lê Tịnh Lương khề hừ một tiếng, đoạn quay lưng bỏ đi, vào lúc cánh cửa sắp khép lại ngăn cách hai người, anh ta bất chợt mở miệng: "Tôi sẽ gọi cho cô." Dứt lời, bóng người cũng biến mất.

Hạ Tuyền ngồi bất động tại chỗ, thận trọng cân nhắc hai câu anh ta nói, một là "Dụng tâm kín đáo", hai là "Tôi sẽ gọi cho cô". Thái độ lạnh nóng đan xen hòa lẫn kiểu này... như thể anh ta có ý đặt cô ngồi trên đồng lửa, vằn vò cô đến độ ngoài khét trong sống.

Hắn anh ta đã phát hiện việc cô quyến rũ anh ta chủ yếu là có dã tâm khác, vậy sao còn thông dong nhảy vào bẫy rập của cô?

Lẽ nào anh ta muốn xem thử, rốt cuộc cô sẽ giờ những thủ đoạn ghê gớm gì đây?

Anh Lê à, phòng chừng cuộc sống của anh quá mức nhàm chán, ngoại trừ việc xem xét các dự án và hì hục kiếm tiền thì chẳng có bao nhiêu tiết mục giải trí đáng giá?

Vài ngày sau, Lê Tịnh Lương tựa hồ đã quên lời hứa sẽ gọi điện cho cô. Hạ Tuyền tham gia xong tập đầu tiên của chương trình "Đóng giả tình nhân" mùa thứ hai thì phải đến trụ sở chính của giải trí Hoa Hạ để báo cáo. Đây là giang sơn một cõi của Diệp Hân. Diệp Minh Tâm chính là cô công chúa đầy quyền lực ở đây. Cô ta đã sớm sắp xếp người theo dõi Hạ Tuyền, cô vừa đến, lập tức có kẻ đi tọc mạch với Diệp Minh Tâm.

Hành động cũng lẹ làng lắm cơ, Hạ Tuyền vừa mới đặt mông ngồi xuống, Diệp Minh Tâm liền xuất hiện lù lù phía sau. Cô ta cầm theo mẫu túi xách mới nhất của một thương hiệu nổi tiếng, diện âu phục sang quý, khuôn mặt trang điểm khéo léo. Thoạt nhìn bật lên phong thái của tiểu thư danh giá, có điều, ngũ quan của cô ta hoàn toàn không chút dính dáng đến hai chữ danh giá.

Thú thật, sở dĩ Diệp Minh Tâm kiêng kị, đề phòng 'con hát' Hạ Tuyền là bởi sự thật đau lòng này. Diện mạo của cô ta chằm chước lắm mới dừng ở ngưỡng tầm tầm bậc trung, mặc dù sau khi trang điểm nom cũng tạm tạm, song chỉ đáng xách dép cho hai chữ xinh đẹp.

Với lại, Hạ Tuyền tuy không được đào tạo qua trường lớp chính quy, nhưng đã từng du học tại một trường có tiếng tăm và lấy bằng tốt nghiệp hẳn hoi. Dù rằng gia thế Hạ Tuyền không tốt, toàn dựa vào 'quy tắc ngầm' để đi lên, song vẫn hơn hẳn một người làm giả văn bằng như cô ta.

Tóm lại, vị công chúa này cay cú Hạ Tuyền, cả sinh lý lẫn tâm lý cô ta đều bị thôi thúc, ngứa ngáy muốn gây xích mích với Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền ngồi trên sofa vừa đọc tạp chí vừa nghe Mã Nghi báo cáo lịch trình hôm nay. Chiều nay, cô sẽ tham dự lễ khai trương của cửa hàng châu báu chuyên xuất khẩu ra nước ngoài, sau đó phải bàn bạc cùng đoàn làm phim để tiến hành hoạt động tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh mới "Ái bất đản hành". Thời gian cô nán lại thành phố Giang chỉ còn vài ngày nữa, việc này có chút khó nhằn đây.

Diệp Minh Tâm vô phòng liền trông thấy dáng vẻ dăm chiêu, thờ thẩn của cô, nhất thời cô ta không biết nên nói gì, chỉ nặng nề hừ mạnh một tiếng, nhân viên trong phòng tức thì đứng dậy nghênh đón: "Chào cô Diệp."

Diệp Minh Tâm ngao ngễ "Ừ" một tiếng, đoạn gơ tay chỉ Hạ Tuyền, lên giọng: "Sao cô không đứng dậy nghênh đón tôi?"

Hạ Tuyền nhướn mắt nhìn cô ta, hời hợt đáp: "Chào cô Diệp."

Diệp Minh Tâm lườm cô: "Vậy thôi hả?"

Hạ Tuyền nghiêng đầu, cười rặng rờ: "Chứ còn sao nữa?"

Khuôn mặt xinh đẹp như vậy...thật sự khiến người ta muốn nhào lên cào mẩy phát cho hả cơn ghen ghét.

Diệp Minh Tâm kìm nén nổi xúc động trào dâng, tận lực đè nén: "Đứng dậy, nhận lỗi với tôi, chào hỏi lại đàng hoàng."

Hạ Tuyền thu hồi ánh mắt, xem như cô ta đang nói xàm.

Diệp Minh Tâm bực bội xông lên trước, túm chặt cổ tay mảnh khảnh, dùng sức kéo cô dậy, dọa người xung quanh một phen hốt hoảng, Mã Nghi nhanh chóng chạy tới ngăn cản. Song Diệp Minh Tâm đường đường là con gái ông chủ, đâu ai dám thật sự động tay động chân với cô ta. Cô ta bình thản gơ cái chân đang mang chiếc giày cao gót mười phân lạnh lùng đập thẳng Mã Nghi. Mã Nghi bị đập trúng bụng, đau thấu xương, té lăn ra đất.

Hạ Tuyền chau mày, dùng sức hất tay cô ta, rồi sột ruột ngồi xồm xuống, hỏi han Mã Nghi: "Cậu sao rồi? Không bị gì chứ?"

Mã Nghi đau đớn thở hổn hển, trên trán vã đầy mồ hôi: "Không sao cả."

Hạ Tuyền cúi đầu đứng dậy, đoạn quay sang nhìn Diệp Minh Tâm: "Cô Diệp, mong cô tự lưu ý, tự giữ gìn hình tượng của mình. Nơi này là công ty chứ không phải nhà cô, cô không có cái quyền muốn làm gì thì làm. Tôi kí hợp đồng với công ty, cũng coi như là đối tác của bố cô, chứ không bán mình làm nô lệ, cô khỏi phí tâm lên mặt sai khiến, hò trước hét sau nữa."

Lời cô nói gián tiếp phê phán những kẻ ban nãy vừa ton hót, nịnh nọt Diệp Minh Tâm, bấy giờ bọn họ cực kì xấu hổ, bàn tay vô thức giơ lên quệt mũi.

Diệp Minh Tâm giận sôi gan, trỏ mặt Hạ Tuyền: "Được lắm, xem như cô lợi hại? Cô chờ đó." Dứt lời thì ùng ùng quay người bỏ đi, hiển nhiên là chạy đi mách bố.

Hạ Tuyền chẳng màng đếm xỉa, cô vợ lấy chìa khóa xe định chờ Mã Nghi đến bệnh viện. Mã Nghi vội vã ngăn cản: "Chị, em không sao, nghỉ ngơi tí là ổn."

Hạ Tuyền không tán thành: "Cái gì mà không sao hả? Gót giày nhọn như vậy chắc hẳn sẽ để lại vết bầm, giờ vẫn còn sớm, cứ để chị chờ cậu đi."

Mã Nghi không thuyết phục được cô, đành ngoan ngoãn ngồi chờ cô thu dọn đồ đạc rồi rời đi. Tuy nhiên hai người vừa chuẩn bị xong, Hứa Cách Phi đã đứng trước cửa với sắc mặt xanh lét.

"Sếp Diệp đòi gặp em, để chị dẫn em qua đó." Cô ấy cắn môi nói.

Hạ Tuyền điềm tĩnh đáp: "Chị chờ Mã Nghi đi bệnh viện nhé, em tự mình qua đó."

"Mã Nghi sao thế?" Hứa Cách Phi hơi sùng sốt.

"Bị đại tiểu thư đập cho một cước, chị chờ cậu ấy đi khám đi, tự em lên được." Vừa nói cô vừa giao chìa khóa cho Hứa Cách Phi.

Hứa Cách Phi lo lắng: "Một mình em ổn không?"

Hạ Tuyền ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười khoe khuôn mặt trái xoan tinh xảo: "Cứ yên tâm." Nói xong, cô bước đi một cách ung dung.

Trong văn phòng chủ tịch, Diệp Hân dịu dàng dỗ dành con gái, ông ta nhẫn nại chịu đựng nghe cô ta khóc lóc kể lể rất lâu, đoạn bảo: "Tâm Tâm, con ra ngoài trước đi, bố sẽ giúp con giải quyết."

"Bố hứa rồi đó. Nếu bố không giải quyết thỏa đáng, con sẽ giận bố đấy, rồi về nhà mách mẹ cho bố xem." Diệp Minh Tâm bĩu môi nói.

"Hiểu rồi, mau đi đi." Diệp Hân làm ra tư thế "Buông tha cho bố đi".

Lúc này Diệp Minh Tâm mới có tí phần khỏi, vùng vằng ra khỏi văn phòng.

Lát sau, Hạ Tuyền gõ cửa, bên trong truyền ra giọng nói của Diệp Hân: "Vào đi."

Điều chỉnh lại tâm trạng thích hợp, Hạ Tuyền giơ tay đẩy cánh cửa đất tiền, giường mắt quét nhìn căn phòng được trang hoàng xa hoa rực rỡ. Cô trông thấy Diệp Hân ngồi sau bàn làm việc, tao nhã chậm trà.

Ông ta mặc áo sơ mi cùng quần tây đơn giản. Dầu tuổi tác đã lớn, song mái đầu không hề có sợi tóc bạc, thành thử ông ta nhìn trẻ hơn tuổi thật.

"Cô Hạ ngồi đi, cô muốn uống gì? Trà hay cà phê?" Ông ta đặc biệt dùng giọng điệu hòa ái, thân thiện.

Hạ Tuyền ngồi xuống sofa chuyên dùng tiếp khách, khuôn mặt không biến sắc: "Trà đi. Cảm ơn ngài, để tôi nắm thử tay ghế của sếp tổng."

Diệp Hân cười nói: "Lập tức có ngay, phiền cô chờ chút."

Lát sau, Diệp Hân bưng hai tách trà đến ngồi đối diện cô, đưa cô một tách.

"Tay nghề thô sơ, cô đừng chê trách." Ông ta hòa nhã nói.

Hạ Tuyền nhìn đăm đăm khuôn mặt ông ta, dòng hồi tưởng bất giác miên man trôi về thời thơ ấu. Ngày ấy cô mới mười tuổi, ông ta lại quyết tuyệt quay người bỏ đi, bất luận cô níu kéo, cầu xin thế nào, ông ta vẫn không do dự, cứ dứt áo ra đi, đâu không hề ngoảnh.

Nhận thấy ánh mắt cô là lạ, Diệp Hân bèn âm thầm quan sát và đánh giá cô rồi bỗng dưng cảm thấy hai người tưởng như quen biết.

"Cô Hạ, có phải trước đây chúng ta từng gặp nhau?" Ông ta nghi hoặc hỏi.

Hạ Tuyền bật cười: "Vâng ạ, sếp Diệp đúng là người làm việc lớn nên hay quên mấy chuyện vụn vặt, lúc kí hợp đồng, chúng ta đã gặp mặt."

Diệp Hân nghe thấy cô buông lời trêu chọc, lại không có tâm tư làm rõ ý cô, chỉ điềm đạm gật đầu, nhấp nhẹ ngụm trà.

Tới đây hai người ai nấy đều im như thóc, không trò chuyện thêm nữa. Lâu sau Diệp Hân chủ động lên tiếng.

"Tình tình con bé Tâm Tâm đã bị tôi chiều hư từ nhỏ, mong cô thông cảm và nhường nhịn cho nó."

Lời ông ta nói thoạt nghe thì có ý chê trách Diệp Minh Tâm, song vẻ mặt chan chứa tình yêu thương và xưng hô thân thiết phát ra từ miệng ông ta đều như dao găm khắc từng nhát vào trái tim cô.

Nụ cười của Hạ Tuyền không thể gắng gượng được nữa: "Ngài yên tâm, tôi sẽ không dựa vào tính cách của cô Diệp mà nghi ngờ phương pháp dưỡng dục của nhà họ Diệp."

Diệp Hân không để bụng lời cô châm biếm, tiếp tục cùng cô uống thêm hai tách trà rồi bảo cô trở lại làm việc.

Đứng trước cửa văn phòng, Hạ Tuyền vẫn chưa lĩnh hội được dụng ý của ông ta khi gọi cô đến. Cô mang theo tâm trí lơ ngơ mà trở về phòng nghỉ dành cho nghệ sĩ, liền trông thấy Diệp Minh Tâm bày ra tư thế nữ vương chờ cô thỉnh tội, bên cạnh cô ta còn có người hầu hạ bưng trà rót nước.

"Thế nào." Diệp Minh Tâm giương giương tự đắc, "Còn không mau xin lỗi tôi đi? Nếu thành tâm, tôi sẽ tha thứ cho cô."

Nghe cái giọng ban ân trái khoáy ấy, Hạ Tuyền không thêm đôi co, ánh mắt cô âm thầm dừng trên ngón giữa của tay trái cô ta, chiếc nhẫn kim cương óng ánh khiến cô liên tưởng đến Lệ Tĩnh Lương.

Nhớ tới người đàn ông đó, Hạ Tuyền chợt cảm thấy Diệp Minh Tâm cũng rất đáng thương đáng xót. Cô bèn ném về phía cô ta một ánh nhìn thương hại rồi bỏ đi ngay tắp lự.

Diệp Minh Tâm ngơ ngáo chẳng hiểu mô tê gì, đoạn ba chân bốn cẳng chạy vô văn phòng hỏi ông bố của mình rốt cuộc đã trách mắng Hạ Tuyền hay chưa. Diệp Hân bình tĩnh trả lời: "Yên tâm đi, bố đã bao giờ lừa con chưa? Bộ cô ta lại trả treo với con hả?"

"... Cái đó thì không." Chỉ là phốt lờ trước sự khiêu khích của cô ta, thế cũng đủ khiến cô ta cụt hứng.

"Vậy thì ổn rồi." Diệp Hân lơ đãng đối đáp chiếu lệ, đồng thời thay đổi cách nhìn về Hạ Tuyền.

Ra khỏi giải trí Hoa Hạ, Hạ Tuyền vừa lái xe chạy thẳng đến bệnh viện thăm Mã Nghi vừa gọi vào số Lệ Tĩnh Lương. Đạo trước cô còn chần chờ, không đủ dũng khí gọi anh ta, bởi lẽ cô cảm thấy, người nào gọi trước sẽ là kẻ thất bại trong cuộc chơi này. Song hôm nay, cách cư xử của Diệp Minh Tâm tựa như giọt nước làm tràn ly, giúp cô đột phá chướng ngại tâm lý.

Nghe đầu bên kia truyền tới thanh âm "Tút, tut..", trái tim cô đập rộn ràng trong lồng ngực, thời gian chờ càng lâu, cô càng bồn chồn lo lắng. Ngay lúc cô chán chường bởi nghĩ rằng điện thoại sẽ tự động ngắt máy do không có ai tiếp thì bên kia vang tiếng nói: "Đang giờ làm việc mà lại gọi điện, sao không hiểu chuyện vậy?"

Không biết do đâu, Hạ Tuyền tự dưng cảm thấy giọng điệu anh ta... Đặc biệt mập mờ.

Cô trầm ngâm một lát, đoạn nghiêng răng trêu trọc: "Lệ Tĩnh Lương, anh lại gạt tôi."

"Gạt cô cái gì?"

Anh ta còn dám thân nhiên hỏi lại ư? Hạ Tuyền hừ một tiếng: "Anh hứa sẽ gọi cho tôi, kết quả thì sao?"

"Ồ." Anh ta tựa hồ giật mình, "Quên mất."

"... Tôi tin chắc nếu tôi là vợ chưa cưới của ngài, thì ngài nhất định không bao giờ quên" Cô nhin không được phải giờ giọng mỉa mai, chỉ trích anh ta.

"Chỉ có trẻ con mới lấy chính mình so đo cùng người khác."

"Trẻ con quấy phá mới có kẹo ăn." Cô cứng đầu tranh luận cho ra mồn ra khoai.

Lệ Tĩnh Lương lại không dư dả thời gian trả lời trả vốn cùng cô, chỉ vội vã đáp "Nói sau đi" rồi dứt khoát cúp máy. Cô nhất thời cảm thấy quê một cục, bèn tức tối giật phất tai nghe bluetooth, nhấn mạnh chân ga, phóng vèo tới bệnh viện.

Buổi chiều, Hạ Tuyền theo kế hoạch đi tham dự lễ khai trương của cửa hàng châu báu, sau đó hội họp với đoàn làm phim "Ái bất đán hành", cả đoàn quyết định sáng sớm mai sẽ bay tới Bắc Kinh, tiến hành hoạt động tuyên truyền. Lê thân xác rã rời, cô trở về chỗ ở tạm thời, chuẩn bị đánh một giấc ngủ say.

Cô tẩy trang xong liền leo lên giường, chiếc di động đang nằm im lìm bỗng rung đở chuông, cô cầm lên ngó, ồ ồ, té ra là Lệ tiên sinh.

Hạ Tuyền cầm di động, thích thú chờ hồi lâu mà không bắt máy. Đợi đến khi tiếng chuông dần tắt hẳn, cô mới thông thả lướt nút nhận cuộc gọi, bắt chước giọng điệu của anh ta: "Đợi lúc người ta đang ngủ mà đi gọi điện, sao không hiểu chuyện vậy."

Đầu bên kia, Lệ Tĩnh Lương yên ắng một hồi, sau nói: "Tôi đang đứng dưới lầu nhà cô."

"..." ???

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Trong thời gian nhanh nhất, Hạ Tuyền tức tốc sửa soạn lại từ đầu tới chân, rồi đeo túi xách chạy tung tăng xuống lầu. Tới nơi, cô quả thật nhìn thấy một chiếc ô tô màu đen.

Thế nhưng người như Lệ tiên sinh lại dám 'khua chiêng gõ trống' đậu xe trước cửa nhà của cô diễn viên lăm tai tiếng thị phi mà không sợ đám truyền thông sẽ rầm rộ đưa tin hay sao?

Hạ Tuyền cẩn trọng nhìn quanh quất bốn phía, đợi xác nhận chắc chắn không có "chó săn" rình rập chụp ảnh mới chạy ào đến chỗ chiếc xe, mở cửa ghế phụ leo lên ngồi.

Trong xe, qua nguồn sáng hui hắt sắc xanh lam có thể trông thấy được, ghế lái ngã dài ra sau, Lệ Tịnh Lương lười biếng nằm trên ghế nghịch di động, ngón tay thoăn thoắt là lướt trên màn hình, đôi môi mím khấp khểnh mở mở, chừng như đang nhai nuốt món nào đấy.

Khóe mắt Lệ Tịnh Lương thoáng liếc sang vẻ hiêu hi của cô, bèn thọc tay vô túi áo tây trang, móc ra một thanh chocolate còn nguyên vỏ bọc, dừng dừng nói: "Ăn đi."

Hóa ra anh ta đang ăn chocolate.

Hạ Tuyền cầm lấy thanh chocolate và cẩn thận thả vào túi. Nhắc thấy một màn này, đầu mày cuối mắt Lệ Tịnh Lương về nên độ cong tình tế đã động hồn người, đoạn cố ý kéo dài giọng nói: "Hắn cô sẽ phát biểu mấy câu đại loại như 'thứ anh Lệ đưa, tôi quả thật không nỡ ăn', đúng không?"

Hạ Tuyền ngẩng đầu, mắt lừ anh ta: "Trí tưởng tượng của anh Lệ bay cao bay xa quá, tuy tôi cũng định nói mấy câu sến súa đó, song ngẫm lại, cuộc sống thực tế khác xa phim thần tượng hay chiếu."

"Vậy?"

"Tôi không ăn là vì ngày mai còn phải tham dự buổi tuyên truyền phim mới, với cả, buổi tối ăn chocolate sẽ mập lắm." Cô ung dung bình tĩnh giải thích.

Lệ Tịnh Lương tưởng như đã xong việc trên điện thoại, anh ta kéo lại ghế ngồi ngay ngắn và sửa sang tây trang cùng áo sơ mi bên trong, ngay tức khắc lấy lại hình ảnh một nhà doanh nghiệp áo mũ chỉnh tề hào hoa lịch lãm, và điềm nhiên như không nói: "Giờ bàn chuyện của chúng ta đi."

Hạ Tuyền đáp trả bằng vẻ mặt nồng nàn sự chân thành, bộ dạng thâm tình tha thiết đó chẳng kém cạnh hình tượng cô diễn xuất trên phim.

Lệ Tịnh Lương ngắm nghía cô một hồi liền phì cười, cung độ của đôi môi anh ta lơ lửng giữa nhiều hàm ý phức tạp. Dưới nguồn sáng mờ nhạt, nom da dẻ anh ta dường như trắng hơn cả cô, gương mặt càng tuần tú, khôi ngô hơn người. Đặc biệt, đôi mắt hẹp dài như thể nhìn xuyên qua kính râm, rà soát khắp người cô, luồn lách sâu trong tâm hồn cô, phanh phui hết thấy những toan tính của cô.

"Tôi không rành về loại giao dịch này." Lệ Tịnh Lương hơi híp mắt, tựa hồ suy tư lẫn xét nét, "Trước giờ tôi chưa từng bao nuôi diễn viên hay ca sĩ. Thành thử cô hãy nói rõ giá thị trường của bản thân mình, tránh cho cô khỏi phải chịu thiệt thòi, dẫn tới làm ăn lỗ vốn, hửm?"

Chữ "hửm" sau cùng qua ngữ điệu của anh ta gọi lên cảm giác trêu chọc mà gọi cảm khôn tả. Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt trong veo thấu suốt, như thể anh ta không hề cố ý hạ thấp danh dự của cô mà chỉ bàn chuyện làm ăn buôn bán thông thường.

Nghe xong lời anh ta nói, thâm tâm Hạ Tuyền dội lên từng cơn chua chát xót xa. Mà cô cũng chẳng hề dự định sẽ kiêu kị hay che giấu nỗi khổ tâm, thậm chí cô còn nỗ lực cường điệu, khuếch tán nỗi buồn nỗi ưu thương lên mức cao nhất, song song đó là phối hợp cùng thái độ nhún nhường đủ để tấn công vào mọi thành trì kiên cố nhất trong cõi lòng người đàn ông.

"Anh Lệ hiểu lầm rồi." Cô cắn môi dưới, tiếng nói càng lúc càng nhỏ, gần như thê thọt, "Tôi chưa bao giờ cần người khác bao nuôi, tôi chủ động tiếp cận anh không phải muốn anh bao nuôi tôi, tôi chỉ là..." Nói đoạn, cô e ấp ngược nhìn anh ta, liền bắt gặp cặp mắt sắc bén nhìn cô hau háu, cô bỗng hốt hoảng, vô thức né tránh cái nhìn ấy, đoạn trung ra vẻ mặt như muốn bảo 'Anh đã muốn biết tường tận thì tôi huych toẹt ra luôn' rồi từ tốn nói: "Nếu anh Lệ vẫn canh cánh bên lòng chuyện này, thì... tôi không cần tham khảo giá thị trường, tùy tâm anh thôi."

Lời nói này tựa như ngấm lên án anh ta là loại động vật máu lạnh, xấu xa bắt nạt một người phụ nữ chân yếu tay mềm. Song trên thực tế, Lệ Tịnh Lương không đến mức máu lạnh, chỉ là từ lâu anh ta đã quen dùng thái độ lãnh đạm để ứng phó mọi vấn đề.

Anh ta không thích suy đoán lòng người, bởi từ trước tới nay, toàn là người khác phải đau đầu phỏng đoán suy nghĩ của anh ta. Anh ta cũng chẳng màng lo lắng hậu quả của trò chơi này, vì với anh ta, không gì có thể biến thành trở ngại.

"Tốt." Anh ta gật gù, đoạn khởi động xe, "Vây đi cùng tôi thôi." Lời vừa hết, chiếc xe liền mạnh mẽ phóng đi.

Hạ Tuyền thoáng bối rối, toan mở miệng nói chuyện cốt che giấu sự căng thẳng: "Anh Lê, anh tới chỗ tôi trễ thế này, ngộ nhờ đám phóng viên chụp được hình ảnh, e rằng không hay lắm."

Lệ Tịnh Lương vẫn giữ vững tốc độ, ném cho cô cái liếc mắt lạnh lùng chưa từng thấy: "Không cần lo lắng, trước khi tôi ghé qua đã sai người 'dọn dẹp' xong xuôi rồi."

Trong lòng Hạ Tuyền nhộn nhạo khác lạ. Trong bóng đêm, cô lặng lẽ quan sát anh ta. Thoạt nhìn, anh ta dư dả vốn liếng để trở thành ngôi sao nổi tiếng, bởi ông trời đã ưu ái ban tặng anh ta ngoại hình hoàn hảo miễn chê. Trong khái niệm của cô, kẻ vừa có tiền vừa có diện mạo tốt chỉ lác đác vài người, trẻ tuổi giống anh ta lại càng ít ỏi, hiếm hoi. Giả dụ một nữ minh tinh lâm vào bước đường cùng, bắt buộc phải dùng quy tắc ngầm nhờ đại gia bao nuôi, thì chỉ khi nào đối tượng đại gia giống hệt anh ta, họa may mới có thể khiến cô minh tinh đó nguôi ngoai, tự huyễn hoặc bản thân là 'về tình có thể tha thứ được'.

Xe chạy tới tiểu khu gần nơi làm việc của Lệ Tịnh Lương ở thành phố Giang, văn phòng thuộc công ty anh ta xây dựng tại đây, tổng công ty ở nước ngoài, văn phòng chính ở Trung Quốc nằm tại Bắc Kinh. Thời gian anh ta lưu lại đây không lâu, ngày mai cô lại phải đi, xem ra cần tranh thủ từng phút từng giây thu phục anh ta.

Xuống xe - lên lầu, hai người im lặng hoàn thành một chuỗi các động tác cơ bản. Chờ đến khi vào nhà Lệ Tịnh Lương, trong lòng Hạ Tuyền lẫn lộn cảm xúc vui buồn trái ngược.

Vui vì kế hoạch của cô đã tiến triển một bước lớn. Nếu Diệp Minh Tâm phát hiện chuyện này, liệu đáng về tức giận của cô ta sẽ 'đặc sắc' đến cỡ nào đây? Buồn là bởi phóng chừng đêm nay, cô sẽ phải hy sinh oanh liệt tại đây.

Sau khi vào phòng, Lệ Tịnh Lương duỗi tay cởi áo khoác, Hạ Tuyền cực kì tự nhiên vươn tay đón lấy chiếc áo rồi đem móc lên giá treo đồ, động tác lưu loát thành thạo, không hề ngưng nghỉ.

Lệ Tịnh Lương ngoái đầu sẫm soi, miệng cười như không cười, nghiêm ngẫm hỏi: "Quả là biết hầu hạ người khác, chắc em đã quen với việc này?"

Nhắc đến chủ đề này, thâm tâm Hạ Tuyền đông lạnh từng cơn, chẳng qua cô phản ứng rất nhanh, điềm tĩnh nhìn anh ta và lên giọng phở cộ kiến thức mới: "Hiểu biết của anh Lê về giới giải trí khẳng định còn quá thiếu căn, non nớt. Một diễn viên bình thường muốn được nổi tiếng thì hầu hạ người khác là kỹ năng thiết yếu. Ở công ty hầu hạ lãnh đạo, ra phim trường thì hầu hạ đạo diễn và tiền bối."

Lệ Tịnh Lương ngồi xuống sofa, cầm lấy cái remote nằm trên mặt bàn, mở điều hòa trong phòng, chả thèm uốn lưỡi bảy lần trước khi nói: "Bao gồm hầu hạ trên giường luôn à?"

Câu này quá mức trắng trợn rồi, dầu mỡ mồm mép Hạ Tuyền lanh lợi đến đâu thì cũng nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối. Mãi đến khi anh ta xoay người đối mặt, Hạ Tuyền ép mình phải cố gắng làm tròn vai diễn cô gái yếu đuối mỹ lệ: "Vây anh Lê có muốn tự mình đích thân kiểm tra xem khả năng hầu hạ trên giường của tôi có điểm nào vượt trội hơn người khác hay không?"

Lệ Tịnh Lương lãnh đạm cự tuyệt: "Thôi thôi, hiện giờ ngành y học phát triển như vũ bão, cái gì cũng có thể tái tạo, thành ra chẳng biết cái nào thật, cái nào giả."

"Lệ Tịnh Lương."

Hạ Tuyền rút cuộc nhịn không nổi liền bộc phát lửa giận, sao anh ta có thể đáng hận, đáng ghét như vậy?

"Anh làm ơn đừng phát ngôn ra câu nào cũng đều châm biếm, đay nghiến người khác nữa."

Lệ Tịnh Lương tủm tỉm cười: "Đừng nóng, giận gì thế? Tôi chỉ muốn nhìn thử coi, em có thể nhẫn nhịn đến độ nào." Anh ta bùng lên ly nước mà người giúp việc đã rót trước lúc ra về, bây giờ độ ấm vừa vặn có thể uống. "Không phải em thích lấy bản thân mình ra so sánh với Diệp Minh Tâm sao, tôi nói em hay, nếu là cô ta thì đã sớm ngoảnh đầu bỏ đi, tức tưởi chạy về nhà tố cáo với Diệp Hân tội trạng của tôi rồi."

Hạ Tuyền cười nhạt nhẽo: "Người ta là tiểu thư con gái nhà giàu, hiển nhiên không thể chịu đựng nổi sự sỉ nhục đó."

"Nói rất có lý, tuy nhiên một người phụ nữ xinh đẹp như em, tại sao lại nhẫn nhịn chịu đựng đến mức này?"

Anh ta nghiêng đầu nhìn cô, tuồng như muốn thăm dò rõ ràng lí do chân chính, song Hạ Tuyền tuyệt đối không để anh ta đạt được mục đích.

Cô cười niềm nở, nhìn anh ta bằng ánh mắt đăm đăm đuối, đưa tình gọi tình: "Do em thích anh, vì thế đành nhân nhượng vì mục đích cao cả, lớn lao."

Lệ Tịnh Lương đột ngột buông ly nước, đứng dậy đi tới chỗ cô, đoạn giơ tay luồn sau gáy cô, kéo sát về phía mình, chuẩn xác hôn lên đôi môi hồng thắm, khiến cô giật mình thon thót, quên mất phản ứng.

Nụ hôn này kéo dài không lâu, sau khi môi hai người rời ra, Hạ Tuyền liền co rúc vào vòm ngực Lệ Tịnh Lương mà thở hổn hển. Âm thanh giọng nói trầm ấm của anh ta lượn lờ, quanh quẩn bên tai cô: "Đúng là nói dối không ngượng mồm. Nên nhớ, nguyên tắc cơ bản và mấu chốt của việc yêu đương vụng trộm là, không được để bất kì kẻ nào phát hiện ra mối quan hệ của chúng ta."

Hạ Tuyền thoáng cái đẩy anh ta ra, mắt tự nhiên quay đầu đi. lát sau, Lê Tịnh Lương giờ tay cời bỏ nút cổ của chiếc áo sơ mi, nói một cách từ tốn: "Hôm nay bàn tới đây thôi, lát nữa tôi còn bận công việc, em về trước đi."

Bình thường vào giờ này, anh ta sẽ cùng các đối tác nước ngoài trao đổi, thảo luận qua webcam. Vì phần đông mọi người đều chung tình cảnh chênh lệch múi giờ, nên bên kia sẽ dậy sớm một chút, bên này anh ngủ trễ một tí, mọi người ai ấy đều tự động nhân nhượng vì lợi ích chung.

Hạ Tuyền nhận được lệnh đuổi khách liền nhanh nhẩu rào bước rồi đi. Một mặt, cô cảm thấy may mắn vì không bị thất thân, mặt khác mấy chữ "yêu đương vụng trộm" như thể hàng ngàn cảm xúc rối ren giăng mắc dưới đáy lòng cô.

Cùng một gã đàn ông đã có vợ chưa cưới tạo thành mối quan hệ kia, đúng lí mà nói chính là yêu đương vụng trộm. Tuy rằng lời nói khó nghe, nhưng cô không thể phủ nhận.

Đi xuống lầu, sau khi tắt hẳn đèn đeo kính và khăn choàng, Hạ Tuyền vốn định gọi taxi chờ về, song cô nhìn thấy ở dưới lầu đã có xe chờ sẵn, tài xế đi ra báo tên của Lê Tịnh Lương, cô cũng không bày đặt màu mè hay giả dờ khách sáo mà bình thản theo tài xế lên xe.

Suốt đường về, Hạ Tuyền vẫn luôn suy tư, ngẫm nghĩ. Cô nghĩ về cuộc sống của mấy năm gần đây, rồi lại ngược dòng trở về thời thơ ấu. Bỗng nhiên, cô yêu cầu tài xế đổi phương hướng, chưa vội về nhà mà ghé qua nghĩa trang thành phố Giang.

"Phiền anh đợi ở đây một lát." Cô khách sáo nói với tài xế.

Tài xế đáp ứng, chờ khi cô rời khỏi xe, chưa đến vài giây sau, Lê Tịnh Lương liền nhận được tin báo cô đi tới nghĩa trang thành phố Giang.

Đêm hôm khuya khoát lại nổi hứng đi tới nghĩa trang, cô này bệnh nặng góm? Mấy anh bảo vệ nghĩa trang nhất loạt dùng ánh mắt như nhìn một kẻ tâm thần để ngăm ngĩa cô. Có điều, thấy cô ra tay hào phóng, một người trong số đó liền mau mắn tìm đèn pin dẫn cô vào trong.

"Cô à, đừng nên ở lâu quá, giờ khuya lắm rồi." Bảo vệ căn dặn.

Hạ Tuyền gạt đầu, mắt nhìn đăm đăm hai chữ "Khang Vũ" khắc tại mộ bia cùng ảnh chụp trên đấy, trái tim cô nhoi nhói cảm giác đốn đau.

Chờ bảo vệ đi xa, cô mới khẽ khàng cất tiếng: "Mẹ, lâu rồi con không tới thăm mẹ, mẹ có giận con không? Con đã gặp bố, nhưng ông ta không nhận ra con" Cô ngồi xồm trước bia mộ, đề giọng xuống mức thấp nhất, "Con biết nếu như mẹ còn sống, mẹ chắc chắn sẽ khuyên can con đừng hận ông ta. Nhưng chính vì ông ta, mẹ mới rời xa con, thì làm sao con không hận ông ta kia chứ?"

Cô tháo mắt kính xuống, môi mấp máy toan trần tình mọi chuyện cho mẹ mình nghe, rồi lại bần khoản không dám nói hết, do sợ mẹ mình sẽ thương tâm thêm nữa.

Năm đó, sức khỏe của mẹ Hạ Tuyền vốn không tốt, thêm phần chịu tổn thương vì bị chồng lợi dụng rồi vứt bỏ không thương tiếc, cuối cùng bà không gượng dậy nổi, sống lây lất, thoi thóp qua ngày, không lâu sau thì vĩnh biệt trần thế. Sau đó, Diệp Hân mang Hạ Tuyền về sống chung cùng gia đình mới của ông ta, khoảng thời gian ấy, cuộc sống của cô đầy gian nan, ngọt ngào trôi qua từng ngày.

Ở chỗ đó, ngoài ông ta, còn có bà vợ kế của ông ta và cô con gái riêng của bà ta, cô quả thực không thể hòa nhập cùng họ, bọn họ mới là gia đình thật sự, riêng cô chỉ là người ngoài.

Nghĩ về khoảng thời gian sống cùng gia đình mới của Diệp Hân, thực tình không khác chi con ác mộng khủng khiếp. Vợ kế của Diệp Hân tên là Lương Ngâm, cũng là mẹ ruột của Diệp Minh Tâm, bà ta chẳng những không cho cô đi học, còn đối xử với cô như kẻ hầu người hạ. Diệp Minh Tâm được chiều chuộng từ nhỏ, hề cô ta bực bội chuyện gì là trút giận toàn bộ lên đầu cô. Có một lần cô ta lỡ tay làm hư món trang sức đắt tiền của Lương Ngâm, bèn ác ý đổ thừa cho cô, hại cô bị đánh một trận tơi bời và bị Lương Ngâm đuổi cổ ra ngoài.

Một cô bé tuổi còn quá nhỏ, lại lạc lõng ở một địa phương xa lạ, thì sẽ bị đẩy vào tình cảnh nguy hiểm đến mức nào đây?

Tới bây giờ, Hạ Tuyền vẫn thầm cảm thấy may mắn vì khi đó gặp được người tốt giúp đỡ, nếu không...chỉ sợ hiện giờ cô sống không bằng chết. Kì thực, cô hận nhất không phải là chuyện Lương Ngâm đuổi cô đi, vì suy cho cùng, bà ta chỉ là mụ di ghê, cô chẳng hi vọng viễn vông bà ta sẽ đối tốt với mình. Điều cô hận nhất là Diệp Hân không màng tìm kiếm cô, chờ khi cô tự mình mò mẫm trở về thì nực cười thay, trước mặt cô là ngôi nhà trống không, ba người kia biến mất tăm mất tích.

May thay, cô vẫn còn cơ hội trở về thành phố Giang, quay lại nơi mọi chuyện bắt đầu.

"Cô Hạ, thời gian đã không còn sớm nữa, hay cô không cần về nhà." Tài xế âm thầm lặng lẽ xuất hiện trong nghĩa trang, đứng phía sau cô lên tiếng nhắc nhở

Hạ Tuyền đeo lại kính đen, giả vờ muốn che chắn tầm nhìn của tài xế, rồi khoe lúm đồng tiền tươi như hoa, nói: "Ồ, đi thôi."

Tài xế chở Hạ Tuyền về tận nhà, hoàn thành xong nhiệm vụ, anh ta nhấn tin báo cáo Lê Tịnh Lương. Bây giờ, Lê Tịnh Lương đang nằm trên giường, thấy di động báo có tin nhắn thì lia mắt nhìn thoáng qua một cái, rồi tiện tay đặt di động qua một bên, tiếp tục thảo luận cùng đối tác. Anh ta nói một hồi, bất chợt chau chặt đôi mày.

Khang Vũ? Đó không phải là vợ trước của Diệp Hân ư?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7

Bắc Kinh, trung tâm của quốc gia. Ở nơi nổi tiếng là phồn hoa sầm uất thì dĩ nhiên quy mô của một buổi họp báo không bao giờ là nhỏ.

Bộ phim "Ái Bất Đan Hành" do Hạ Tuyền và nam diễn viên đang nổi Chung Lập Dương đóng vai chính. So với Vân Nhược Chu, Chung Lập Dương có thể mạnh là trẻ tuổi, và từng nhận được khá nhiều giải thưởng giá trị, là một trong ít những nam diễn viên mới đại diện cho phái thực lực. Anh ta là cái tên bảo chứng phòng vé, cộng thêm bộ phim được chế tác bởi một đội ngũ hùng hậu đầy thực lực, cuối cùng một khâu tuyên truyền tốt ắt hẳn sẽ giúp bộ phim đạt được thành tích khả quan.

Hạ Tuyền vào vai một cô gái đáng yêu, dễ chiếm tình cảm của khán giả. Cô hi vọng bộ phim lần này sẽ giúp hình tượng của mình được cải thiện hơn.

Chung Lập Dương là người đàn ông tương đối chu đáo, lúc quay phim, anh ta luôn nhiệt tình chiều cố giúp đỡ Hạ Tuyền. Lần này đi Bắc Kinh, anh ta còn hẹn cô dùng cơm sau khi kết thúc buổi họp báo. Hứa Cách Phi biết được tin tức này thì không tỏ vẻ sốt sắng hay lo lắng về những rắc rối có nguy cơ xảy ra, ngược lại còn gật gù tán thành.

"Việc này khá hay." Cô ấy ngồi vắt chéo chân trong xe, nêu ý kiến, "Hình tượng Chung Lập Dương rất tốt, lại có tiếng tăm, song chưa tới mức trở thành 'cây cao bóng cả' như Vân Nhược Chu, vậy nên quần chúng sẽ không có cảm giác chúng ta hám danh hay đua đòi trào cao. Em cùng anh ta diễn vài chuyện mập mờ, nửa đùa nửa thật cũng hay."

"Giả mà chuyện mập mờ?" Chân mày Hạ Tuyền sít lại, "Chị Phi suy nghĩ nhiều rồi, chỉ là bữa cơm bình thường thôi."

Hứa Cách Phi liếc xéo cô: "Hạ Tuyền, chị phát hiện càng ngày em càng ngày thơ đơn thuần, em cũng chưa dính vào mấy chuyện yêu đương nhăng nhit, sao chỉ số thông minh ngày càng có xu hướng thụt lùi vậy?"

Nghe cô ấy nói thế, không hiểu sao Hạ Tuyền bất chợt nghĩ tới Lê Tịnh Lương, rồi vô duyên vô cớ cảm thấy chột dạ, bèn cúi thấp đầu.

Không được thích anh ta, mặc dù anh ta cực kì ưu tú thì cũng không được, Hạ Tuyền thầm răn đe chính mình.

Chỉ có điều, cô quên mất một việc, khi một người phụ nữ dùng cụm từ 'không thể thích anh ta' để tự cảnh báo thì tương lai cô ấy... đa phần sắp có biến xảy ra.

"Chung Lập Dương và em cùng công ty quản lí. Bây giờ nếu hai người đồng ý phối hợp tung hoành hóa mù, chị sẽ nhanh chóng liên hệ, bàn bạc với quản lí của cậu ta, đoán chắc công ty sẽ chấp thuận. Lúc đó, scandal giữa em và cậu ta bảo đảm là trăm lợi không hại." Hứa Cách Phi cẩn trọng phân tích, "Chị tốn công tính toán, sắp đặt đường đi nước bước cho em chỉ nhằm mục đích giúp hình tượng của em cải thiện hơn trong mắt đại chúng, còn không mau cảm tạ chị đi?"

Cô ấy hỏi một đằng, Hạ Tuyền đáp một nẻo: "Cái Weibo này rốt cuộc sử dụng thế nào?"

Hứa Cách Phi ngạc nhiên: "Chẳng phải em bảo không thích dùng ư, sao giờ lại bỏ công nghiên cứu? Mã Nghĩ rù rê em hả?"

Mã Nghĩ tức thì trưng ra vẻ mặt nàng dâu nhỏ, vừa ôm ipad vừa hỏi ngược: "Chị Phi, sao lại vu oan giá họa cho em?"

"Không phải cậu chẳng lẽ là tôi?" Hứa Cách Phi lừ mắt nhìn cậu, rồi bắt đầu dạy Hạ Tuyền cách chơi weibo.

Đầu tiên, Hạ Tuyền ngồi yên, chuyên chú lắng nghe lý thuyết trước. Nghe một hồi, cô dần dà hiểu được cách thức sử dụng. Mà sau khi hiểu được, cô tá hỏa phát hiện chẳng biết từ bao giờ, Hứa Cách Phi đã đăng một tấm ảnh chụp cô và Chung Lập Dương đang trong tư thế khá thân mật, kèm theo bốn chữ và một biểu cảm: "Ái bất đan hành" (tình yêu không chỉ là một dòng đơn) [then thùng]

"Chị Phi." Hạ Tuyền bất đắc dĩ nói, "Sao chị có thể nghiêm nhiên công bố những tin tức không đúng sự thật."

Hứa Cách Phi cười toe toét: "Chị đây là đang giúp cô tạo dựng hiệu ứng."

Hạ Tuyền đành bó tay chịu trói, không xoắn xuýt vấn đề này nữa. Tin tức đã đăng, giờ mà lật đặt xóa đi, chỉ tổ khiến người ta nghi ngờ, nghĩ rằng cô chột dạ.

Vài giây sau, di động Hạ Tuyền rung liên hồi, nhắc nhở có nhiều bình luận mới. Chuyện diễn biến theo đúng hướng Hứa Cách Phi dự đoán, hiệu ứng cô ấy tạo dựng khá lớn, phản hồi cũng tương đối tốt. Chung Lập Dương đòi nào chịu đứng bên lề cuộc vui, nên lập tức đăng nhập Weibo, bình luận bài

đăng của Hứa Cách Phi bằng một biểu cảm ngắn gọn [yêu em].

Hạ Tuyền vừa đau đầu vừa khiếp sợ nhìn số lượng bình luận tăng lên không ngớt, phần đông mọi người đều chung nhận định rằng tấm ảnh này chưa phải là biến tướng của việc công khai tình cảm, có khả năng là chiêu PR trá hình cho bộ phim sắp công chiếu. Hạ Tuyền giữ thái độ im lặng, tiện tay lướt nút tắt chuông báo nhắc nhở khi có bình luận mới và nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ở Bắc Kinh đã ba ngày rồi, ba ngày nay tuy cô không ở thành phố Giang, song mỗi ngày cô đều gián tiếp nhắc nhở Lê Tịnh Lương về sự hiện diện của mình.

Đều đặn mỗi ngày, cô nhắn cho anh ta ba tin, có đôi khi là vài dòng hỏi han ngắn ngủi, lại có lúc chỉ đơn giản là một tấm ảnh. Mỗi một tấm ảnh đều do cô suy xét lựa chọn tỉ mỉ, ẩn chứa dụng ý rõ ràng.

Tuy rằng Lê Tịnh Lương chưa một lần nhắn trả, song luôn đọc đầy đủ mọi tin nhắn của cô. Tỷ như hôm nay là ngày thứ ba cô rời khỏi thành phố Giang, giữa trưa, theo thường lệ cô gửi một tin gồm cả chữ và hình, hỏi anh đã ăn cơm chưa, có nhớ cô không, sau cùng cô thông báo tối nay mình về thành phố Giang, hỏi anh có rảnh ra sân bay đón không.

Đi đón mình tình u, trường hợp như vậy khẳng định không thiếu mấy fan cuồng, Lê Tịnh Lương anh lại đi đón cô, đây chẳng phải là muốn gây scandal, tạo cú huych thật to sao?

Chuyện này có chút nực cười, cho nên anh ta đâu có ngu mà làm theo, Hạ Tuyền thừa hiểu chẳng tồn tại chút khả năng nào, cô chỉ tình nghịch nhắn chơi thôi, chẳng hề hi vọng viên vông anh ta sẽ tới đón. Vì thế, đêm khuya cô đắp chăn bay về thành phố Giang, trước tiên cô bỏ chút thời gian giao lưu, chụp ảnh, kí tên cho fan, rồi tức khắc lên xe công ty trở về nhà.

Trước khi rời đi, Hạ Tuyền cẩn thận nhờ Mã Nghi sắp xếp mời nhóm fan của cô một bữa ăn. Đã trễ thế này, bọn họ lại không quản nhọc nhằn chờ cô, nên chắc đói bụng dữ lắm.

Thần tượng chu đáo như vậy khiến nhóm fan cảm động khôn nguôi, hai mắt rung rung, lệ ngập nghé bờ mi suýt chút bật khóc. lát sau, bọn họ tranh nhau chụp hình đăng lên Weibo, thuật lại việc Hạ Tuyền tốt bụng mời họ ăn cơm, đồng lòng đưa thần tượng lên top đầu bảng tìm kiếm.

Hạ Tuyền ngồi trong xe nhàm chán lướt Weibo, nhìn thấy nhóm fan đăng ảnh ăn cơm, liền an tâm hơn nhiều. Vốn dĩ cô định chọn mất ngủ nghỉ ngơi tí, dường sức đề ngày mai tham gia ghi hình cho tập hai của chương trình "Đóng giả tình nhân", đúng lúc này di động đổ chuông, cô cầm lên nhìn, là số di động Trung Quốc.

"Điện thoại của ai?" Hứa Cách Phi thuận miệng hỏi.

Hạ Tuyền nói: "Là số di động Trung Quốc." Dứt lời liền nhấn nút từ chối, đoạn quét qua phần tin nhắn.

"Em bình thường ở Trung quốc chỉ hay dùng điện báo thôi mà, có sao hôm nay lại có người trực tiếp gọi?" Hứa Cách Phi nhảy bèn sắp lại gần, nhìn cô chòng chọc nói, "Khai mau, cô thậm thò thậm thụt giấu chị chuyện gì?"

Hạ Tuyền nịnh nọt: "Đòi nào em lại như thế? Vài ngày trước em dùng điện thoại của Mã Nghi lên mạng tìm mua mấy thứ, chả hiểu sao lại sợ ý diền số di động của mình vào ô thông tin liên lạc, chỉ vậy thôi à."

"Thật không?" Hứa Cách Phi bán tín bán nghi.

"Dĩ nhiên, nếu không thì sao nào? Chẳng phải mấy ngày nay em luôn kề cạnh bên chị suốt 24/24h sao?" Về mặt cô diềm đạm ung dung, kín đáo che đậy mọi sơ hở.

"Hy vọng đúng như lời em nói." Hứa Cách Phi vẫn còn chút băn khoăn nhưng quyết định buông tha, không truy hỏi đến cùng. Hạ Tuyền lặng lẽ thở phào một hơi.

Lần nữa móc ra điện thoại, Hạ Tuyền nhìn thấy một tin nhắn đến từ dãy số vừa gọi với nội dung - gọi điện lại!

Tiêu, kí hiệu dấu chấm than ở cuối tin nhắn phỏng chừng ngụ ý cho việc người đàn ông đó đã mất hứng. Cũng dễ hiểu thôi, có người phụ nữ nào dám từ chối cuộc gọi của người đàn ông thuộc đẳng cấp cao như Lê Tịnh Lương đây? Hạ Tuyền chắc là người đầu tiên mở lời đi riêng, viết lại lịch sử mới.

"Em hơi đau bụng." Hạ Tuyền bồng chau chặt chân mày.

"Bị sao vậy? Ban nãy trên máy bay ăn bậy bạ à?" Hứa Cách Phi nhìn Mã Nghi, "Hên là phía trước có tiệm thuốc, cậu mau đi mua cho Hạ Tuyền."

Mã Nghi lập tức nhận lệnh, xe vừa dừng liền bước xuống ngay. Hạ Tuyền vờ lo lắng nói: "Chị Phi, chị nên đi cùng cậu ta chứ. Thằng nhóc này hấp ta hấp tấp, đầu óc hơi ngơ ngơ, ngộ nhờ không mua đúng thuốc thì nguy?"

Hứa Cách Phi ngấm ngấm thấy có lí, bèn chạy theo Mã Nghi.

Sau khi đóng cửa xe lại, Hạ Tuyền tức tốc gọi điện, điện thoại vừa thông, giọng nói lạnh lùng của Lê Tịnh Lương truyền tới: "Em ở đâu?"

Hạ Tuyền vô tư đáp: "Đang ở trên xe, chuẩn bị về nhà."

Bên kia im lặng một lúc, lát sau vang lên ngữ điệu cười như không cười.

"Tôi nhớ có một cô gái bảo tôi ra sân bay đón cô ấy, thế mà khi tôi đến lại chẳng thấy người đâu?"

Hạ Tuyền khá bàng hoàng: "Anh ra sân bay thiệt hả? !" Giọng nói cô rõ ràng chứa nỗi ngờ vực, khó lòng tin được.

Kỳ thật Lê Tịnh Lương không định tới đón, nhưng anh chợt nhớ tới một việc mà anh mới điều tra xong, liên quan đến Khang Vũ và Diệp Hân, bao gồm cả Hạ Tuyền, thế nên anh muốn cùng cô gặp mặt trực tiếp, thăm dò chi tiết từ cô nhóc kia, nào ngờ đến nơi thì người đã biến mất.

Có điều, Lê Tịnh Lương rất nhanh thích ứng với các tình huống phát sinh ngoài ý muốn, nên anh chỉ hơi tư lự, sau đó liền hỏi: "Xe chạy tới đâu?"

Hạ Tuyền nhìn thoáng qua cửa hàng tiện lợi bên ngoài rồi đáp: "Cách sân bay không xa có một cửa hàng tiện lợi."

"Ồ đó chờ tôi." Nói xong thì cúp máy ngay.

"Quả là sếp tổng bá đạo."

Hạ Tuyền nhanh nhẹn khoác thêm áo, đeo kính đội mũ, cầm túi xách bước xuống xe.

Cô ngại biện với tài xế bằng cách nói mình đến tiệm thuốc xem thử vì sao Hứa Cách Phi và Mã Nghi vẫn chưa trở lại. Tài xế chẳng mấy may nghi ngờ, suy cho cùng anh ta chỉ là tài xế quen, nào có quyền cấm cản mình tính.

Dưới màn đêm mờ lung mờ ảo, những chiếc xe tuần tự lướt nhanh trên đường. Hạ Tuyền âm thầm đi tới cửa hàng tiện lợi nằm ngay phía đối diện, hỏi hộp chờ xe của Lê Tịnh Lương.

May thay nơi này cách sân bay khá gần, không bao lâu sau, Lê Tịnh Lương đã lái xe tới, dừng cạnh cô. Cô vội vã mở cửa chui tọt vào trong: "Đi mau lên."

Lê Tịnh Lương nhìn thoáng qua chiếc xe của công ty cô, do tầm mắt bị cản trở, nên anh không phát hiện Hứa Cách Phi và Mã Nghi từ trong tiệm thuốc bước ra. Đợi hai người họ về tới chỗ đỗ xe thì Hạ Tuyền đã bay xa chạy.

Lê Tịnh Lương dễ dàng đoán được Hạ Tuyền e ngại điều gì, hành động lén lả lén lút như vậy, chẳng khác gì cô và anh tranh thủ 'trộm yêu' từng phút từng giây.

Anh lia mắt nhìn cô với thâm ý sâu xa, đoạn kêu tài xế lái xe đi, rồi từ tốn hỏi: "Em không nói cô ta biết à?"

Hạ Tuyền tháo mắt kính cùng khẩu trang: "Không thể nói."

"Ồ?"

"Anh chắc không rõ, trước đây em và một anh chàng diễn viên nổi tiếng xém tí nữa đã trở thành cặp đôi trong làng giải trí, bởi vậy em bị fan hâm mộ của anh ấy rủa sả đến mức trầy vi tróc vảy, sau này phải tốn nhiều công sức mới khiến sự việc tạm lắng xuống. Anh so với anh chàng kia còn lợi hại, ghê gớm hơn nhiều, em nào dám thủ nhận với chị ấy tự em chủ động trêu chọc anh?" Cô lúng túng phân trần, "Tuy rằng chuyện chúng ta sẽ không công khai với giới truyền thông, nhưng nếu bị người đại diện phát hiện, em cũng sẽ thảm lắm."

Lê Tịnh Lương lờm cô, đuôi mắt anh ta hơi xếch lên, càng làm nổi bật vẻ phong tình khó cưỡng.

"Cần tôi hỗ trợ không?" Anh ta hỏi, giọng điệu trầm khàn như bình rượu lên men, khiến người nghe tựa hồ say sưa chìm đắm.

... Giúp cô đối phó Hứa Cách Phi? Nói thật, cô đã động lòng, chẳng qua: "Không cần."

Lê Tịnh Lương nhướn mày nhìn cô. Cô thừa dịp anh ta lơ lửng không chú ý, bèn rướn người hôn anh ta. Lê Tịnh Lương liền nhắm mắt nhắm mũi, phô bày dáng vẻ ghét bỏ cốt khiến cô tổn thương lòng tự trọng. Song cô vô cùng thích thú khi nhìn thấy dấu son đỏ in trên má anh ta, bèn mỉm cười khúc khích như tiếng chuông bạc reo ngân: "Anh Lê không cảm thấy làm vậy rất kích thích ư?" Cô chớp chớp đôi mắt hoa đào quyến rũ, cố ý dẫn dụ người đối diện liên tưởng bốn chữ —— báu vật trời sinh.

Lê Tịnh Lương thần nhiên ngẩn ngía hồi lâu, sau lãnh đạm phán: "Phóng đảng."

Dùng tính từ ấy để hình dung thì chẳng tốt đẹp gì, và lại hôm nay Hạ Tuyền thực sự quá mệt, hết ngời máy bay máy tiếng đồng hồ lại phải đầu trí cùng Lê Tịnh Lương, vậy nên đã vắt kiệt sức của cô.

Vì thế, anh ta vừa nói xong cô liền tiếp lời: "Nếu anh Lê không thích, kẻ phóng đảng tôi đây không dám làm chậm trễ thời gian quý báu của anh. Cảm ơn anh tới đón tôi, bây giờ nhờ anh đưa tôi về nhà."

Lê Tịnh Lương không chối từ. Anh ta đột nhiên dễ thỏa hiệp như vậy, thoát nhìn thì giống như anh ta chấp nhận hạ mình nhường nhịn cô, thực chất cô làm gì có số "chó ngáp phải ruồi"?

Hạ Tuyền đã sớm dự liệu trước, trong lòng thầm cảm thán, anh ta quả thật rất kiên nhẫn, rành rành là mạng dục tâm riêng tới tìm cô, nhưng khi cô cố tình vòng vo lảng tránh, anh ta vẫn sẵn sàng chiều theo. Độ nguy hiểm của người đàn ông này lại tăng thêm một bậc.

Kỳ thật ngay từ ngày đầu tiếp cận Lê Tịnh Lương, Hạ Tuyền liền đoán suy nghĩ, cố gắng tìm ra nguyên nhân Lê Tịnh Lương đồng ý đính hôn cùng Diệp Minh Tâm. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Lê Tịnh Lương muốn dựa vào quyền thế, tiền tài của nhà họ Diệp, lại càng không tin Diệp Minh Tâm đủ khả năng khiến anh ta yêu thích.

Cô bỏ công nghiên cứu về quỹ đầu tư mạo hiểm của AR, còn rốt ráo hỏi thăm người trong thương giới, cuối cùng phát hiện hai bên đang hợp tác.

Quỹ đầu tư mạo hiểm AR chưa có tiền lệ đầu tư vào ngành giải trí, gần đây công ty giải trí Hoa Hạ lại đang có xu hướng bành trướng thế lực, cơ hồ trở thành một trong những đầu tàu. Lê Tịnh Lương muốn nhúng tay vào miếng bánh béo bở này thì cũng dễ hiểu, nhưng tham vọng của anh ta nào chỉ dừng ở lợi ích của việc hợp tác.

Có lẽ, mục đích của anh ta là nuốt trọn giải trí Hoa Hạ, đính hôn cùng Diệp Minh Tâm đơn giản chỉ là một thủ đoạn nho nhỏ trong chuỗi mưu mô lớn của anh ta, tựa như quá trình con rắn độc làm thịt con mồi, đầu tiên, rắn sẽ phun nọc độc nhằm làm suy yếu con mồi, kiên trì chờ đợi con mồi dần dần mất đi sức chống cự, sau đó mới nhấm nháp hưởng thụ.

Đêm ấy, Hạ Tuyền cố tình kêu tài xế chở cô tới nghĩa trang, chủ động tiết lộ chút tin tức hữu dụng cho đối phương. Anh ta quả nhiên lần theo manh mối tra ra ngọn nguồn. Một ông chủ quyền cao chức trọng, điều hành một công ty lớn lại có thể bội bạc, vứt vợ bỏ con. Đứa con gái ruột vì không có cha dạy dỗ nên trở tráo đi dụ dỗ chồng chưa cưới của con gái vợ kế. Chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ chấn động biết nhường nào? Lúc ấy, mũi dùi của dư luận vô tình biến thành vũ khí sắc bén cho Lê Tịnh Lương, cộng thêm những mảnh khóc giao hoạt của anh ta, bảo đảm Diệp Hân chẳng chóng thì chày cũng ngã ngựa.

Cô tình nguyện tặng không cho anh ta một cơ hội tốt, hết như treo mỡ trước miệng mèo. Chỉ có điều, Lê Tịnh Lương chưa tha thiết lắm với món quà đó.

Anh ta tựa như vị chúa tể ngồi sau bức màn thao túng mọi thứ, bởi vì chưa gom hết mọi lợi ích về phía mình, cho nên vẫn bèn bi chờ thời cơ tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 8

Bởi tập đầu tiên của chương trình "Đóng giả tình nhân" bị Vân Nhược Chu làm náo loạn một phen, mà ban biên tập lại không dám tỏ thái độ khó chịu với anh, nên đành tự sửa đổi chiến lược, thay vì phát sóng trực tiếp thì chuyển sang ghi hình trước, chỉnh sửa lại rồi mới lên sóng. Như vậy, nếu xảy ra tình huống khó xử thì có thể cắt ghép ở phần hậu kỳ.

Buổi chiều sau hôm trở về thành phố Giang, Hạ Tuyền theo lịch đến đài truyền hình thành phố Giang tham gia chương trình, cô chờ mòn mỏi suốt hơn một giờ đồng hồ mà ban biên tập vẫn không đá động gì, bèn bảo Mã Nghi đi tìm hiểu, coi thử đã xảy ra chuyện gì. Tới qua Hứa Cách Phi tức giận đùng đùng mắng cô cả đêm, giờ cô thiếu ngủ vật vờ nằm trên sofa, không còn sức lực để lết đi.

Sau khi được Lê Tịnh Lương đưa về, việc đầu tiên cô làm là gọi điện cho Hứa Cách Phi, nhưng cô ấy nổi cơn tam bành, nhất mực chạy đến nhà cô vì không thể yên tâm, sợ cô đi bậy ở bà, làm ảnh hưởng hình tượng. Phóng chừng, Hứa Cách Phi đã chẳng còn tin tưởng cô nữa.

Nom sắc mặt Hứa Cách Phi tiêu tụy, bơ phờ, trong lòng Hạ Tuyền thoáng áy náy, âm thầm đi lấy áo khoác đắp lên cho cô ấy. Lát sau, người nọ không hề mở mắt, chỉ động đậy khóe miệng: "Đừng tưởng rằng nịnh nọt kiểu này thì chị sẽ tha thứ cho cô."

"Em đâu nghĩ thế." Hạ Tuyền thốt lời mềm mại, "Chị ngủ tiếp đi, bây giờ vẫn chưa bắt đầu ghi hình, chắc còn đợi ai đó."

"Còn ai trông khoai đất này? Đảm bảo là Lô Bái Hân rồi." Hứa Cách Phi mở mắt, buông lời nhẹ nhàng, "Cô nói thử xem, chừng nào cô mới đủ trình để chị lên mặt "chó cậy nhà, gà cậy vườn", cho chị hưởng sai đặc quyền của cô đào chánh."

Hạ Tuyền cười nói: "Dẫu sau này em may mắn vang danh khắp bốn phương, cũng không chảnh chọe như ai kia đâu."

Hứa Cách Phi vươn ngón tay chỉ mạnh lên trán cô. Trong lúc hai chị em đùa giỡn thì Mã Nghi trở lại, đem về tin tức y chang Hứa Cách Phi suy đoán.

"Vừa hay, tôi cũng đang mệt, tranh thủ ngủ được lúc nào đỡ lúc ấy." Hạ Tuyền dứt khoát nằm sát bên cạnh Hứa Cách Phi.

Hứa Cách Phi thờ dãi, chống cằm hỏi Mã Nghi: "Vây Vân Nhược Chu tới chưa?"

Mã Nghi đáp: "Tôi luôn rồi, chỉ còn thiếu mỗi Lô Bái Hân thôi. Người đại diện của anh Vân đang nổi trận lôi đình đấy chị." Nói đoạn, cậu khề đằng hắng, lên giọng bắt chước phong cách của người đại diện Vân Nhược Chu, "Mấy người biết thời gian của mình tính Vân Nhược Chu quý giá lắm không? Người nào có mặt không trông dám đùa giỡn Big star? Loại người này có biết khái niệm về tính chuyên nghiệp hay không? Chúng tôi không thu hình nữa!"

Hạ Tuyền bật cười rúc rích hỏi cậu: "Tổ biên tập trả lời sao?"

"Còn trả lời gì nữa? Cả đám luống cuống luân phiên gọi điện thoại." Mã Nghi đắc ý, "Em ở bên cạnh nghe lỏm được, đạo diễn trút giận lên đầu người đại diện của Lô Bái Hân, còn hăm dọa sẽ gạch tên cô ta khỏi chương trình."

"Không có khả năng gạch tên cô ta đâu, hăm dọa cho bõ tức ấy mà, dù sao cũng kí hợp đồng rõ ràng rồi." Hạ Tuyền tỉnh táo nêu nhận xét.

Hứa Cách Phi gật gù: "Có điều, người đại diện của Vân Nhượng Chu đã đích thân hỏi thúc, lời anh ta nói ít nhiều cũng có trọng lượng, bên kia có lẽ đang rối rít chạy tới, em mau chuẩn bị đi."

Hạ Tuyền ưỡn oai đứng dậy, gọi thợ trang điểm dặm lại chút phấn son. Quả nhiên không bao lâu sau, đại diện của ban biên tập thông báo người đã đến đông đủ và kêu gọi mọi người bắt đầu ghi hình.

Chuẩn bị xong hết thảy, Hạ Tuyền lần nữa bước lên sân khấu. Cô bắt cặp với Hà Yến cũng coi như xứng đôi vừa lứa. Tuy anh ta không đứ c cao vọng trọng như Vân Nhượng Chu, song đang trên đà phát triển mạnh mẽ, tài sắc vẹn toàn, tuổi còn trẻ mà đã mang dáng dấp của thân sĩ nhã nhặn, quá trình cùng anh ta hợp tác rất đáng để cô hưởng thụ.

Vòng đầu tiên của chương trình là phần song ca của bốn cặp đôi. Mỗi cặp đôi được quyền lựa chọn bài hát mình ưng ý và song ca cùng nhau. Trong quá trình hoàn thành bài hát, ban tổ chức sẽ sắp xếp một vài tình huống oái oăm để thử thách họ. Cuối cùng, cặp đôi nào hát trọn vẹn nhất sẽ giành chiến thắng.

Cặp đầu tiên dự thi là Hường Dịch và Kiều Minh Đạt, tiếp theo là Chu Trác và Lục Tư Ngật, kế nữa là Hạ Tuyền và Hà Yến, sau chót mới là Lô Bái Hân và Vân Nhượng Chu. Thứ tự này dựa theo mức độ nổi tiếng của các cặp đôi, người xuất hiện sau cùng giữ nhiệm vụ tạo nên hiệu ứng bùng nổ.

Hạ Tuyền và Hà Yến cùng lựa chọn một bản tình ca kinh điển đã lâu, độ phổ biến rộng rãi, dễ đi vào lòng người. Còn hai cặp đầu tiên lựa chọn hai ca khúc mới nổi, gây sốt gần đây. Họ hát khá tốt, cặp thứ nhất 66 điểm, cặp thứ hai 70 điểm, kế tiếp tới lượt cặp của Hạ Tuyền.

Trong lúc biểu diễn, Hạ Tuyền vẫn quan sát chặt chẽ hiện trường xung quanh, do e ngại sẽ xảy ra tình huống làm tổn thương đến mình. Nom đáng vẻ sợ bóng sợ gió của cô, Hà Yến buồn cười quá đỗi. Anh ta liền ôm vai cô, hành động thân mật ấy làm khán giả đi xem trực tiếp liên tục thét chói tai.

Hạ Tuyền căn cứ theo tiêu chí giải trí là chính của chương trình, bèn phối hợp ra chiều thẹn thùng rúc sát vào vai Hà Yến. Dưới sự dẫn dắt của anh ta, cô khéo léo né tránh các dải ruy băng cùng những giọt nước lạnh phun từ trên xuống và hát tương đối trọn vẹn.

Cuối cùng, đội cô đạt 84 điểm, một số điểm khá cao, phản ánh đúng phần thi ăn ý của họ.

"Em rất tuyệt." Hà Yến thấp giọng khen cô.

Hạ Tuyền mỉm cười quyến rũ rồi ngượng ngùng cúi đầu. Máy quay vừa vịn lia đến cảnh hai người liếc mắt đưa tình, không khí trường quay bỗng chốc hừng hực như lửa.

Từ đầu đến cuối, Vân Nhượng Chu vẫn theo sát màn trình diễn của họ, đợi tới khi cặp đôi của anh lên thi, anh bèn chọn bài < Tình yêu Hiroshima>*

*Đây là bài hát song ca do Trương Hồng Lương và Mạc Văn Úy thể hiện. [url=<https://www.youtube.com/watch?v=QNgwvHN3nN8>]link[/link] bài hát

Hạ Tuyền bình tĩnh lắng nghe khúc nhạc dạo. Song, khi bắt đầu cất lên câu hát đầu tiên, Vân Nhượng Chu thỉnh linh quay sang nhìn cô đắm đắm, cô liền xuất hiện dự cảm chẳng lành.

"Lê ra em nên cự tuyệt anh từ sớm, đừng để mặc cho anh theo đuổi, để câu chuyện cũ mà anh từng khao khát, lưu lại cái tên không thể xóa mờ" —— Ca từ này, ánh mắt này, người sáng suốt đều nhận ra ẩn ý bên trong, anh quay phim lậ p tức chuyển camera sang hướng khác, có điều khán giả ở trường quay vẫn thấy rõ mồn một, Vân Nhượng Chu nhìn Hạ Tuyền bằng ánh mắt đơng đầy tình ý.

Lô Bái Hân xây xẩm mặt mày, cảm nín nhìn Vân Nhượng Chu. Cô ta thực sự chỉ muốn giục quách cái micro cho xong, nhưng cô ta không dám biến suy nghĩ thành hành động thực tế, đành cắn răng, ngậm ngùi nuốt bực, cam chịu mất mặt.

Hạ Tuyền vẫn giữ được sự tỉnh táo trước ánh mắt của Vân Nhượng Chu, rồi cô vỗ tay bằng vẻ mặt không tí biểu cảm. Bấy giờ, Vân Nhượng Chu thu hồi tầm mắt, tập trung biểu diễn.

Anh thật sự rất hiểu con người cô, lúc này vẻ ngoài của cô thoạt nhìn bình tĩnh, mà trong lòng lại nôn nóng không yên. Mục đích của anh xem như đã đạt được, tất nhiên sẽ không tiếp tục làm càn. Qua phản ứng của cô, thăm thẳm anh chẳng hề đau đớn, mà còn hưng phấn khác thường. Đại khái là từ lúc quen biết, trước mặt anh, cô luôn dùng thái độ bình lặng, nhạt nhẽo, chẳng vui chẳng buồn. Mà hôm nay rốt cuộc cô đã có chút phản ứng.

Vòng tiếp theo, Vân Nhượng Chu nghiêm túc tham gia bằng tác phong chuyên nghiệp, không lên con tăng động, làm ra mấy chuyện khiến người khác xấu hổ. Tuy nhiên, anh vẫn thi đấu khá cởi mở với cặp của Hạ Tuyền, đôi lúc còn cò ý nhường nhịn, nên khi tổng kết số điểm, đội Hạ Tuyền và Hà Yến dẫn đầu chung cuộc, Vân Nhượng Chu và Lô Bái Hân xếp thứ hai. Lô Bái Hân quả thực muốn quỵ lạy anh luôn. Chương trình vừa kết thúc, cô ta tức tốc phui mông chạy lấy người, không thèm lẹo đẹo bám đuôi Vân thiên vương nữa.

Nhiều thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện, sau khi tiết mục kết thúc, Hạ Tuyền cũng nhanh chân rời khỏi đài truyền hình. Vân Nhượng Chu nổi

tiếng là anh tuần phóng khoáng lại bị hai cô nàng tránh như tránh tà, đây là lần đầu tiên Vân thiên vương nể phải trái đàng này.

"Nhược Chu, lịch trình tiếp theo đã cận kề rồi, thời gian nghỉ không nhiều, cậu tranh thủ ngủ tí đi." Người đại diện nói.

Vân Nhược Chu dõi theo bóng dáng người nào đó cầm đầu cầm cổ chạy trốn chết, đoạn nhoen cười "Ồ" một tiếng rồi hỏi: "Hôm nay chơi vui không?"

Người đại diện lắc đầu ngao ngán: "Cậu chỉ ham chơi thôi. Lúc trước, tôi nên kiên quyết ngăn cản cậu tham gia chương trình vô bổ này, chỉ tổ phí thời gian."

Vân Nhược Chu giờ tay sửa sang lại âu phục và áo khoác, nói: "Yên tâm, em biết chừng mực." Dứt lời, anh cười như không cười và thu hồi ánh mắt, rào bước rồi đi.

Ra khỏi đài truyền hình, Hạ Tuyền bị Hứa Cách Phi "áp giải" về tận nhà. Hứa Cách Phi vốn định tiếp tục giám sát cô hai mươi tư giờ, song Hạ Tuyền lấy lí do là sợ có mặt của cô ấy sẽ ảnh hưởng trầm trọng đến việc mình học kịch bản để đuổi khéo cô ấy đi.

Chờ Hứa Cách Phi ra về với tâm trạng thấp thỏm lo âu, cô liền lên lút rồi khỏi nhà, lái xe chạy thẳng đến biệt thự của Lê Tịnh Lương. Tới nơi, cô ngừng xe, nhìn quanh quất xung quanh thấy không ai dòm ngó mới nhấn chuông cửa.

Chuông vang lên khá lâu cửa mới mở ra, sau cánh cửa là người giúp việc theo giờ, chị ta nheo mắt hỏi Hạ Tuyền "Xin hỏi cô tìm ai?"

Hạ Tuyền cười híp mắt đáp: "Chào chị, tôi tới nhà chờ anh Lê."

"Ngài Lê chưa về nhà."

"Vậy nên tôi mới nói 'chờ'." Nói xong, liền lách người dọm bước vô.

Người giúp việc đứng chặn cô lại: "Ngài quá tiểu thư, Ngài Lê không hề dặn dò tôi trước, cô vẫn nên gọi điện hỏi thử ngài ấy đi."

Hạ Tuyền dừng bước, hiền hoà lễ phép nói: "Xin lỗi, tôi gọi ngay đây, phiền chị chờ chút."

Cô gọi vào số di động mà lúc trước Lê Tịnh Lương đã ghi ở mặt sau danh thiếp, điện thoại vừa thông bên kia đã bắt máy, cô thuật lại chi tiết tình hình: "Em đang đứng trước cửa nhà anh, vốn định tặng anh bất ngờ nho nhỏ, ai dè chị giúp việc không cho em vào."

Bên kia, Lê Tịnh Lương trầm ngâm một hồi mới đáp: "Em nhìn đằng sau đi."

Hạ Tuyền nghi hoặc ngoái đầu, liền nhìn thấy vóc dáng rắn rỏi cao ráo của người đàn ông đó.

"... Anh về lúc nào?" Cô lúng túng cúp máy.

Khỏe miệng Lê Tịnh Lương vẽ nên nét cười mỉm, bộ âu phục trắng thớm tôn vóc dáng hoàn hảo với eo hẹp chân dài. Anh ta giờ lên mấy ngón tay thon đầy nhẹ gọng kính vàng gác trên sống mũi cao, buông câu hàm xúc: "Vào lúc em leo lên với người giúp việc, một hai đôi vô nhà."

Hạ Tuyền hơi ấp úng. Nhưng từ khi quen biết Lê Tịnh Lương, dường như khuôn mặt cô đã trui rèn được lớp da dày cộm.

Cô chẳng thêm lùi bước, ngược lại còn ra chiều thân thiết tiến lên nắm tay anh ta. Trước vẻ kinh ngạc của người giúp việc, cô ngọt ngào nũng nịu: "Tịnh Lương, anh đừng giận nữa, lần sau em nhất định ở sân bay đợi anh tới đón, không vô tâm bỏ về trước đâu."

Lê Tịnh Lương điềm nhiên nhìn cô diễn trò, rồi nhìn chị giúp việc đang đứng như trời trồng, ôn tồn ra lệnh: "Chị về trước đi."

Người giúp việc lắp bắp: "Vâng, ngài Lê." Dứt lời liền quay vô nhà cầm túi xách chuẩn bị rời đi. Sau đó, chị ta đến trước mặt hai người, đồng dục nói, "Ngài Lê, sẵn có cô Diệp ở đây, vậy phiền cô ấy giúp ngài dọn bữa ăn tối luôn, tôi vốn định chờ tạo nửa mới hâm nóng thức ăn rồi dọn lên mời ngài."

Lê Tịnh Lương nghe vậy liền như lỗ đĩnh vỗ nhẹ tay Hạ Tuyền, dịu dàng lên tiếng: "Tối rất đúng lúc, có sẵn thức ăn rồi."

Bình thường, Lê Tịnh Lương hay nói mấy câu cạnh khỏe, xỏ xiên, còn Hạ Tuyền cứ tỉnh bơ, chẳng màng để bụng. Thế mà câu anh ta vừa nói lại khiến sắc mặt cô thoáng trầm xuống. Cô theo bản năng nắm chặt cánh tay anh ta, kéo mạnh một cái. Lê Tịnh Lương thu được tín hiệu này thì tương đối hài lòng, rồi giẫy khỏi tay cô đi vào nhà trước.

Người giúp việc đã bỏ về khá lâu. Hạ Tuyền đắm chiều nhìn cánh cửa dần khép lại, một giây sau cô nhắm mắt, liếc mình theo anh ta vào nhà.

"Diệp Hân là bố ruột của em."

Cô vừa bước qua cánh cửa, liền trông thấy Lê Tịnh Lương ngồi vắt chéo chân trên sofa, trong lúc tháo caravat, anh ta lên tiếng hỏi thẳng trọng tâm.

"Chúng ta tạm thời đừng nói chuyện này."

"Cố ý tiết lộ tin tức cho tôi, giờ lại giờ chứng không muốn nói?" Ánh mắt anh ta nhìn cô toát lên hàm ý khó đoán, "Vậy bây giờ em muốn làm gì?"

Hạ Tuyền cất gót, duyên dáng đi từng bước tới chỗ anh ta, vừa đi cô vừa hát mạnh chiếc áo khoác màu đen xuống, ý nhị khoe khoang chiếc váy đỏ rực ôm sát thân hình nóng bỏng. Theo chuyển động tinh tế của cô, mặt nạ nguy trang của người đàn ông đối diện dần tiêu biến. Cô tự tin đến mức không thèm trang điểm, vì biết vẻ đẹp tự nhiên chẳng cần son phấn làm nền, thậm chí không cần quần là áo lượt, cũng đủ sức khiến cánh đàn ông ngả nghiêng, khuynh đảo.

"Chúng ta làm việc này trước." Cô ghé sát miệng vào tai anh ta, nhả hơi thở như lan như ngọc.

Lệ Tịnh Lương khẽ dịch người, nghiêng đầu ngắm nghía cặp mắt hoa đào hút hồn, bình tĩnh nhìn cô thò tay vô túi xách lấy ra một tập giấy trắng: "Giúp em đọc lời thoại nhân vật nam đi, honey."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tìm Lệ Tịnh Lương để tập lời thoại kịch bản? Nhờ một ông chủ lớn làm việc này, gan Hạ Tuyền cũng to quá nhỉ!

Tuy vậy, biểu hiện của Lệ Tịnh Lương lúc này chừng như không mấy khó chịu. Anh ta cầm xấp giấy trong tay, đọc lướt qua dòng chữ ngoài bìa, rồi chống cằm, tựa lưng vô ghế, điềm đạm hỏi: "Phim điện ảnh?"

Hạ Tuyền ngồi xuống cạnh anh ta, dán chặt thân mình vào cánh tay anh ta, thân nhiệt ấm áp trên người cô khiến đối phương khó lòng giữ nổi sự bình tĩnh, Lệ Tịnh Lương khẽ liếc mắt nhìn sang, tầm nhìn lơ lửng trước vòng một của cô, thân nhiên lưu lại vài giây, ngắm nghía chán chê thì ung dung thu hồi tầm nhìn.

Nom vẻ mặt anh ta vẫn bình thản không tí biểu cảm, lòng dạ Hạ Tuyền lẫn tẩn gọn sóng nhỏ. Cô mất tự chủ siết chặt tay anh ta, tựa đầu vào bả vai vững chắc: "Ừ, bối cảnh phim là thời kháng chiến, em diễn vai đặc vụ." Cô tóm tắt sơ qua kịch bản bằng giọng nói du dương dịu nhẹ, "Nhân vật của em sinh ra ở Nhật Bản, mang trong mình hai dòng máu Trung Nhật, nên nắm rõ tình hình bên ấy. Sau khi chiến tranh bùng nổ, cô ấy liên gia nhập quân đội Nhật Bản, làm gián điệp cho Trung Quốc."

Lệ Tịnh Lương đọc lướt nhanh hai trang kịch bản, phát hiện thêm vài tình tiết thú vị mà cô cố ý lảng tránh, không đề cập tới.

Nhân vật nữ trong phim và Hạ Tuyền trùng hợp có hoàn cảnh tương tự, đều vì muốn trả thù người bố ruột của mình mà tình nguyện dán thân vào đầm rồng hang hổ, chẳng qua, bố Hạ Tuyền là ông chủ của giải trí Hoa Hạ, còn bố nữ chính là một sĩ quan cao cấp bên Nhật. Trong tập kịch bản, bên cạnh những dòng miêu tả về bố nữ chính, Hạ Tuyền còn chú thích trong dấu ngoặc đơn hai chữ: cặn bã.

"Cặn bã", từ phù hợp để hình dung hai gã đàn ông trong phim lẫn ngoài đời.

Lệ Tịnh Lương khép tập kịch bản, đoạn lườm cô gái đang gằn như đu mình trên người anh: "Chắc em hiểu, thương nhân chúng tôi không bao giờ ngu ngốc đâm đầu vào mấy vụ làm ăn lỗ vốn."

Hạ Tuyền nghiêng đầu nhìn anh ta, ngay cả bộ dạng tò mò cũng đẹp khôn tả: "Vậy nên?"

Anh ta cúi đầu kề sát mặt cô, cặp mắt sắc lạnh xuyên qua mắt kính, soi thẳng vào đồng tử cô, nhếch miệng cười như không cười hỏi: "Vậy nên, mức thù lao em trả cho tôi là bao nhiêu?"

Hạ Tuyền có phần nghẹn lời, bởi lẽ cô tựa hồ đang bơi bì bõm trong ánh mắt anh ta. Ánh mắt ấy sáng tựa hàng ngàn tinh tú lấp lánh điểm xuyết trên dải ngân hà huyền ảo bao la, nếu chẳng may cô sơ sẩy một tí, ắt hẳn sẽ lạc vào mê cung đó.

Lát sau, cô khá chật vật để thoát khỏi đôi mắt mê mị đó, tỏ vẻ hững hờ, nhõng nhẽo: "Honey, chán anh quá, chẳng hiểu phong tình gì hết."

Lệ Tịnh Lương cười khẩy, sắc mặt cực kì lãnh đạm: "Chúng ta quen nhau chưa lâu, gọi nhau là honey có vẻ hơi quá lố. Xưng hô này, tôi đành hoàn trả cho em."

Cái gã Lệ Tịnh Lương này... khó trị quá đi mất!

Hạ Tuyền cắn môi, ai oán trừng anh ta. Lệ Tịnh Lương đã "khích tướng" thành công, tính háo thắng của cô nhất thời cuộn trào mãnh liệt, ruột gan cô dấy lên ngọn lửa rừng rực thiêu đốt lí trí, cô bụng bảo dạ: chỉ cần có thể thu phục anh ta, thì cho dầu phải trả cái giá đắt đến cỡ nào, cô cũng tình nguyện thử liều một phen.

"Là do em vượt quá giới hạn." Một lát sau, Hạ Tuyền ép mình tỉnh táo lại, khôi phục dáng vẻ thong dong ngày thường, đoạn ngồi thẳng người lấy lại nét đoan trang, nhen nã, sau đó nghiêm túc thỉnh giáo anh ta, "Em tự nhận đã tiếp xúc với khá nhiều loại đàn ông, nhưng kiểu của anh Lệ là lần đầu tiên được

hân hạnh diện kiến đấy, nên xếp anh vào loại hình nào nhỉ?"

Cô ra chiều nghiêm túc tự vấn, gờ tay liệt kê mấy ví dụ: "Mi nam đẹp hơn hoa? Không đúng, tiểu thị tươi à? Chẳng giống, cao phú soái? Có lẽ, nhưng chưa thỏa đáng lắm." Tự lự một hồi, cô bỗng nhiên cười khanh khách, đôi mắt cong thành nửa vầng trăng sáng, hí hửng nói: "Anh Lê là kiểu người từ trong ra ngoài đều cứng rắn, kiên cường"

Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "cứng rắn". Nói xong, bàn tay trắng ngần bèn xâm nhập tới vùng eo Lê Tịnh Lương, từ từ rê xuống dưới, chuyển động dập dòn ngay khu tam giác nguy hiểm. Lê Tịnh Lương rù mắt quan sát, không lên tiếng cũng chẳng có hành động ngăn cản, thái độ vẫn trước sau như một.

"..."

Trời ạ, anh ta tỉnh queo không thềm phản ứng luôn, rốt cuộc anh ta có "lên" được hay không thế? Trước giờ, Hạ Tuyền vẫn luôn tự tin về sức hấp dẫn của bản thân. Nhưng ngày hôm nay, cô phải nhận lấy sự đả kích không nhỏ tẹo nào. Cô chán chường thu tay, thờ dãi đánh sượt, rồi hậm hực nói: "Mong anh Lê hãy nên bi thương, con người một khi đã có tuổi, thì hay xuất hiện những vấn đề...nằm ngoài tầm với, nên đành lực bất tòng tâm. Ái chà, anh đừng vì những thiếu hụt ấy, mà trở nên bi quan, hờ hững với cuộc sống. Cuộc đời vẫn đẹp sao, nếu rảnh rỗi, anh nên đi thăm thú thêm nhiều danh lam thắng cảnh, trải lòng cùng núi cùng sông, cùng thiên nhiên tươi đẹp, bảo đảm sẽ mở mang đầu óc, mở rộng được tầm nhìn."

Lê Tịnh Lương mím môi nín nhịn, vờ ngoan ngoãn tiếp thu ý kiến của cô: "Ok, tạm dừng tôi muốn nghe âm thanh của tiếng thủy triều quá, hay bây giờ chúng ta xuất phát luôn nhé?"

Hạ Tuyền chưng hửng, nhất thời không đưa ra được lí do cự tuyệt. Vì thế, hơn nửa giờ sau, bọn họ đã có mặt tại một bờ biển ở thành phố Giang.

Màn đêm dần buông xuống, Hạ Tuyền chỉ mặc bộ váy đồ mỏng manh đứng bên cạnh Lê Tịnh Lương. Trong khi cô run cầm cập vì lạnh, anh ta lại một thân tây trang kín mít, dưới chân mang giày da giữ ấm.

Thấy Hạ Tuyền co quắp người giữa sóng biển rì rào, hai chữ "hà hê" viết rõ trên mặt Lê Tịnh Lương, ánh mắt anh ta tuồng như muốn hỏi: Em còn dám dụ dỗ tôi, còn dám nói những nói cuối nữa không?

Hạ Tuyền toan cúi đầu nhận thua cái gã nhỏ mọn này, song vẫn tăm tức trong lòng. Cô nghiêng rặng treò treò, rồi hùng hổ tiến lên hành động như thổ phi, thô lỗ coi áo khoác của anh ta. Lê Tịnh Lương đứng yên, để mặc cô muốn làm gì thì làm. Vài giây sau, Hạ Tuyền cướp áo thành công, ngay tức khắc mặc vào người, mùi hương đặc trưng của Lê Tịnh Lương liền thoang thoảng quanh chóp mũi cô, khiến cô có phần an tâm hơn.

"Quá đáng." Hai cánh môi hé mở, bực bội lên án anh ta bằng hai chữ ngắn gọn mà súc tích, rốt cuộc cô không buồn nguy trang giả dối nữa.

Dáng vẻ đánh đá đó của cô lại khiến Lê Tịnh Lương thích thú hơn nhiều. Trông thấy sắc mặt cô tái mét vì lạnh, anh ta cũng động lòng trắc ẩn, quyết định phá lệ nhân nhượng.

"Không phải em muốn tập thoại sao?"

Hạ Tuyền kinh ngạc dòm qua: "Anh đồng ý?"

Lê Tịnh Lương đáp lại bằng cách quay gót, đi ra xe lấy tập kịch bản. Nhìn từ đằng xa, chiếc áo sơ mi màu đen anh ta mặc gần như hòa quyện với sắc trời mênh mông thăm thẳm. Càng tiếp cận, cô càng phát hiện, dường như sức hút của anh ta là không giới hạn, anh ta luôn giữ được vẻ điềm tĩnh cùng thái độ xa cách lạnh nhạt. Ở anh ta, bất kể phương diện nào, cũng đều khiến lòng kiên nhẫn và khát khao chinh phục của Hạ Tuyền.

Lát sau, Lê Tịnh Lương đi đến trước mặt cô, bàn tay thon dài chìa tập kịch bản qua, Hạ Tuyền đón lấy, tùy ý mở một trang. Cô há miệng dộm lên tiếng, song Lê Tịnh Lương lại xoay người, đi về phía một nhà hàng cách gần đấy. Cô khó hiểu nhìn lom lom bóng lưng anh ta, đứng chờ chừng năm phút, anh ta mới quay về.

Trong tay anh ta cầm thêm ly nước, lúc anh ta đến gần, cô mới để ý nước trong ly vẫn bốc hơi nghi ngút.

"Uống nước đi."

Anh ta đưa qua, vẻ mặt dừng đọng như trước, phong cách của anh ta vẫn nhất quán, luôn lạnh lùng hờ hững, song hồ như hơi nóng của ly nước đã len lỏi vào tận đáy lòng cô.

Hạ Tuyền hít mạnh một hơi và nhẹ nhàng thở ra, dịu dàng cất tiếng: "Anh bỏ ly nước xuống dưới đi, rồi sau đó lại đây, nhìn em và ôm em."

Lê Tịnh Lương nhất quyết làm theo ý mình, nhét ly nước vô tay Hạ Tuyền, cất giọng hỏi hột: "Cô Hạ, mục đích khi cô tiếp cận tôi đã quá rõ rệt, mà thời gian của tôi rất quý báu, không rảnh rang cùng cô 'đóng kịch diễn phim'* , nhập vai vào mấy nhân vật nhằm chán, cô muốn gì thì nói thẳng đi."

*Nguyên văn là phần gia gia tửu (扮家家酒), ở những vùng nông thôn còn gọi là oa đầu nhiệt nhiệt (锅头热热): cái này là một trò mà các bé rất yêu thích, thường tự mình đóng vai những nhân vật khác nhau, thường là tự diễn những nhân vật trong gia đình như bố, mẹ, anh, chị em của mình. Hoặc đóng vai những nhân vật lớn mà mình yêu thích như bác sĩ, giáo viên, ca sĩ...

"Em có mục đích gì chứ." Đôi môi Hạ Tuyền khép mở, nhả ra mấy chữ chiếu lệ.

"Cô có mục đích gì thì tự cô hiểu rõ, còn tôi chỉ hiểu rõ duy nhất một điều rằng, tôi không thích bị người khác lợi dụng, hay trở thành bàn đạp tạo đà cho ai đó."

Lần đầu tiên, Lệ Tịnh Lương nở nụ cười rét lạnh như thời tiết mùa đông của Tam Cửu*. Thái độ quyết liệt của anh ta khiến cô vô phương lên tiếng phủ nhận.

*Trích trong câu "Vào đông ngày rét, lạnh ở tam cửu": Tam cửu nằm trong khoảng thời gian sau đông chí từ 19 đến 27 ngày. Để hiểu thêm về đông chí, các bạn tìm đọc ở đây

"Diệp Hân là bồ ruột của cô. Khi ông ta kết hôn cùng Lương Ngâm, mẹ cô - bà Khang Vũ đã không chịu nổi đá kích liên qua đời. Sau đó, cô cũng mất tích theo, bây giờ lại mò về, mục đích là muốn báo thù." Anh ta phóng tầm mắt về cảnh biển ban đêm, thủy triều đến hẹn lại lên, réo rắt âm thanh trong trẻo, tách biệt hẳn với cõi lòng u ám, phức tạp của con người, "Ngay từ đầu, cô đã lập kế hoạch mượn tay tôi loại bỏ ông ta, sẵn tiện khiến Diệp Minh Tâm chịu chút tù hồ, uất ức. Có điều, cô dần dà phát hiện tôi là loại người không dễ đối phó, nên nhanh chóng tiến hành phương án khác, định bụng chuyển sang hợp tác cùng tôi, hồng đạt được chút lợi ích nhỏ, vì vậy, cô kêu tài xế chở mình đến nghĩa trang, có ý tiết lộ tin tức này cho tôi."

Hạ Tuyền bỗng nhiên bật cười sảng khoái. Lệ Tịnh Lương nhìn cô chăm chú, cô vui vẻ quay đầu cùng anh ta đấu mắt. Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, sau cô giờ tay vút mạnh ly nước xuống bờ cát, rồi kiễng chân ôm lấy cổ anh ta, đặt lên môi anh ta nụ hôn da diết.

Lệ Tịnh Lương đứng yên một chỗ, không hòa theo cũng không kháng cự, để mặc cô tùy ý trần trọc dây dưa trên môi mình. Hai người triền miên một lúc, đoạn cô chủ động kết thúc nụ hôn này, song cơ thể thì dán sát vào anh ta, hai khối mềm mại như có như không cọ xát vào vòm ngực gây gò rần rở. Lệ Tịnh Lương nghe rõ từng câu từng câu khi đôi môi cô ghé sát vào vành tai anh ta: "Bảo bối, anh nói thiếu một điều, em chẳng những muốn hợp tác cùng anh, muốn biến anh thành kị sĩ của em, mà còn muốn... chiếm được anh."

Trước đây, Văn Nhượng Chu kiên trì theo đuổi Hạ Tuyền. Sở dĩ cô lưỡng lự không chịu đáp ứng, một phần vì vết thương lòng do người bồ ruột gây ra đã vô hình trung đẩy cô vào tình cảnh không dễ dàng tính nhiệm một gã đàn ông, ngoài ra còn thêm nguyên nhân nữa, là bởi cô không thấy Văn Nhượng Chu có thể đem đến cho mình giá trị to lớn nào.

Anh quả thật có tên tuổi, có chỗ đứng trong làng giải trí, thừa sức giúp cô mau chóng nổi tiếng, nhưng phần giá trị ấy chưa lớn đến mức khiến cô bán rẻ tình cảm của mình, cam tâm tình nguyện thuận theo anh.

Kì thực, Hạ Tuyền là người phụ nữ vô cùng thực tế và cực kì có dã tâm. "Khẩu vị" của cô ti lệ thuận với những nỗi đau tê tái mà cô từng nếm trải. Phóng tầm mắt khắp làng giải trí...chỉ có người đàn ông này sở hữu trí thông minh khiến cô phải ngả mũ chịu thua. Chỉ duy nhất anh ta - Lệ Tịnh Lương mới có thể khiến cô cam tâm tình nguyện thuận theo.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Sẽ có bao nhiêu người nuôi ảo tưởng chiếm được Lệ Tịnh Lương?

Nhiều vô số kể, không thể đếm xuể, và khả năng có cả đàn ông nữa.

Kỳ thật, Hạ Tuyền tự hiểu bản thân không sở hữu nhiều lợi thế nổi trội trong cuộc chiến giành giật ngầm này, có chăng chỉ là cái vẻ ngoài xinh đẹp sẽ tàn phai theo năm tháng vô tình. Đáng tiếc, lợi thế duy nhất của cô lại là thứ tầm thường nhỏ bé trong mắt Lệ Tịnh Lương.

Diện mạo xuất chúng ư? Nếu anh ta mê luyến thứ đó, thì hằng ngày cứ ôm gương ngắm soi khuôn mặt của mình là tuyệt nhất rồi.

Ngay tại giây phút này, tất cả nguyện vọng sâu thẳm trong cô thể hiện qua ý chí quyết tâm cùng chút tự ti thấp thoáng khi ẩn khi hiện, Hạ Tuyền đắm chiêu gác đầu lên vai anh ta, cảm thụ hơi ấm từ bờ vai vững chãi ấy. Đạo này thành phố Giang đã bước sang tháng mười một lạnh lẽo, gió biển ban đêm lạnh cắt da cắt thịt, nhưng thân nhiệt anh ta lại ấm áp quá đỗi.

Bà vai anh ta rộng lắm, khi tựa vào đấy, không hiểu sao cõi lòng của cô luôn rồi ren, trời sụt lên xuống lại bất ngờ yên lành khó lí giải. Cô vẫn hay tâm niệm, giá trị của một người đàn ông được định đoạt thông qua những thành tựu anh ta đạt được, cộng thêm những trách nhiệm đè nặng trên đôi vai anh ta, trách nhiệm càng nhiều đồng nghĩa giá trị của anh ta càng lớn.

Lát sau, trong khi cô vẫn miên man suy nghĩ vẫn vơ thì Lệ Tịnh Lương đột ngột vươn tay khoác ngang vòng eo mảnh. Hành động của anh ta khiến cô hơi ngỡ, tuồng như cảm nhận được điều gì, cô ngẩng đầu nhìn lên, trùng hợp giao với ánh mắt tối tăm, sâu hun hút mà lập lòe những tia sáng rực.

"Hạ Tuyền, tôi rất bận."

Nói xong, anh ta thẳng tay đẩy cô ra, cô liên loạn choạng lui về sau mấy bước, gót giày nhọn giẫm trên lớp cát mềm khiến cô mất thăng bằng, xém tí nữa là ngã chổng vó.

Hạ Tuyền chặt vật ổn định lại cơ thể, hai tay nắm chặt thành quyền, hai đấm tay vô thức run rẩy.

“Em biết.” Cô mím môi, nhếch thành nụ cười gượng gạo, “Anh đương nhiên là người luôn bận bịu nhiều công việc.”

Lệ Tịnh Lương tiến lên trước một bước, giúp cô chỉnh sửa lại chiếc áo khoác đã tụt xuống hơn nửa, rồi nghiêng đầu, ghé sát bên tai cô: “Nếu đã hiểu thì đừng phí sức giờ mấy trò nhảm chán nữa, sau này có việc gì, tôi sẽ a lô cho em, còn ở những sự kiện bên ngoài, chúng ta không quen không biết.” Nói đoạn, anh ta cúi đầu ngắm nghía làn môi mềm mại quyến rũ, rồi hôn nhẹ lên đó.

... Hành động này là sao, sau khi tát một cái thật mạnh thì đổ dành bằng cách cho quả táo ngọt ư?

Hạ Tuyền phần hận giương mắt lờ anh ta. Đường như Lệ Tịnh Lương khá hứng thú với trò chơi này bèn đuổi tay quét nhẹ mũi cô, động tác đó của anh ta hết như một cục đá nhỏ rơi xuống mặt hồ mang tên là “tâm hồn thiếu nữ” đã yên ả nhiều năm trong lòng Hạ Tuyền, khiến cô ngẩn ngơ ngay tức khắc.

Thấy tâm hồn cô bất thần treo ngược cành cây, Lệ Tịnh Lương vẫn tiếp tục nói: “Tôi sẽ giúp em thực hiện nguyện vọng của mình, nói cách khác...” Anh ta cúi đầu, thích thú cùng cô cọ mũi, “Tôi đồng ý hợp tác với em.”

“Dầu lợi thế của em ít ỏi đến mức đáng thương?” Hạ Tuyền lách mình thoát khỏi vòng kiềm kẹp của anh ta, mỉm cười tự giễu, “Em biết, cho dù không có em, anh vẫn dư sức hoàn thành thuận lợi kế hoạch của mình, đem giải trí Hoa Hạ sát nhập vào tập đoàn AR.”

Lệ Tịnh Lương trả lời bằng chất giọng vô cùng hòa nhã: “Là em tiết lộ bí mật này cho tôi, em là nhân vật mấu chốt để chứng minh một số việc khá hay ho của ông ta. Trong tương lai, nhất định tôi sẽ cần tới em, em là người rất hữu dụng.” Nói đoạn, anh ta vỗ vỗ vai cô, làm bộ như an ủi, “Tài xế ở trên kia chờ em, cậu ta sẽ đưa em về.” Lời hết, anh ta dậm bước đi, song tạm thời chưa thể đi được.

Hạ Tuyền tức tốc quay người ôm eo anh ta từ đằng sau, đoạn nhón chân cắn mạnh lên thùy tai trái của anh ta, thành công lấy được tiếng rên khẽ của gã đàn ông đáng đánh này.

“Lệ Tịnh Lương, anh chó vội đắc ý.” Hạ Tuyền gằn từng chữ một, “Em nhất định sẽ có được anh.” Sau đó, cô buông anh ta ra, ngoảnh đầu bỏ đi không hề lưu luyến.

Lệ Tịnh Lương gờ tay xoa nhẹ chỗ đau trên tai mình, đôi mắt thì đắm đắm dõi theo bóng lưng thanh thoát dần dần xa khuất, và rồi khóe miệng bật ra tiếng cười nặng nề.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng bao lâu sau đã đến ngày công chiếu đầu tiên của bộ phim “Ái Bất Đan Hành”, và địa điểm chính là tại thành phố Giang. Mấy ngày nay, Hạ Tuyền tất bật lo lắng chuẩn bị cho buổi lễ quan trọng này nên chẳng còn thời gian liên hệ với Lệ Tịnh Lương.

Lệ Tịnh Lương cũng không chủ động đến tìm cô, vì vậy cô tạm thời gác mấy kế hoạch riêng tư qua một bên.

Tuy nhiên, ông trời khéo sắp đặt, ngay tại buổi công chiếu đầu tiên của bộ phim, hai người đã gặp lại nhau.

Đạo gần đây, Lệ Tịnh Lương khá quan tâm đến ngành công nghiệp giải trí, anh ta lại là con rể tương lai của Diệp Hân, nên tất nhiên sẽ đến tham gia buổi công chiếu bộ phim mà Diệp Hân lần đầu đứng tên người sản xuất.

Giả như anh ta đến một mình thì hay biết mấy, đằng này trông thấy anh ta thân thiết tay nắm tay cùng Diệp Minh Tâm, lòng dạ Hạ Tuyền chột giăng mắc những cảm xúc rồi ren phức tạp.

Lúc này, Hạ Tuyền ngồi nghiêm chỉnh trên khán đài, diện bộ lễ phục hồ vai gọi cảm, khuôn mặt thoát nhìn rất tự nhiên, hầu như không phát hiện được dấu vết của lớp phấn son lõe loét, phong cách trang điểm nhẹ nhàng nền nã kiểu này có tác dụng làm bật lên ngũ quan tinh xảo sắc nét, vừa duyên dáng vừa căng tràn nhựa sống của cô. Hạ Tuyền đưa mắt trang ngồi ghé, bên cạnh là Chung Lập Dương. Anh chàng cực kì ga lăng và nhiệt tình quan tâm, chiếu cố bạn diễn. Chốc chốc, anh ta lại đưa nước hoặc khăn tay cho cô. MC buổi lễ tinh ý phát hiện những hành động đó, rồi liền tưởng đến những lời bàn tán gần đây trên mạng, bèn nhân cơ hội thuận nước đẩy thuyền.

“Đây là lần đầu tiên Hạ Tuyền và Chung Lập Dương hợp tác cùng nhau?” MC hỏi.

Hạ Tuyền chum chim đôi môi đỏ mọng, ra vẻ bên lên thẹn thùng: “Đúng thế.”

“Vậy cảm giác của hai người về lần đầu tiên hợp tác như thế nào?” MC tiếp tục hỏi.

Hạ Tuyền đáp một cách rành rọt: “Lập Dương là diễn viên vô cùng chuyên nghiệp. Hợp tác cùng anh ấy, tôi cảm thấy rất thoải mái và học hỏi được nhiều kinh nghiệm diễn xuất hơn.”

“Ha ha.” MC vừa cười vừa bày ra vẻ mặt “Tôi hiểu, tôi hiểu”. Ngay khi khán giả tại buổi lễ đang hào hứng tung hô, MC thỉnh linh hỏi “Tôi tin chắc mọi người ở đây đều tò mò về một tin tức xuất hiện gần đây trên mạng, nghe nói hai người trong quá trình hợp tác đã nảy sinh tình cảm, xin hỏi thực hư việc này ra sao?”

Hạ Tuyền mất tự chủ di chuyển tầm nhìn, đảo qua Lệ Tịnh Lương đang ngồi bên dưới, thấy anh ta nghiêng đầu nghe Diệp Minh Tâm nói chuyện, nom cách cô nàng Diệp Minh Tâm phồng mang trợn má, thêm cái mồm xoan xoét thì cũng đủ biết cô ta đang dè bịu sau lưng Hạ Tuyền. Còn cái gã Lệ Tịnh Lương kia lại vô tâm cười cợt, phô bày bộ điệu tán thành vô điều kiện, thật khiến cô tức không nín nổi mả.

“Việc này...” Hạ Tuyền e ấp che miệng cười, cố tình chơi trò ỡm ờ không nói rõ, rồi đùn đẩy câu trả lời về phía Chung Lập Dương.

“Nên thuận theo tự nhiên thôi.” Chung Lập Dương tiếp lời, “Nếu như chúng tôi quyết định quen nhau thì chắc chắn sẽ thông báo cho mọi người biết. Còn hôm nay, chủ đề chính là bộ phim điện ảnh của chúng tôi, mong mọi người hãy tạm gác qua chuyện riêng tư của chúng tôi.” Nói xong, anh ta nắm tay Hạ Tuyền, khiến khán giả lại kích động gào thét một phen.

Lệ Tịnh Lương lia mắt nhìn phía trước, bên tai lóe nhéo mấy lời bất nhã của Diệp Minh Tâm. Anh không hề bận tâm những lời thù ghét, đơm đặt của Diệp Minh Tâm hòng bôi xấu nhân cách Hạ Tuyền, song vẫn cố thể giữ nguyên sắc mặt bình thản phụ họa vài câu cùng cô ta. Nếu Diệp Minh Tâm thấu tỏ con người anh, e rằng sẽ sợ hãi mà chạy xa vạn dặm mất.

“Mọi người ở đây đều nói, cặp đôi nào cùng nhau xem bộ phim này thì sẽ vĩnh viễn mặn nồng ân ái.” Diệp Minh Tâm thay đổi đề tài cái rụp, mặt nóng ran và dè dặt lên tiếng.

Lệ Tịnh Lương thân nhiên phản bác: “Chỉ là mấy chiêu lăng-xê thôi.”

Diệp Minh Tâm chau sít chân mày, tựa hồ hơi bất mãn. Lệ Tịnh Lương đẩy gọng kính, thốt câu an ủi: “Nhưng chúng ta cùng nhau xem cũng được.” Anh ngó đồng hồ, “Anh sẽ chuyển cuộc họp chiều nay sang ngày mai.”

Diệp Minh Tâm hớn hờ kéo tay anh, hềnh mũi nói: “Vậy mới được chứ!”

Lệ Tịnh Lương nở nụ cười nhạt thếch, ngoài mặt ra vẻ cung nụng, mà sâu dưới đáy mắt lại ráo hoảnh, không hề hiện hữu tia cười nào hết, và lại, trong âm thầm lặng lẽ, anh đã khéo léo rút cánh tay về.

Trên khán đài, Hạ Tuyền cắn răng nghiêng lợi theo dõi nhất cử nhất động của họ, may thay đã tới lúc cô xuống khán đài, khỏi cần ngửa mặt vì hai kẻ đáng ghét kia nữa.

Có điều, cô còn chưa về tới cửa phòng hóa trang, Hứa Cách Phi đã chặn trước: “Sếp Diệp tới rồi, ông ta đang ở phòng bên cạnh, bảo muốn gặp em đó.”

Diệp Hân? Hạ Tuyền hơi do dự, cô có thể hiểu lí do Diệp Minh Tâm xuất hiện tại đây, hẳn là Diệp Hân vắng mặt nên bảo cô ta đại diện tới, vừa mới này ở ngoài kia, cô cũng không thấy ông ta, nhưng sao giờ ông ta lại đòi gặp cô?

Tuy rằng ôm một bụng đầy nghi hoặc, song Hạ Tuyền kín đáo che đầy không để lộ ra ngoài. Cô chỉnh trang lại chút đỉnh, rồi ra cửa, rẽ trái qua phòng bên cạnh.

“Ngồi xuống đi.”

Cô vừa bước vào, Diệp Hân liền lên tiếng chào hỏi.

Hạ Tuyền điềm đạm ngồi xuống và cảm nhận rõ ràng ánh mắt ông ta dán chặt trên người cô. Cô cảm thấy hơi mất tự nhiên bèn né tránh ánh nhìn chăm chú của ông ta. Diệp Hân thu hồi tầm nhìn đúng lúc và ôn hòa gọi chuyện: “Hôm nay tìm cô là quyết định nhất thời của tôi, cho nên cô đừng căng thẳng quá.”

Hạ Tuyền cười cười mà không nói.

“Tôi vốn không định đến, nên đã bảo con bé Minh Tâm thay mặt tôi tới dự buổi lễ. Tuy nhiên, trong lúc tôi đang làm việc thì tình cờ nhìn thấy tấm poster của phim.” Ông ta chỉ tấm poster phim đang đặt trên bàn, trong ảnh cô và Chung Lập Dương tạo tư thế ôm hôn, thoạt trông khá đẹp đôi.

Ngờ khi Diệp Hân thỉnh linh biến chuyển phức tạp: “Cho tôi mạn phép hỏi, năm nay cô bao nhiêu tuổi vậy?”

Bình thường, khi nghệ sĩ ra mắt công chúng đều có xu hướng khai gian vài tuổi, trong bản lí lịch công khai của Hạ Tuyền có ghi năm nay cô hai tư tuổi, vừa tốt nghiệp liền gia nhập làng giải trí và hoạt động cũng chưa lâu lắm. Lúc này, cái Diệp Hân thắc mắc hiển nhiên không phải là số tuổi giả của cô, nhưng lẽ nào Hạ Tuyền ngoan ngoãn khai thật?

“Sếp Diệp, năm nay tôi hai tư tuổi.” Hạ Tuyền cười nói, “Trong tư liệu của công ty đều ghi chép rõ ràng, chẳng lẽ ngài thấy tôi già hơn tuổi thật?” Dù sao tư liệu cũng bị cô động tay động chân hết rồi.

Diệp Hân thân nhiên ứng đối: “Sao có thể chứ? Cô nhìn rất trẻ, còn trẻ hơn tuổi thật nữa.” Ông ta bỗng chốc ngừng nói, rồi bất chợt thay đổi giọng điệu rầu rĩ, “Thực ra cũng chẳng có gì quan trọng, chỉ là nếu cô lớn hơn hai ba tuổi, biết đâu là...” Ông ta muốn nói lại thôi, sau chót quyết định cáo từ bỏ đi.

Hạ Tuyền ngồi thẩn thờ trên sô pha, nghĩ lại dáng vẻ đăm chiêu tư lự của Diệp Hân, càng nghĩ cô càng đau đầu xót xa khôn tả.

Góc độ chụp của cô trên tấm poster thoạt nhìn phẳng phất đường nét của Khang Vũ thời còn thiếu nữ thanh xuân tươi trẻ, rất có thể Diệp Hân đã điều tra qua lai lịch của cô, biết cô là đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, lại may mắn gặp được ân nhân giúp đỡ và cho cô học xong đại học, thế nên ông ta mới sinh lòng hoài nghi.

Đáng cười quá đi mất, đến cuối cùng, ngay cả người cha ruột cũng không có cách nào xác định được thân phận thực sự của cô.

Hạ Tuyền hít sâu một hơi dài, điều chỉnh lại tâm trạng và sửa sang lại trang phục, rồi ra khỏi phòng, mới đi được vài bước, cô liền đụng mặt Lê Tịnh Lương vận bộ âu phục màu xám lịch lãm đang đi ngược chiều với cô.

Ánh mắt anh ta từ tấm poster trên tường chuyển sang người cô, đoạn phong độ tránh qua một bên, tao nhã lễ phép nói: “Ưu tiên phái nữ.”

Vừa trông thấy anh ta, cả người Hạ Tuyền liền bức bối khó chịu, tựa như toàn thân anh ta từ trên xuống dưới, chẳng có chỗ nào khiến cô thuận mắt. Cô khoanh hai tay quan sát anh ta, cơ thể đứng ý tại chỗ không chịu hoạt động. Lê Tịnh Lương đợi một lúc lâu thì thấy cô vẫn bắt đi bắt dịch, sau cùng ngẩng lên bỏ thí cho cô một ánh nhìn nhạt nhẽo. Cô cười lạnh lạnh và bất ngờ chụp cổ tay anh ta, kéo vào gian phòng ban nãy mà cô vừa nói chuyện với Diệp Hân xong, sau đó dứt khoát khóa trái cửa.

Lê Tịnh Lương không ngờ một cô gái nhìn qua thì yếu đuối, mỏng manh lại có thể hành động “dã man” đến vậy, anh ta cứ thế ngơ ngác bị cô “chặn đất”.

“Cô Hạ.” Anh ta hơi tức cười, “Cô làm gì đó?”

Hạ Tuyền nhìn anh ta, khoe nụ cười dịu dàng như nước chảy xuôi: “Anh không đoán được à?”

Lê Tịnh Lương nhướn mi, thấy cô từng bước đi đến chỗ mình, vừa đi cô vừa giang tay vơ lấy chiếc khăn lụa bên cạnh, đột nhiên anh ta xuất hiện dự cảm xấu.

“Anh Lê sợ gì thế? Em chỉ là một cô gái yếu đuối trối gà không chặt, có thể làm gì anh được đây?” Hạ Tuyền nắm lấy chiếc caravat đắt tiền, kéo anh ta đi chuyển đến trước sofa, đoạn ngoái đầu nhìn anh ta bằng cặp mắt lúng la lúng liếng, đưa tình gọi tình, “Nói thẳng ra, nếu em làm gì anh thì người chịu thiệt cuối cùng... hình như vẫn là em?” Dứt lời, cô dùng sức kéo mạnh, Lê Tịnh Lương theo quán tính chúi người về phía trước, cô thuận thế đẩy ngã anh ta xuống sofa, rồi thả mình đè trên người anh ta, dùng nụ hôn sâu khóa chặt môi anh ta.

Rốt cuộc cũng có một lần đem anh ta “dẫm đạp” dưới chân, dưới đáy lòng Hạ Tuyền liền trỗi lên khoái cảm mang lên là “đạt thành ước nguyện”, cô chống tay ở hai bên đầu anh ta, cắn cắn cánh môi anh ta nhằm tăng tính ác liệt cho nụ hôn này. Hai người giằng co trong chiếc hôn khá lâu, mãi đến khi bên ngoài có người ra sức đập cửa mới chịu dừng lại.

“Hạ Tuyền!” Giọng điệu hung hãn của Diệp Minh Tâm khiến hai người bên trong không thể xem nhẹ trọng lượng của nó “Mở cửa! Đừng tưởng rằng cô cứng đầu không chịu mở cửa thì tôi không có cách nào vào được, nhân viên quản lý chết đâu cả rồi? ! Đi tìm chìa khóa cho tôi mau, chắc chắn ở ta đang ở bên trong, Lê Tịnh Lương cũng vậy!”

Không thể không thừa nhận, tuy Diệp Minh Tâm có chỉ số thông minh thấp lè tè, song bù lại, giác quan thứ sáu của cô ta chuẩn không cần chỉnh, phán hay như thánh, quả thật hai người kia đang “hú hí” trong đó.

Diệp tiểu thư vốn định cùng Lê tiên sinh đi xem phim, tuy bộ phim đó do một “con hát” mà cô ta ghét cay ghét đắng đóng chính, có điều bố cô ta đã trấn an và dẫn dụ, Lê Tịnh Lương không đời nào xem trọng một con hát rẻ tiền, và lâu lâu cô ta cũng nên bỏ công thể hiện chút khí chất cao sang, độ lượng của một thiên kim danh giá, làm thế mới xứng là con cháu thuộc dòng dõi thư hương, quý tộc.

Cô ta ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, cho nên miễn cưỡng ép buộc bản thân dừng quá so đo, chấp nhận, nào ngờ... đũa “con hát” kia lại ngu ngốc không biết phân biệt phải trái, tốt xấu!

Chẳng qua cô ta chỉ vừa chui vô toilet, Lê Tịnh Lương lại biến mất không thấy tăm hơi. Cô ta hỏi thăm người qua đường mới biết Hạ Tuyền đang ở căn phòng bên cạnh phòng hóa trang! Người đại diện và trợ lý của Hạ Tuyền còn nói với cô ta rằng, Hạ Tuyền đang trò chuyện cùng bố của cô ta. Điều này hết sức vô lý, đúng là giấu đầu lòi đuôi, bố cô ta căn bản là không hề đến đây, hừ, định viện mấy cái có tâm phào để qua mắt Diệp Minh Tâm u!

Bởi vậy Diệp Minh Tâm liền nhận định là, Hạ Tuyền lấy cớ đó hòng tìm cơ hội tiếp xúc ve vãn Lê Tịnh Lương, chớ cô ta không biết Diệp Hân quả thực đã từng đến đây.

Quay lại tình hình trong phòng, bấy giờ Hạ Tuyền nép sát cơ thể vào người Lê Tịnh Lương, bàn tay trắng mịn chơi đùa cổ áo và caravat của anh ta, thờ hờn hờn nói: “Cực cho anh quá, đây là lần một, vậy là anh phải tung mình nhảy qua cửa sổ rồi.”

Lê Tịnh Lương cất tiếng cười khẩy, nheo nheo cặp mắt hẹp dài: “Tung mình nhảy qua cửa sổ?” Anh ta ngà ngón lặp lại lời cô nói, rồi bật dậy xoay chuyển tư thế của bọn họ. Ngay khi Hạ Tuyền tròn trĩnh tròn trạo đôi mắt kinh ngạc, anh ta liền cúi xuống nuốt trọn đôi môi cô, bỏ ngoài tai tiếng la ó, hô hoán dậy trời đất của Diệp Minh Tâm

“Đã cùng tôi hôn môi thì cấm tiết hôn thêm người khác nữa, dù là đóng phim cũng không được phép, rõ chưa?”

Trong tích tắc, cô loáng thoáng nghe thấy những lời anh ta nói. Đây là anh ta đang ăn dấm chua (ghen) của Chung Lập Dương u, hay đơn giản chỉ là dị ứng với việc cô đã hôn anh ta mà còn đi hôn người khác nữa, mặc dù đó là yêu cầu kịch bản?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Dưới sự thúc giục điên cuồng của Diệp Minh Tâm, cuối cùng nhân viên quản lý cũng mò ra chiếc chìa khóa dự phòng. Ngay lúc những người bên ngoài định vuron tay xô cánh cửa, thì Hạ Tuyền dùng hết sức đẩy mạnh Lê Tịnh Lương, ba chân bốn cẳng chạy về phía cửa sổ và nhắm mắt nhắm mũi nhảy xuống.

Ngay sau đó, tựa hồ chỉ qua một cái chớp mắt, cánh cửa đã mở toan.

Lê Tịnh Lương lười nhác ngồi dựa sô pha, đưa mắt nhìn lướt qua cửa sổ rồi chậm rãi di chuyển tầm nhìn về phía cửa chính, dò xét gương mặt xám ngoét của Diệp Minh Tâm: "Anh hơi mệt nên vào đây nằm nghỉ tí, xảy ra chuyện gì mà em la lối om sòm thế?"

Diệp Minh Tâm hấp tấp chạy khắp phòng kiểm tra xem xét, song tạm thời chưa lần ra tung tích của Hạ Tuyền. Đứng phía sau cô ta là Hứa Cách Phi cùng Mã Nghi, hai người này vẫn luôn nghĩ rằng, khi cánh cửa mở ra thì sẽ nhìn thấy Hạ Tuyền, nào ngờ lại biến thành người đàn ông quyền lực - Lê Tịnh Lương, sự việc kì lạ trước mắt khiến họ giật mình thon thót.

Cái quái gì thế? ? ?

Diệp Minh Tâm tức tối truy tìm hồi lâu mà vẫn hoàn công cốc, đành thất thểu đi tới chỗ Lê Tịnh Lương, phát hiện quần áo anh xốc xếch, đôi môi ướat át sáng bóng, cặp mắt mênh mang như làn sương đọng, chừng ấy đã đủ chứng minh anh ở trong này làm việc mờ ám, đáng tiếc lại không tìm thấy chứng cứ vạch trần nên không thể ngang nhiên mở miệng chất vấn, cô ta chuyển sang hỏi bóng gió, rào trước đón sau: "Anh nghỉ ngơi thôi mà khóa trái cửa làm gì?"

Lê Tịnh Lương thản nhiên chỉnh sửa trang phục, vừa thắt lại caravat vừa trấn tĩnh đáp: "Bởi vì không muốn bị người khác quấy rối giống như em lúc này."

Trước giờ Diệp Minh Tâm vẫn thập phần ưng ý vị hôn phu của mình, đơn giản vì anh ta có tiền lại có tài năng, còn hào hoa phong nhã, anh tuấn phi phàm. Dù muốn hay không thì cô ta phải thừa nhận một điều rằng, Lê Tịnh Lương hơn hẳn mấy gã đàn ông cô ta từng tiếp xúc.

Song, vẫn tồn tại những khoảnh khắc khiến cô ta hụt hẫng, bất mãn, bởi lẽ thái độ của anh với cô ta dửng dưng quá đỗi, chẳng lạnh chẳng nóng, thậm chí còn trắng trợn lừa gạt.

"Lê Tịnh Lương, anh thật sự coi em là con cóc à?"

Đôi mắt Diệp Minh Tâm long lên sòng sọc, sấn sỏ ép sát Lê Tịnh Lương và nhìn lom lom cổ áo sơ mi anh. Hứa Cách Phi nhận thấy tình hình đã vượt tầm kiểm soát, liền vội vàng xoay người đóng cánh cửa, ngăn cách những cơn mắt bùng bùng về hứng thú của nhóm phóng viên và mấy kẻ hóng chuyện. Cô ấy cùng Mã Nghi liềm mình đứng chặn trước cánh cửa, hồi hộp theo dõi diễn biến đầy gay cấn của Diệp Minh Tâm và Lê Tịnh Lương.

"Đây là gì? !"

Diệp Minh Tâm nghiêng răng ken két, tro tay chỉ cổ áo của Diệp Tịnh Lương, sắc đỏ như máu nhấp nhô theo chuyển động run run của những ngón tay. (ở đây chắc nói móng tay Diệp Minh Tâm sơn màu đỏ)

Lê Tịnh Lương cúi đầu nhìn xuống, không khỏi bật cười thành tiếng, trên đấy là dấu son môi của Hạ Tuyền, tuồng như còn vương vãi mùi hương thơm mát.

Cô gái này, đã cuồng quýt bỏ chạy lấy người mà vẫn không quên dậm sau lưng anh một nhát.

"Bay này hai người nói, Hạ Tuyền ở trong đây trò chuyện cùng bố tôi?" Diệp Minh Tâm quay sang hỏi Hứa Cách Phi và Mã Nghi bằng sắc mặt cổ quái.

Trong tình cảnh này, Hứa Cách Phi lại phân vân không biết nên gât đầu hay lắc đầu nữa, Diệp Minh Tâm không thèm đếm xỉa thái độ của Hứa Cách Phi, cô ta bỗng nhiên lấy điện thoại gọi cho Diệp Hân, điện thoại vừa thông, cô ta liền hỏi thẳng vấn đề: "Bố, vừa này bố đã đến tham dự lễ công chiếu à? Còn gặp Hạ Tuyền nữa?"

Diệp Hân tư lự trong chốc lát, sau thừa nhận: "Đúng, sao vậy?"

Diệp Minh Tâm không nói năng chi mà trực tiếp ngắt máy, sau đó nhìn chăm chặp Lê Tịnh Lương, gằn từng chữ: "Anh lừa em."

Lê Tịnh Lương hé đôi môi mỏng dợn lên tiếng, nhưng Diệp Minh Tâm đã nhanh miệng cướp lời trước: "Không sao cả, em tin tưởng anh!"

Câu cô ta nói làm ba người còn lại suýt ngã ngửa, bởi họ đều định ninh cô ta sẽ giận sôi gan mà làm âm ỉ mọi chuyện, ai dè.

"Em tin anh, người như anh thì có dạng phụ nữ nào chưa từng gặp qua, làm sao có thể đi vào khuôn khổ, rơi vô bẫy của một ả tầm thường? Chắc chắn là Hạ Tuyền dụ dỗ anh." Diệp Minh Tâm cười lạnh, "Yên tâm, em sẽ khiến cô ta thân bại danh liệt." Dứt lời, liền đùng đùng quay người bỏ đi. Nhóm phóng viên vẫn chầu chực bên ngoài, vừa trông thấy cô ta liền nhào nhào tranh nhau đặt câu hỏi. Diệp Minh Tâm bị họ đeo bám dậm bực bội, trừng mắt lừ họ, "Quan hệ của chúng tôi vẫn tốt, chẳng xảy ra vấn đề gì hết. Ban này có chút chuyện hiểu lầm, giờ đã giải quyết ổn thỏa, mong các vị về cho?"

"..."

Vậy thôi à? Cánh phóng viên mở mắt thò ló nhìn cô ta, vẻ mặt tràn trề thất vọng. Người làm bên ngành truyền thông, ai ai cũng ít nhiều hiểu biết tính cách cô tiểu thư của giải trí Hoa Hạ này, không đơn giản chỉ dùng hai chữ "nóng nảy" để hình dung thôi đâu. Vừa rồi lúc cánh cửa mở toan, bọn họ trông thấy Lê Tịnh Lương ngồi bên trong, thì hí hửng mở cò trong bụng, định nhìn giới giải trí sắp bùng nổ tin tức lớn, trong đầu đã bắt đầu toan tính, tìm cách đăng tin độc quyền. Nào ngờ "trèo cao té đau", Diệp tiểu thư lại bất ngờ thông báo chẳng có việc gì hết, trực tiếp cắt đứt những mơ mộng hão huyền của họ!

Đang lúc cánh phóng viên ngẩn tò te, Diệp Minh Tâm nhân cơ hội thoát khỏi vòng vây của họ, sút ruot lái xe chạy đến tổng công ty giải trí Hoa Hạ.

Quay lại diễn biến trong phòng, cửa vẫn đóng kín mít, bây giờ chỉ còn lại Lê Tịnh Lương, Hứa Cách Phi và Mã Nghi.

Lê Tịnh Lương đứng dậy khỏi ghế, quần áo đã chỉnh chu ngay ngắn, đôi mắt lãnh đạm chậm chậm đảo qua hai trợ thủ đắc lực của Hạ Tuyền, đoạn thông thả rảo bước tới chỗ cửa chính, rồi hình như sức nhớ ra điều gì, anh bèn giương mắt, khoe miệng vẽ thành nét cười điên đảo chứng sinh, ôn hòa nói: "Cô đây hẳn là người đại diện của cô Hạ." Anh chủ động bắt chuyện với Hứa Cách Phi.

Hứa Cách Phi được hỏi han mà thấp thòm lo âu: "Đúng vậy, tôi là người đại diện của cô ấy, tôi tên Hứa Cách Phi."

Mã Nghi hơi tủi thân vì bị cho ra rìa, bèn tự giới thiệu: "Em là trợ lý của chị Hạ Tuyền, em tên Mã Nghi!"

Lê Tịnh Lương khẽ gật đầu, ơ thờ đáp chiếu lệ: "Chào cậu."

Mã Nghi lấy làm mất mát trước vẻ lạnh lùng của anh, cậu liền kéo Hứa Cách Phi ra đằng sau mình, cười cười hỏi Lê Tịnh Lương: "Anh Lê có nhìn thấy chị Hạ Tuyền không? Vừa rồi chị ấy đã ở trong đây."

Lê Tịnh Lương khẽ vuốt cằm, ăn ngay nói thật chỉ về phía cửa sổ: "Cô ấy trốn thoát từ chỗ đó, bây giờ cậu đuổi theo chắc cũng muộn rồi." Tổ cáo xong thì đường hoàng gạt đầu một cái: "Xin phép đi trước." Dứt lời, anh lập tức đẩy cửa ra ngoài.

Lúc này Hứa Cách Phi đã hoàn toàn thông suốt hết mọi chuyện, khi Hạ Tuyền bỏ trốn đã ác ý tổ cáo hành vi phóng túng của Lê Tịnh Lương với Diệp Minh Tâm. Lê Tịnh Lương cũng chẳng phải dạng vừa đâu, trước khi đi còn cố tình để lại đầu mối cho Hứa Cách Phi cô. Hai người này, thật chẳng biết được đến tột cùng là ai thắng ai thua.

Những ngày kế tiếp, Hạ Tuyền chính thức bị giam lỏng. Hứa Cách Phi giám sát cô hai tư trên hai tư giờ, ngay cả khi đi ngủ hai người cũng bắt buộc ngủ cùng nhau, bất kể cô viện lý do gì, Hứa Cách Phi đều bỏ ngoài tai, bám dính cô như hình với bóng. Hạ Tuyền tạm thời chưa nghĩ ra biện pháp đối phó, đành bỏ mặc Lê Tịnh Lương một thời gian vậy.

Đạo gần đây, cuộc sống của Lê Tịnh Lương khá tự do, thoải mái, song anh luôn cảm thấy buồn tẻ và thiếu mất thứ gì đó. Trong tháng 11, anh có lịch trình ra nước ngoài, rời khỏi thành phố Giang đã ngót nghét nửa tháng, trong khoảng thời gian này, Hạ Tuyền không gửi mấy tin nhắn vu vơ làm phiền anh nữa, tất nhiên hai người cũng chẳng thể gặp nhau, anh chỉ biết tình hình hiện tại của cô thông qua tin tức từ cánh báo chí hoặc giới truyền thông.

Kết quả là, trợ lý Thủy Tu Tề của Lê Tịnh Lương chợt phát hiện, gần đây ông chủ của mình đột ngột chuyển hướng quan tâm, chăm chỉ sưu tầm các tờ báo chuyên viết về làng giải trí.

Xem ra ông chủ chuẩn bị triển khai kế hoạch tấn công vào ngành giải trí, nên đã bắt đầu tìm hiểu những tin tức nóng sốt bên ngoài thị trường? Thủy Tu Tề càng nghĩ càng sùng bái sắp xếp mình.

Lê Tịnh Lương ngồi gác chân lên bàn làm việc, phô bày tư thế thiếu tế nhị và không đứng đắn, song người bên ngoài nhìn vào cũng không cảm thấy anh thô lỗ, ngược lại ở anh toát lên thần thái ưu nhã một cách tự nhiên không gò bó. Bộ âu phục cắt may vừa khít nổi bật thắt lưng gọi cảm, nom bờ vai rắn rỏi càng thêm vững chãi, kết hợp cùng biểu cảm bình thản ung dung, cộng thêm khí chất mê người... mỗi một phương diện đều khiến người khác không tự chủ mà "kính nhi viễn chi", chỉ có thể nói đây là người đàn ông cực phẩm.

"Cậu hãy giúp tôi gọi cuộc điện thoại." Lê Tịnh Lương bỗng nhiên buông tạp chí, phân phó Thủy Tu Tề, "Liên lạc với Hạ Tuyền, tìm hiểu lịch trình sắp tới của cô ấy, sau đó đối chiếu với lịch trình của tôi, rồi sắp xếp mời cô ấy dùng bữa cơm."

Thủy Tu Tề thoáng sững sốt, ngơ ngác gạt đầu và quay người ra ngoài định thực hiện nhiệm vụ sắp giao. Lê Tịnh Lương thoáng cái lại hô: "Chờ đã." Tay anh chống cằm, tựa hồ đắn đo suy nghĩ hồi lâu, sau khoát tay nói: "Thôi, cậu ra ngoài đi."

Thủy Tu Tề mang theo biểu tình phức tạp mà rời khỏi, văn phòng rộng lớn bỗng chốc yên ắng. Lê Tịnh Lương trở người ngồi ngay ngắn, đôi chân vắt chéo, tay mở ngăn kéo, lôi ra một xấp tư liệu, lật coi vài tờ. Tư liệu ghi lại sự việc năm xưa của Diệp Hân, Khang Vũ và Hạ Tuyền.

Kì thật, Hạ Tuyền đã thay tên đổi họ, tính cách cũng biến đổi theo thời gian và những thăng trầm khổ sở, khác xa một trời một vực với cô gái nhỏ năm xưa. Nếu cô không cố ý tiết lộ chút manh mối thì với sự che giấu kĩ càng của cô, chưa chắc anh đã nhanh chóng điều tra ra mối liên hệ của cô và Diệp Hân.

Thuở ấu thơ, Hạ Tuyền tên là Diệp Y Nhiên, tên cô đại khái mang ý nghĩa "Diệp Hân mãi yêu Khang Vũ" (Y Nhiên nghĩa là mãi còn). Từ lúc sinh ra tới khi được vài tuổi, cuộc sống Hạ Tuyền cũng không đến nỗi tệ hại, mẹ cô đạo ấy là thiên kim tiểu thư danh giá, Diệp Hân nhờ vào sự trợ giúp của cha vợ mà từng bước gầy dựng sự nghiệp. Đến khi đủ lông đủ cánh, ông ta lại tằm tia các mối làm ăn của cha vợ và dần dần hót tay trên của cụ, khiến việc kinh doanh của cụ liên tiếp gặp thất bại và ngày càng tuột dốc không phanh.

Đến năm Hạ Tuyền lên tám, ông ta chính thức chệch đường ray, có mối quan hệ ngoài luồng.

Đối tượng ngoại tình của ông ta là Lương Ngâm có gia thế chẳng hề thua kém Khang Vũ. Bố Lương Ngâm tiếp tay cho Diệp Hân, giúp ông ta ruồng bỏ gia đình cũ, để tạo dựng gia đình mới cùng Lương Ngâm. Bà Khang Vũ không chịu nổi đả kích, cộng thêm thân thể vốn suy nhược, nên không bao lâu sau thì vĩnh viễn nhắm mắt xuôi tay, từ biệt thế gian.

Diễn biến tiếp theo của câu chuyện cũng chẳng có gì mới mẻ, tóm lại, Hạ Tuyền nhất định rất hận Diệp Hân và gia đình mới của ông ta. Lần đầu tiên, anh tiếp xúc với một cô gái gánh trên lưng mối thâm cừu đại hận, hơn nữa, anh còn cùng cô ấy hình thành "liên minh hợp tác".

Lệ Tịnh Lương quét mắt đọc sơ qua phần ghi chép về việc Hạ Tuyền bị bọn buôn người bắt cóc, hên thay cô may mắn thoát khỏi, sau đó gặp được ân nhân cứu mạng, cho cô ăn học đẳng hoàng, cuối cùng sau khi hoàn thành việc học ở nước ngoài, cô về nước, gia nhập giới giải trí, hoạt động chưa đầy hai năm đã đạt được ít thành tựu, quả thực cũng có chút năng lực.

Nhanh như vậy đã tạo dựng được chỗ đứng trong làng giải trí, thảo nào có kẻ ghen ăn tức ở, ác ý phao tin đồn nhảm, ri tai nhau rằng cô đi cửa sau, trơ trên dùng quy tắc ngầm.

Nhớ lại bộ dáng tràn ngập khí phách của cô khi mạnh mẽ tuyên bố hùng hồn rằng "Em sẽ chiếm được anh", Lệ Tịnh Lương vô thức cười tươi, rồi đặt phần tư liệu qua một bên, tiếp tục bận rộn công việc.

Gần đây Hạ Tuyền không ở thành phố Giang, cô nhận làm đại sứ công ích, kêu gọi cộng đồng hãy quan tâm nhiều hơn đến trẻ vị thành niên.

Cô cùng một đứa bé từng bị bọn bắt cóc lừa bán, một đứa bé mắc chứng tự kỷ, và vài đứa trẻ có hoàn cảnh khó khăn chụp hình quảng cáo kêu gọi. Vì mong tư liệu phản ánh chân thật cuộc sống khó khăn của đám trẻ, nên cô không ngần ngại lặn lội đến những vùng nông thôn xa xôi hẻo lánh để quay phim tài liệu, hoàn cảnh ở những nơi đó tương đối phức tạp, kéo theo sự an toàn của cô cũng khó đảm bảo.

Hứa Cách Phi định đề nghị với công ty xin thêm hai vệ sĩ bảo vệ họ. Song Hạ Tuyền một mực từ chối, cô cho rằng cả đoàn chỉ dừng chân tại đây khoảng năm ngày, không cần thiết phải thuê mướn quá nhiều vệ sĩ. Trước đây đi quay phim, cô từng sinh hoạt ở mấy địa phương có điều kiện tồi tàn hơn chỗ này nhiều, vậy nên cô chẳng mấy lo lắng.

Có điều, tai họa luôn ập đến tại những thời điểm chúng ta chủ quan nhất, Hạ Tuyền nào tính tới khả năng, ở đây mình sẽ xui xẻo đến mức biến thái.

Ngày hôm đó, sau khi chụp xong nội dung chủ đề, cô cùng Mã Nghi định về khách sạn trước, còn Hứa Cách Phi bận ở lại thu dọn vài thứ. Hạ Tuyền và Mã Nghi vừa đi xuống chỗ đỗ xe của công ty vừa ra rả nói mấy chuyện trên trời dưới đất, Mã Nghi đột nhiên đau bụng dữ dội, trùng hợp ngó thấy cái nhà vệ sinh công cộng gần đây, liền chạy thực mạng về phía đó.

Hạ Tuyền không chờ cậu mà tiếp tục đi tới chỗ đỗ xe. Đúng lúc này, đằng sau cô bốc lên mùi kì lạ, cô tức thì nghiêng người né tránh, thoát khỏi cái bao bố to đùng, suýt nữa cô đã bị kẻ đằng sau chộp được.

Kẻ đó đội mũ và mang mắt kính đen, nguy trang bên ngoài đầy đủ, ngoan cố cầm bao bố tấn công Hạ Tuyền lần nữa. Hạ Tuyền dùng hết sức bình sinh hét lớn một tiếng, đánh động sự chú ý của vệ sĩ bên kia. Lúc mấy người vệ sĩ xông tới, cô lanh trí tránh sang một bên, để bọn họ rảnh tay rảnh chân chế ngự tên biến thái.

"Báo cảnh sát." Hạ Tuyền không chờ vệ sĩ hỏi ý đã lên tiếng trước.

Hứa Cách Phi lập tức chạy tới, chứng kiến một màn này xong thì ôm ngực cảm thán: "May mà em đã học qua vài tư thế phòng ngự, bằng không là tiêu rồi."

Hạ Tuyền lờm cô ấy: "Chị đừng trù ẻo em."

Hứa Cách Phi cười cười không phát biểu linh tinh nữa, Hạ Tuyền sai bước rồi đi, khi bước ngang qua kẻ biến thái, cô không màng liếc nhìn hắn một cái, thái độ khinh rẻ ra mặt của cô khiến hắn tức điên lên.

Vệ sĩ áp giải tên biến thái đến cục cảnh sát, Hứa Cách Phi đứng tại chỗ suy tư một lúc và không hề trốn tránh đám phóng viên đánh mùi tìm tòi, sẵn tiện còn gọi thêm vài cuộc điện thoại.

Rất nhanh, tin tức Hạ Tuyền đến nông thôn chụp ảnh quảng cáo công ích và bị tên biến thái tấn công đã chiếm trọn đầu đề các báo, tên cô cũng đồng thời thống trị bảng tìm kiếm trên Weibo, đứng thứ hai bảng tìm kiếm là cụm từ "fan biến thái". Đối với việc mỹ nữ đi làm từ thiện lại bị biến thái hù dọa một phen, đa số mọi người đều có thái độ đồng tình, hình tượng vốn không mấy tốt đẹp của cô cũng được thơm lây, trở nên sáng sủa hơn tí.

Lợi dụng lúc Hứa Cách Phi bận bịu tạo dựng kịch bản, thêm mắm dặm muối cốt lấy thêm được nhiều sự đồng cảm hơn, Hạ Tuyền bèn lén lút gửi tin nhắn cho Lệ Tịnh Lương.

Cô nghe nói gần đây Lệ Tịnh Lương nhiễm phong hàn, công việc lại bận ngập đầu ngập cổ, nên tình hình sức khỏe chưa mấy khả quan, vẫn còn ẻo lả lắm.

Trầm ngâm một lúc, cô lên baidu tham khảo mấy câu sến súa mùi mẫn, đoạn nhắn cho anh ta một tin an ủi, rồi lẹ làng cắt điện thoại vô túi vì lo sợ bị Hứa Cách Phi bắt quả tang.

Nội dung tin nhắn của cô là:

Nghe đầu chàng sinh bệnh, thiếp bồn chồn lo lắng, nhớ tự chăm sóc mình, việc đầu còn có đó, sức khỏe là hàng đầu. Nhớ chàng.

Hẹn ngày tái ngộ sớm, thiếp ngóng trông vô cùng.

Hạ Tuyền.

Lúc đang nhàn nhả thưởng thức buổi trà chiều, thì Lê Tịnh Lương nhìn thấy tin tức liên quan Hạ Tuyền.

Anh chỉ địa danh trên tờ báo, quay sang phân phó trợ lý: "Đưa qua đó hai người cho cô ấy."

Đây là muốn cử người bảo vệ cô mình tính kia sao? Thủy Tu Tề buột miệng hỏi: "Anh Lê chắc chắn chứ?"

Lê Tịnh Lương bừng cốc trà nhấp một ngụm, trong đầu bất giác hiện lên tin nhắn buổi sáng hôm trước cô gửi cho anh với nội dung sao y mấy câu rỗng tuếch trên baidu, lúc ấy anh cho rằng cô không có thành ý, nên chẳng màng đoái hoài... Lát sau anh bỗng cười rộ lên: "Không, vừa mới ngủ dậy nên đầu óc chưa tỉnh táo lắm."

Thủy Tu Tề thờ phào một hơi, tự dưng không biết nên làm thế nào mới đúng ý sếp, đương lúc cậu ta đắn đo lưỡng lự thì bất ngờ nghe thấy sếp mở miệng lần nữa: "Nhờ cậu đặt giúp vé máy bay để tôi tự mình đi." Dứt lời liền đứng dậy vô văn phòng, bỏ lại anh chàng trợ lý ù ù cạc cạc, đứng một mình đón con gió chiều thơ mộng.

—— Hẹn ngày tái ngộ sớm, thiếp ngóng trông vô cùng...

Thế ư? Lê Tịnh Lương cất tiếng cười trầm thấp, nếu đã thế, thì anh đây giúp mỹ nhân đạt thành ước nguyện vậy.

Bản về tình cảm anh dành cho Hạ Tuyền, thích à, chưa đến mức đó, chán ghét ư, cũng không đúng. Xưa giờ, anh không có sở thích tự đày đọa bản thân mà đi hôn kẻ mình ghét.

Anh đối với cô luôn có chút nuông chiều, dung túng. Sự nuông chiều, dung túng đó hiển nhiên không xuất phát từ tình cảm yêu thích, mà nghiêng về lòng hiếu kỳ, tò mò.

Anh hết sức tò mò về điểm giới hạn của cô gái này và bước tiếp theo trong kế hoạch của cô là gì, càng hiếu kỳ cô sẽ dùng biện pháp nào để "chiếm được anh" —— dùng chiêu lật mềm buộc chặt, dụ địch xâm nhập sao, do nhìn thấu được dụng ý này của cô nên mỗi lần hai người kề cận, anh đều lạnh lùng khước từ, không cho cô cơ hội tiến thêm bước nữa.

Từng có nhiều phụ nữ không từ thủ đoạn để dụ anh vào tròng, hòng chiếm được mọi thứ của anh, nhưng chưa người nào mang bên mình quá khứ rồi ren, đau buồn như thế, lại sở hữu đáng vẻ thướt tha kiều mị, thêm cái tính cứng đầu cố chấp, nhìn chung rất mới mẻ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Để quay những cảnh sinh hoạt bình dị của vùng nông thôn, cả đoàn bắt buộc nán lại đây gần một tuần. Trong khoảng thời gian này, Hạ Tuyền gần như quên bằng lối sống nhộn nhịp, ồn ào của thành phố lớn. Tuy điều kiện sống nơi đây khắc khổ và tẻ nhạt, nhưng lại yên tĩnh và bình thản. Ở riết dưới nông thôn khiến tâm hồn cô trở lại cảm giác lạ, như thể thành phố Giang là chiếc lồng sắt khổng lồ, đã bước vào liền bị đè nén dồn dập, không cách nào hít thở nổi.

Ngay khi đạo diễn hô lớn tiếng "cắt", thì thước phim cuối cùng của đoạn quảng cáo đã hoàn tất, Hạ Tuyền thả đứa bé đang ôm trong lòng xuống và thân thiết sờ đầu bé: "Cảm ơn em đã cố gắng hợp tác cùng chị trong mấy ngày nay, sau này, em nhớ cố gắng học thật giỏi nhé."

Cô bé ngửa đầu nhìn Hạ Tuyền: "Mai một chị còn quay lại đây không?"

Hạ Tuyền cười hỏi: "Em muốn chị quay lại à?"

Cô nhóc gật đầu lia lịa: "Muốn lắm ạ, vì chị xinh đẹp, lại có tri thức, có văn hóa, tương lai khi lớn lên, em muốn trở thành người như chị."

Hạ Tuyền không ngờ cô bé lại thần tượng mình đến thế, cô bé ngây thơ thuần khiết này lại ước ao trở thành một người giống cô... Giống cô để làm gì khi mà lòng thù hận đã ăn sâu vào xương máu, và cuộc sống chưa bao giờ chân chính được nếm trải cảm giác thoải mái nhẹ nhàng, trở thành một người như vậy thì tốt chỗ nào?

“Sau này lớn lên, em đừng bao giờ trở thành người như chị.”

Cô nhấn nhủ bằng ánh mắt đau đầu nỗi buồn da diết. Dứt lời, cô vội vàng chào tạm biệt đứa bé rồi đi đến chỗ đỗ xe của công ty, dự định thay quần áo.

Tài xế thấy cô tiến tới liền cầm theo ly trà sữa rồi mở cửa bước ra, anh ta tựa hồ định nói gì đó, song lại hậu đậu trượt chân một cái nên đổ người về phía trước, trà sữa trong ly thuận đà văng ra ngoài, xui xẻo hắt đầy lên quần áo Hạ Tuyền.

“Xin lỗi cô Hạ! !”

Tài xế luống ca luống cuống, ra chiều muốn giúp nhưng hơi chân chừ bởi vẫn nhớ ông bà ngày xưa đã dặn: nam nữ thụ thụ bất thân.

Hứa Cách Phi và Mã Nghi nghe giọng nói hoảng hốt của tài xế thì nhanh chân chạy tới, nhìn thấy tình huống trước mắt, Hứa Cách Phi lập tức phân phó: “Mã Nghi, cậu đi lấy cho Hạ Tuyền bộ quần áo mới, nhớ lấy luôn đồ lót.” Cô ấy vừa nói vừa móc khăn tay lau trà sữa dính trên trang phục Hạ Tuyền.

Tài xế quýnh quýng đến phát khóc: “Xin lỗi chị Phi, tôi không cố ý đâu, tại tôi mắt nhắm mắt mở không nhìn thấy tảng đá dưới chân...”

Hứa Cách Phi vốn định mắng anh ta một trận ra trò, song Hạ Tuyền đã khoát tay: “Đám phóng viên đang ở đây, chúng ta đừng làm to chuyện, để em đi thay trang phục mới là được.” Hết lời, cô liền chui vô xe.

Cô lặng thinh ngồi trong xe, bình tĩnh chờ Mã Nghi đưa tới cái túi to, bên trong đựng quần áo mới cùng bộ đồ lót.

Hạ Tuyền cảm ơn cậu rồi che rèm cửa lại. Cô coi bỏ bộ quần áo dơ bẩn cùng đồ lót bên trong, đồ cũ cởi ra thì đồ mới mặc lên, động tác cô lưu loát với tốc độ vun vút, chỉ qua vài chục giây sau, cô đã lấy lại dáng vẻ sáng sủa thường ngày, tuồng như chưa hề xuất hiện hình ảnh nhếch nhác ban nãy.

Thị trấn này vốn là vùng nông thôn xa xôi hẻo lánh, nên giao thông không được thuận tiện lắm. Lê Tịnh Lương muốn đến đây thì trước tiên phải đáp máy bay xuống thành phố lân cận, rồi kêu tài xế chạy xe tới. Một ngày sau buổi trà chiều mà Lê Tịnh Lương quyết định tới thăm Hạ Tuyền thì anh đã đặt chân trên mảnh đất này, cùng thời điểm cô bị hắt trà sữa.

Anh thông thả sải từng bước dài, Thủy Tu Tề lót tót theo sau, đi hàng cuối cùng là tốp vệ sĩ. Nhân viên trong khách sạn trở mắt nhìn họ lom lom. Nơi đây tuy là khách sạn đứng đầu toàn trấn, song chất lượng dịch vụ cùng lắm chỉ đạt ngưỡng ba sao, nên họ chưa bao giờ có cơ hội diện kiến mấy vị khách hàng ‘màu mè thái quá’ như vậy, thành thử họ phát hoảng là điều khó tránh khỏi.

“Anh Lê, đây là khách sạn tốt nhất toàn trấn.” Thủy Tu Tề báo cáo với vệ sĩ rồi, “Nhưng hình như chất dịch vụ không ổn lắm, hay em giúp anh tìm thử xung quanh đây có cho thuê biệt thự nguyên căn không?”

Lê Tịnh Lương phát phát tay: “Không cần, cứ nghỉ ngơi ở đây thôi.”

Thủy Tu Tề mừng hóm trước sự dễ dãi đột xuất của vị sếp khó tính liền mau mắn đáp vâng. Đoàn người Lê Tịnh Lương tuần tự bước lên lầu. Sau khi theo Lê Tịnh Lương vào phòng, họ chia nhau kiểm tra sơ qua các dụng cụ và thiết bị bên trong.

Lúc này, Lê tiên sinh cảm thấy hơi nhàm chán, bèn mở di động vào mạng. Vốn dĩ anh định theo dõi các thông tin kinh tế chính trị, song ánh mắt anh không cách nào thoát khỏi dòng tiêu đề lớn được đồng loạt đăng lên các trang web phổ biến —— Nữ diễn viên mới nổi Hạ Tuyền vướng scandal lộ ảnh nóng.

Lê Tịnh Lương bắt thần chau chặt chân mày, tức khắc nhấp vào link dẫn, liền nhìn thấy mấy tấm ảnh Hạ Tuyền thay quần áo, tuy rằng ảnh đã qua chỉnh sửa, làm mờ đi những phần nhạy cảm trên cơ thể, song người bên ngoài nhìn vào vẫn dư sức tưởng tượng vóc dáng hoàn hảo của cô.

Các tấm ảnh đều chụp từ cảnh cô thay quần áo trong xe, nhưng do góc độ chụp đã cố ý loại bỏ hết nội thất của xe, hầu như chỉ tập trung vào khuôn mặt và thân hình Hạ Tuyền, điều này là có dụng ý gì?

Lê Tịnh Lương đã nắm được tin tức thì không lí nào Hạ Tuyền lại chẳng hay biết. Cô là đương sự, hiển nhiên giới truyền thông sẽ tranh nhau moi móc tin tức bằng cách ‘khủng bố’ điện thoại của người đại diện Hứa Cách Phi. Bây giờ, ba người ngồi chung một chỗ, sắc mặt ai ấy đều u ám, tạm thời giữ im lặng tìm đối sách thỏa đáng.

Lát sau, người phá vỡ sự im lặng là Hạ Tuyền, cô hạ giọng: “Bất giữ tên tài xế kia lại, đừng để hắn chạy thoát, và lập tức báo cảnh sát, nhờ họ kiểm tra xem bên trong xe có lén lút gắn camera hay không.”

Hứa Cách Phi đáp: “Tài xế là người do công ty tuyển dụng, theo lý thì hắn ta không đáng nghi ngờ. Với cả, gần đây hắn luôn đi theo chị em mình, không đủ thời gian tiếp xúc cùng người bên ngoài, em khẳng định là hắn sao?”

Hạ Tuyền cười lạnh: “Không tiếp xúc trực tiếp thì không thể dùng điện thoại à? Ông chủ của giải trí Hoa Hạ là bố của ai kia chứ đâu phải bố em, cho nên tài xế do ông ta sắp xếp chắc gì đã đáng tin? Chị cứ làm theo những gì em vừa bảo, báo cảnh sát xong thì mời luật sư tới, rồi nhanh chóng tổ chức buổi họp báo.”

“Em đi đổi lại chuyến bay sớm nhất về thành phố Giang.” Mã Nghi đảm chiêu đề nghị.

Hứa Cách Phi mệt mỏi thở hắt một hơi dài, đoạn đi thu xếp những việc Hạ Tuyền vừa dặn. Lúc này, chỉ còn Hạ Tuyền ngồi lẻ loi trong phòng, khắp

không gian yên ắng đến mức quỷ dị.

Lẽ ra khi xui xẻo gặp phải mối tai ương như vậy, rất hiếm cô gái nào vẫn giữ được sự tỉnh táo sáng suốt, huống chi cô vừa mới nhận lời làm đại sứ công ích cho trẻ vị thành niên, đúng lúc này lại vướng vào mấy vụ bê bối, nếu giải quyết không ổn thỏa, thì mọi công sức cô đổ ra sẽ trôi sông trôi bể. Nhưng cô lại không thể hiện nổi buồn đau hay hụt hẫng, mất mát. Khuôn mặt cô cứ lăm lăm lì lì, quả thật trông hơi đáng sợ.

Bấy giờ, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, mang lại chút sức sống cho căn phòng u ám.

Hạ Tuyền ngó di động, trên màn hình nhấp nháy tên của người đàn ông làm cô hơi ngỡ ngàng, tư lự vài giây cô quyết định lướt nút nghe.

“Anh Lê, hiện giờ em đang bận giải quyết công việc, chờ em lo liệu xong xuôi mọi thứ rồi gọi anh sau, tạm biệt.” Dứt lời cô chực ngắt máy, song câu nói của anh ta đã thành công ngăn chặn ý định của cô.

“Tôi đã xem tin tức.”

Giọng nói anh ta nhàn nhạt, không hiển lộ ý tứ trêu đùa cười cợt, đương nhiên cũng không mấy may thể hiện chút quan tâm lo lắng.

Hạ Tuyền trầm ngâm hồi lâu, sau buông lời ngả ngớn: “Thấy được không?”

Câu hỏi này mang hai tầng ý nghĩa, người có trí tuệ như Lê Tịnh Lương lẽ nào nghe không ra?

Một mặt, cô hỏi anh ta tin tức giật gân này có thú vị hay không, mặt khác... là hỏi cảm nhận của anh ta về mấy bức ảnh.

Lê Tịnh Lương tự động bỏ qua ý tứ đầu tiên, chỉ đánh giá mấy tấm hình: “Đã bị chỉnh sửa nên nhìn không ra.”

Hạ Tuyền cất tiếng cười tự giễu, không buồn tiếp lời, Lê Tịnh Lương thoáng ngưng giọng và bất chợt nói: “Tôi có thể giúp em.”

Anh lơ mờ phỏng đoán được nguồn cơn của vụ việc, Hạ Tuyền không đòi hỏi nào ngu ngốc đóng vai trò tự biên tự diễn nhằm lôi kéo sự chú ý. Mấy tấm ảnh này đối với một diễn viên mà nói là vết nhơ khó tẩy sạch. Vậy suy ra, đã có kẻ rắp tâm hãm hại cô, mà gần đây nhất, cô chỉ đắc tội và làm phật ý duy nhất một người, không ai khác ngoài Diệp Minh Tâm.

“Không cần đâu.” Hạ Tuyền không màng cân nhắc đã dứt khoát cự tuyệt, thái độ của cô khiến Lê Tịnh Lương khá sững sốt.

“Mục đích em tiếp cận tôi không phải vì điều này ư?” Anh ta dùng ngữ điệu êm ái để thốt ra câu nói khiến người nghe chán ghét.

Câu hỏi mang hàm ý mỉa mai của anh ta chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, báo hại tâm trạng vốn dĩ đã xấu của Hạ Tuyền càng thêm u uất.

Cô chán nản thở dài, lặng thinh một lúc mới mở miệng.

“Anh Lê, từ lúc ban đầu tôi đã chẳng thiết tha ôm ảo vọng sẽ có người đứng ra bảo vệ tôi khi tôi gặp khó khăn trắc trở, cách nghĩ của tôi có một ưu điểm vượt trội là, vĩnh viễn không thất vọng. Nếu bây giờ tôi nhờ anh giúp đỡ, vậy sau này khi đối diện với anh, tôi sẽ mãi mãi đứng ở thế yếu, chấp nhận bị anh chèn ép.” Ngữ khí cô dần dần chậm lại, thoát nghe chẳng còn chút sức sống, “Lại nói, lúc trước tôi tiếp cận anh, chẳng qua là muốn thử xem bản thân tôi có thể thu phục anh không, về sau lại phát hiện mình không đủ khả năng thì chuyển sang lấy lùi làm tiến, nên chủ động đưa ra thành ý hợp tác bằng cách cung cấp cho anh manh mối giá trị. Đặc biệt, tôi không hề nhúng tay phá hoại kế hoạch của anh nhé. Tôi chưa bao giờ nuôi ý định dựa dẫm người khác, bởi lẽ tôi biết, dựa vào người khác đồng nghĩa với việc những thứ tôi có được đều do người ta ban tặng, còn nếu tôi tự lực cánh sinh, thì cho dù ước ao thứ gì, tôi cũng có thể nỗ lực bằng tất cả sức mình để đạt được nó.”

Giải bày xong, cô liền nói câu chào tạm biệt rồi lập tức ngắt máy. Sau đó, cô và Hứa Cách Phi lẹ làng thu dọn đồ đạc, đoạn ra sân bay quay về thành phố Giang, còn chuyến đi lần này của Lê Tịnh Lương coi như uổng phí.

Lê Tịnh Lương tạm thời vẫn nghỉ lại tại khách sạn ba sao trong trấn, có điều, ở chưa tròn ngày, đoàn người của anh đã lặng lẽ rời đi ngay trong đêm.

Buổi chiều hôm trở lại thành phố Giang, Hạ Tuyền mở cuộc họp báo. Công ty giải trí Hoa Hạ cũng phái người đến giám sát, là phó tổng Ôn Minh Hạo.

Hạ Tuyền ngồi trên ghế, dùng điện thoại di động tình dỗi mặt với giới truyền thông. Đèn flash chớp nháy liên tục, gần như không hề gián đoạn một giây một phút. Trước sự tấn công dồn dập của ống kính máy ảnh, đôi mắt Hạ Tuyền vẫn mở trân trân không hề chớp.

Hứa Cách Phi ngồi xuống cạnh cô, đưa qua phần tư liệu trong tay: “Đã soạn xong bản thảo, em đọc trước đi.”

Hạ Tuyền mỉm cười, chẳng đáp chẳng rằng, chỉ ngồi yên chờ Hứa Cách Phi lên tiếng tuyên bố buổi họp báo bắt đầu.

Ôn Minh Hạo ngồi kế Hạ Tuyền, lia mắt nhìn lướt qua bản thảo trong tay cô, trên khuôn mặt không hề biểu lộ chút sắc thái, tựa như anh ta đã sớm biết đến sự tồn tại của tập bản thảo này.

Về mặt anh ta in rõ dưới đáy mắt Hạ Tuyền, trong lòng cô đã mơ hồ đoán được kẻ giật dây gã tài xế. Cô không trách ai cả, chỉ tự trách mình hành động quá sơ suất. Tuy nhiên, cô không mấy bi quan, bởi những kẻ đứng đằng sau mấy tấm ảnh này đã vi phạm pháp luật, bọn chúng muốn tung ra bao nhiêu thì cứ tung thả thích đi. Bằng mọi giá, cô sẽ bắt bọn chúng đền tội trước pháp luật, bao gồm cả Diệp Minh Tâm.

Điều chỉnh xong trạng thái tâm lí, Hạ Tuyền đặt bản thảo trong tay xuống bàn, đứng lên cúi chào mọi người.

Sau khi ngồi xuống, cô duỗi tay trở tập bản thảo trên bàn, rồi chìm đắm lên tiếng trước ánh nhìn chăm chú và khiếp sợ của Hứa Cách Phi: “Đây là tập bản thảo mà vừa rồi người đại diện đã đưa cho tôi, chị ấy bảo tôi nên đọc sơ qua, nhưng tôi cảm thấy không cần thiết.”

Cánh phóng viên giật mình, đèn flash lại vào guồng hoạt động mãnh liệt hơn. Bọn họ đều chung nhận định, đây mới chính là ‘live’ một trăm phần trăm, cô minh tinh này rốt cuộc tính toán điều gì đây?

Hạ Tuyền tự động bỏ qua ánh mắt Hứa Cách Phi, mặt không đổi sắc tiếp tục trần tình: Phát sinh vụ việc này, bản thân tôi cảm thấy, mình chẳng cần cúi đầu xin lỗi bất kì ai cả, cũng không nhất thiết phải lên tiếng thanh minh biện hộ nhằm đối phó với truyền thông đại chúng, bởi vì tôi là nạn nhân của vụ việc. Ngay sau khi phát hiện những tấm ảnh kia, chuyện đầu tiên tôi làm là báo cảnh sát. Đến sáng hôm sau cảnh sát đã nói cho tôi biết, trong chiếc xe của công ty cấp cho tôi phát hiện một camera siêu nhỏ, và kẻ lén lút gắn camera cũng đã bị bắt giữ, chính là tài xế của tôi. Hạ Tuyền tôi tự thấy mình chưa bao giờ đối xử bạc bẽo hay thậm tệ với người bên cạnh, thành thử tôi thực sự không hiểu vì sao anh ta lại làm vậy.”

Trong ánh mắt cô trào dâng nỗi tủi hờn, thương cảm: “Nói thẳng ra, tôi vẫn là một cô gái trẻ người non dạ, tuổi nghề cũng chưa nhiều. Tính cả thời gian tôi bắt đầu học diễn xuất cho đến nay cũng chỉ vón vện bốn năm. Trong mấy năm này, tôi được vinh dự tham gia vài dự án phim truyền hình lẫn điện ảnh, cũng tạo dựng được chỗ đứng trong lòng người hâm mộ. Đây là những thành tựu lớn nhất của đời tôi, và tôi tin rằng những thứ ấy sẽ không dễ bị lu mờ bởi loạt ảnh chụp bất nhã hòng bôi nhọ thanh danh tôi.” Cô đứng dậy, nhoeo nụ cười rung động hồn người, “Xin cho tôi được bày tỏ lòng cảm tạ sâu sắc đến những fan luôn tin tưởng, ủng hộ và cổ vũ tôi sau vụ việc lần này. Tận mắt chứng kiến những hình ảnh trắng đen lẫn lộn ấy mà các bạn vẫn tình nguyện bao dung tiếp nhận tôi thêm lần nữa, tôi bây giờ chỉ có thể dặn lòng phải sống thật mạnh mẽ, cố gắng làm việc thật tốt để mang đến nhiều tác phẩm hay hơn nữa để báo đáp tình cảm của các bạn, tôi muốn thông qua những thước phim xuất sắc để gửi gắm toàn bộ tâm huyết của mình dành tặng lại các bạn.”

Nói đoạn, cô cúi thấp người, chót câu cuối cùng “Tôi đã trình bày xong”, sau đó xoay người rời đi.

Những lời cô phát biểu tức thì được tường thuật trên các trang báo mạng. Giờ khắc này, cư dân mạng ùn ùn kéo lên các trang web lớn, ồ ạt bình luận scandal của Hạ Tuyền. Trước khi scandal bùng nổ, nếu còn khá nhiều người vẫn hồ nghi về tính cách của cô, thì bây giờ thông qua lời cô bày tỏ, bọn họ đã phần nào hình dung được bản tính chân thật của ngôi sao Hạ Tuyền. Đồng đảo mọi người đều tin rằng Hạ Tuyền là nạn nhân của vụ việc, với lại, thái độ của cô rất đúng mực, không kiêu ngạo cũng không bị lụy, nên vô tình giành được nhiều thiện cảm hơn, chẳng những hình tượng không xấu đi mà còn tốt lên trông thấy.

Lệ Tịnh Lương ngồi trong xe theo dõi trực tiếp buổi họp báo, một tay anh chống cằm ra chiều nhàn nhả, và cứ lặng thinh không lên tiếng.

Thủy Tu Tề không đoán nổi tâm tình hiện tại của ông chủ, cậu liếc mắt ngó chiếc di động vẫn không ngừng rung lên bần bật mà lòng dạ rối ren vô bờ.

“Có việc thì nhanh báo.”

Cuối cùng, Lệ Tịnh Lương vẫn mở lòng tư bị giải thoát cho cậu khỏi tình cảnh khó xử.

Thủy Tu Tề khê khằng thở phào: “Anh Lệ, cô Diệp đã nhiều lần gọi điện, cô ấy muốn mời anh dùng bữa tối.”

Lệ Tịnh Lương nhìn thoáng qua chiếc di động vẫn không ngừng rung lên trong tay Thủy Tu Tề, lạnh lùng phân phó: “Từ chối.” Sau khi nhả ra hai chữ bạc bẽo đó, anh nói tiếp: “Tôi phía trước thì dừng xe lại, cậu và tài xế tự mình đón taxi về đi, để tôi tự lái.”

Thủy Tu Tề cùng tài xế y theo lệnh mà làm, cho xe dừng ở ven đường, Lệ Tịnh Lương tự mình lái xe rời đi, bỏ lại hai người phía sau ngơ ngác nhìn nhau.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, như thường lệ, Hạ Tuyền đeo kính và khẩu trang rồi cùng Hứa Cách Phi và đoàn người hộ tống đằng sau đi về. Ôn Minh Hạo nhìn chăm chú theo bóng lưng cô, mãi tới khi đoàn người mất hút sau cánh cửa, anh ta liền lấy di động gọi cho Diệp Minh Tâm, rồi cam chịu để Diệp tiểu thư rửa sã, chỉ chiết một trận.

Cô ta trách cứ Ôn Minh Hạo không chịu ra tay sớm, ép buộc Hạ Tuyền phát biểu theo lời thoại đã soạn sẵn trong bản thảo, đã vậy còn để ‘con hát’ kia tự ý tiết lộ tin tức mà cảnh sát điều tra được. Nếu như Hạ Tuyền ngoan ngoãn đi theo kịch bản, thì lập tức sập vào cái bẫy kế tiếp của cô ta. Lúc đó, cô ta liền tung ra những bức ảnh chụp toàn cảnh, mọi người sẽ phát hiện phong nền thật sự của những bức ảnh là trong chiếc xe công ty cung cấp cho Hạ Tuyền, và họ sẽ tự khắc nghĩ Hạ Tuyền cố ý lảng xê bản thân, căn bản không đáng nhận được sự đồng tình.

Cửa trước tòa cao ốc đã bị đám phóng viên mai phục, cửa sau đương nhiên cũng có, nhưng chỉ ít không nhiều bằng cửa trước. Hạ Tuyền dưới sự che chắn của tốp vệ sĩ đã thuận lợi ngồi vô xe. Hứa Cách Phi không vào cùng cô mà khê ra hiệu với tài xế, tài xế hiểu ý liền khởi động cho xe chạy.

Ngồi trong xe, trên trán Hạ Tuyền lấm tấm mấy giọt mồ hôi, không phải do nóng, cũng chẳng căng thẳng gì cho cam, mà là do mồ hôi lạnh.

Thái độ của Ôn Minh Hạo đã gián tiếp thông báo với cô rằng, Diệp Hân chắc chắn đã biết scandal lần này liên quan mật thiết đến Diệp Minh Tâm. Ông ta sẽ trở mặt nhìn đứa con gái mà ông ta yêu thương chiều chuộng tự gánh lấy hậu quả do mình gây ra, hay sẽ vì cô ta mà sai người đối phó cô?

Vô số ý niệm manh nha, này mằm trong lòng cô, lại không có cái nào có thể bứt phá mạnh mẽ để cô dứt khoát lựa chọn. Đầu đau dữ dội, Hạ Tuyền bèn nhắm chặt mắt, quyết định tạm thời nghỉ ngơi trước đã. Đúng lúc này, di động riêng tư của cô đổ chuông, cô lấy ra xem thì thấy ông chủ Lệ đang gọi.

Đắn đo vài giây, Hạ Tuyền lướt nút từ chối. Cứ tưởng chuyện này sẽ chấm dứt tại đây, nào ngờ chiếc xe đang chở cô đột ngột thắng gấp, cô theo quán tính đổ nhào lên trước, loáng thoáng nghe thấy tài xế hoảng hốt la: “Gã này điên rồi! ”

Hạ Tuyền tháo kính và giương mắt nhìn tình hình phía trước, hai tròng mắt cô thiếu điều muốn rớt xuống luôn, chiếc xe nghênh ngang chặn trước xe cô chẳng phải thuộc quyền sở hữu của ông chủ Lê – người vừa bị cô từ chối điện thoại sao?

Lệ Tịnh Lương đi phăm phăm tới chỗ cô bằng khuôn mặt lạnh te không cảm xúc, đoạn vươn tay gỡ kính cửa lái, rồi nhìn xuống hàng ghế phía sau và cất giọng nghiêm nghị: “Xuống xe.”

Hạ Tuyền không làm mình làm mẩy nữa, cô không nhận điện thoại là vì muốn anh ta thử nếm trải cảm giác bị phốt lò, hiện giờ mục đích coi bộ đã đạt được, nếu tiếp tục diễn quá sâu, e là đánh mất cơ hội bồi dưỡng tình cảm.

“Anh cứ lái xe về trước đi, tôi sẽ nói chuyện với chị Phi sau.”

Dặn dò tài xế xong, Hạ Tuyền thông dong bước xuống, chuyển qua ngồi bên xe của Lệ Tịnh Lương, bỏ mặc tài xế đang u mê vì chẳng hiểu chuyện chi.

Xe của Lệ Tịnh Lương tất nhiên thuộc hàng cao cấp, ban nãy xem tí nữa đã va quệt với xe cô, vậy mà anh ta chẳng tỏ vẻ đau lòng, thương tiếc gì hết?

Nom ánh mắt Hạ Tuyền vẫn lúng la lúng liếng, quyền rũ chết người như ngày thường, không hề có dấu hiệu sẽ rơi lệ tí tách, Lệ Tịnh Lương bèn buông lời sâu xa: “Tôi đã tới, bây giờ em có thể khóc.”

Ra vẻ yếu mềm được coi là đặc cách riêng cho phái đẹp, song chiều này cô đã sử dụng nhiều lần, hơn nữa cái giọng điệu của anh ta, sao mà nghe như thể có hàm ý đầy đủ rằng——“Ngày cô em, anh đây đã xuất hiện, sao em chưa bắt đầu khóc đi? Chẳng phải em luôn chờ đợi khoảnh khắc này ư?”

Hừ, cô tuyệt đối không để anh ta đi guốc trong bụng, lần này, cô đòi chiều mới. . .

“Cớ sao phải khóc?” Hạ Tuyền hỏi ngược anh ta, đôi mắt cô bật sáng lấp lánh, “Tôi sẽ không khóc, từ lúc bước chân vào giới giải trí xô bồ, tôi đã dặn lòng không được dễ dàng rơi nước mắt. Bất kể là ai chẳng nữa hoặc sự việc kinh khủng đến mức nào cũng không thể quật ngã được tôi, bởi lẽ chẳng có ai đau lòng vì tôi hay yêu thương tôi hết.” Cô cười châm chọc, thực ra những lời cô vừa chia sẻ đều thật lòng thật dạ, nhất là câu kế tiếp, “Tôi rất hiểu, trong cái giới thị phi này không hiện hữu sự công bằng. Để có thể tồn tại, tôi bắt buộc phải sống theo phương châm: Nếu bạn không có khả năng đánh bại kẻ địch, thì nên tìm cách bảo vệ chính mình, không để kẻ đó có cơ hội lật đổ bạn.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Ngay ngã tư đường đông đúc, cột đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, chiếc ô tô ngừng lại, trong xe yên ắng lạ thường.

Giấy lát sau, bàn tay Lệ Tịnh Lương rời vô lăng, chuyển sang ve vuốt gò má mịn màng, trắng như sứ của cô gái bên cạnh. Anh ta dùng ngữ điệu ôn nhu, phảng phất hàm ý trấn an để nhẹ nhàng phản pháo quan niệm cực đoan của Hạ Tuyền.

"Ngài Hugh Bennett của bộ tư pháp Mỹ từng nói, công lí chỉ đến muộn, chứ không bao giờ biến mất. Yên tâm, em sẽ không phải chịu bất bình mãi đâu."

Các ngón tay anh ta dôi lên trên, đậu trên suối tóc suôn mượt, vỗ về mấy cái rồi thu lại, tiếp tục chuyên chú lái xe.

Hạ Tuyền quên mất nên hỏi anh ta chở cô đi đâu. Cô vô thức giơ tay, chạm vào phần gò mà ban nãy anh ta vừa vuốt ve qua, đôi mắt cô mơ màng nhìn đăm đăm sườn mặt nghiêm nghị bằng vẻ mặt ngây ngô, đờ đẫn.

Anh ta cơ hồ luôn khiến người khác say mê, chìm đắm. Trang phục trên người vĩnh viễn là sơ mi cao cấp, hàng khuy áo tinh xảo hợp cùng âu phục thẳng thớm thanh lịch, toát lên phong độ ngời ngời, cộng thêm bộ não siêu việt chuyên vạch ra những kế hoạch tinh vi to lớn, chừng như chỉ cần anh ta ở đây, những thứ khác đều không thành vấn đề.

Đây chẳng phải là nẫu người đàn ông của Hạ Tuyền cô ư?

Trong biết bao đêm dài cô đơn mình ta với ta, thỉnh thoảng tâm hồn thiếu nữ của cô cũng trôi dạt, tự suy nghĩ mông lung, ảo tưởng về một mối tình nên thơ lãng mạn. Đôi khi cô cũng từng 'tự sướng' chút đỉnh, thích thú đặt ra những tiêu chuẩn cao vời vợi cho người bạn trai tương lai, rồi lại ngậm ngùi cảm thán, bản thân mình nào xứng với người đàn ông như vậy.

"Lệ Tịnh Lương."

Cô bỗng nhiên cất tiếng, kim lòng không đậu mà gọi tên anh ta.

Đôi mắt lãnh đạm của anh ta đảo qua khuôn mặt Hạ Tuyền, cô nhìn anh ta vài giây, đoạn thu hồi tầm mắt, im lặng không nói nữa, lí trí nuốt xuống câu hỏi đã nằm ngay đầu lưỡi.

Lệ Tịnh Lương, nếu tôi thật sự thích anh thì làm thế nào đây?

Hiện thực cuộc sống luôn khác xa những câu chuyện cổ tích màu hồng, hầu hết mấy cô diễn viên nổi tiếng, có ai lại không một lần mơ ước được gả cho đại gia giàu sang quyền quý, tuy nhiên, làm dâu nhà giàu nào có dễ chỉ? Bằng thân phận và địa vị của Lệ Tịnh Lương, chỉ sợ cả đời này cô không với tới nổi. Cô hiểu rõ khoảng cách giữa họ, nhưng sao con tim vẫn bồi hồi xao xuyến, cứ đập mãi không thôi, tự động lẩn lút lí trí, để những suy nghĩ viển vông cứ mạnh mẽ, này nọ, buộc cô lâu lâu sống xa rời thực tế, mộng ước anh ta sẽ thuộc về riêng mình!

Chiếc xe chậm rãi dừng trước cửa một nhà hàng Tây sang trọng, Lệ Tịnh Lương tắt máy, nhìn sang ghế lái phụ.

"Xuống xe."

Hạ Tuyền vẫn ngồi yên tại chỗ, chỉ nhúc nhích khóe miệng: "Anh muốn mời em ăn cơm?"

Anh ta nhìn thoáng qua khung cảnh ngoài cửa kính, điềm nhiên đáp: "Giờ đã không còn sớm."

Hạ Tuyền phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, sắc trời dần buông màn đen, quả thực nên ăn cơm, song vừa trải qua những chuyện như vậy, cô đâu còn tâm tư để mà ăn với uống?

"Em không ăn, ngày mai phải đi thử vai, nên dạo này đang giữ dáng." Cô bịa đại lí do từ chối, nói đoạn lại cụp mắt né tránh ánh nhìn của anh ta, sau tiếp, "Nếu anh Lệ không phiền, thì hãy chở em về nhà."

Lệ Tịnh Lương lặng lẽ dựa vào lưng ghế, đắm chiều quan sát cô, như thể đã nhìn ra lí do cô chột dạ.

Anh ta khoanh hai tay trước ngực, trầm ngâm một hồi mới hỏi cô: "Nếu như em là chú chim trong bụi mận gai(Thorn Birds), em sẽ chấp nhận đánh đổi cả đời để tìm bằng được bụi mận gai mới thôi, rồi giữa những đám cành gai góc ấy, em cất tiếng hót của riêng mình, và sau cùng nhận lấy cái chết*. Hay em lựa chọn buông xuôi hết thảy, trải qua một cuộc sống thật bình thường?"

*Ở đây Lệ Tịnh Lương mượn hình ảnh trong tiểu thuyết "Tiếng chim hót trong bụi mận gai" của nữ văn sĩ người Úc Colleen McCulough. Lời đề tựa của tiểu thuyết đã viết: "Có một truyền thuyết về con chim chỉ hót có một lần trong đời, nhưng hót hay nhất thế gian. Có lần nó rời tổ bay đi tìm bụi mận gai và tìm cho bằng được mới thôi. Giữa đám cành gai góc, nó cất tiếng hát bài ca của mình và lao ngực vào chiếc gai dài nhất, nhọn nhất. Vượt lên trên nỗi đau khổ khôn tả, nó vừa hót vừa lịm dần đi, và tiếng ca hân hoan ấy đáng cho cả sơn ca và hoạ mi phải ghen tị. Bài ca duy nhất, có một không hai, bài ca phải đổi bằng tính mạng mới có được. Nhưng cả thế gian lặng đi lắng nghe, và chính Thượng đế trên thiên đình cũng mỉm cười. Bởi vì tất cả những gì tốt đẹp nhất chỉ có thể có được khi ta chịu trả giá bằng nỗi đau khổ vĩ đại... Ít ra thì truyền thuyết nói như vậy" (Theo wiki)

Hạ Tuyền ngẩng phắt lên nhìn anh ta, cặp mắt thon dài hơi xéch của anh ta dù khuất sau kính đen vẫn có thể nhìn thấu cõi lòng hoang mang của cô.

Dịch chuyển ánh mắt, Hạ Tuyền thấp giọng nói: "Là một chú chim trong bụi mận gai, nếu như bỏ quên sứ mệnh của mình để sống một cuộc đời như bao loài chim khác, vậy thì cuộc sống còn gì là ý nghĩa?"

Ngữ điệu Lệ Tịnh Lương cứ chậm dần đều, vẻ như đang tận tình hướng dẫn cô gái lầm đường lạc lối: "Nhất quyết tìm được bụi mận gai chỉ để hót một lần rồi chết, hơn nữa, đâu em chấp nhận lãng phí cả một đời thì chắc gì sẽ tìm được cái cây ấy, chẳng nhẽ em vẫn tiếp tục bướng bỉnh sao?"

Hạ Tuyền mỉm cười, lãnh đạm đáp: "Nhưng em đâu phải là chú chim trong bụi mận gai."

Nếu đúng như lời anh ta nói thì sao nào, cứ cho là sau khi hoàn thành tâm nguyện, cô phải trả giá bằng cái chết cô độc thì thế nào? Mặc dầu biết rõ con đường cô chọn đầy chông gai trắc trở. Dù hiểu rằng, nếu cô may mắn đạt thành ước nguyện, thì con đường tiếp theo sẽ mù mịt gấp trăm lần so với hiện tại, song cô vẫn cắn đầu cắn cổ đi theo hướng mình đã vạch ra, bởi lẽ đó là lí do để cô tồn tại.

Lệ Tịnh Lương hồ như đang thất vọng mà lắc đầu, anh ta không lên tiếng nữa, chỉ làm theo ý cô, khởi động xe rồi đi.

Đang chạy giữa đường, Hạ Tuyền thỉnh thoảng ý, nhờ Lệ Tịnh Lương chở cô tới nhà của Hứa Cách Phi. Hiện giờ cô đang bị bao vây giữa đầu sóng ngọn gió, tạm thời không thể quay về nhà mình. Lệ Tịnh Lương vẫn trầm mặc làm theo yêu cầu của cô, chuyển tay lái, chạy trên con đường khác.

Xe ngừng dưới lầu nhà Hứa Cách Phi, Hạ Tuyền cầm túi xách chuẩn bị bước xuống, cô đã mang xong kính và khẩu trang. Sau khi 'trang bị vũ trang' đầy đủ, cô hệt như một chiến sĩ đứng cầm, sẵn sàng đương đầu với mọi kẻ địch hùng mạnh. Nhìn bộ dáng hùng hực khí thế của cô, thật sự rất đẹp, rất lấp lánh.

Chân cô dậm bước xuống, song bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó, bèn quay đầu ngẩng nhìn Lệ Tịnh Lương, lát sau cô quyết định tháo khẩu trang, chòm người qua ghé ôm lấy anh ta, hôn mạnh vào gương mặt nam tính.

"Mấy ngày tiếp theo có thể em rất bận, phỏng chừng không liên lạc cùng anh được, nhưng anh đừng vì vậy mà lãng quên em đấy."

Cô thân mật cọ mũi cùng anh ta, buông lời dịu dàng tha thiết.

Lệ Tịnh Lương tùy ý cô muốn làm gì thì làm, chỉ rừ mắt nhìn rèm mi cong dài, cất giọng hơi khàn khàn.

"Em gặp chuyện thì lặn mất tăm, lại còn đòi hỏi tôi phải nhớ đến em."

Hạ Tuyền thoáng cái muốn chia sẻ những lời thật lòng cùng anh ta.

Cô ngồi lại ngay ngắn trên ghế lái phụ, giờ tay vuốt mái tóc dài: "Kỳ thật chúng ta đều tự hiểu rõ, cứ cho rằng một ngày đẹp trời nào đó, anh chợt động lòng với em. Em cũng có thể chiếm được anh, song chúng ta ta vĩnh viễn không thể gắn bó cuộc đời bên nhau. Sự chênh lệch giữa chúng ta quá lớn, em cũng chưa bao giờ nuôi ý định trèo cao để rồi té đau. Một khi đã như vậy, thì hãy nhân lúc còn qua lại mà cùng nhau tạo nên những khoảnh khắc ngọt ngào tốt đẹp, được không?"

"Đã biết sẽ không có kết quả tốt, sao vẫn muốn tiếp tục dây dưa? Chờ khi tình cảm lún sâu lại ép lòng chia tay, như thế càng đau đớn hơn nhiều."

Ngừ điệu anh ta mang ẩn ý sâu xa.

Hạ Tuyền cất tiếng cười nhạt nhẽo, thoạt trông cô là một cô gái mảnh mai yếu đuối, nhưng sâu trong nội tâm lại mạnh mẽ, kiên cường.

"Người như anh chắc khó hiểu được suy nghĩ của em, tuy rằng sẽ tự mình chuốc khổ, nhưng em thà thích một người mà cả đời này sẽ không với tới nổi, chứ không cần tìm đến sự an ủi của một người mà em không thương." Dứt lời, cô tức tốc đẩy cửa xe và bỏ đi một mạch, không hề luyến lưu.

Hạ Tuyền không quay đầu, vậy nên không phát hiện Lê Tịnh Lương dừng xe rất lâu còn chưa rời đi. Thực ra quan điểm của cô và anh ở nhiều phương diện khá bất đồng. Theo anh nhận xét, Hạ Tuyền hành động nghiêng về cảm tính, đôi khi quá bột chộp hấp tấp, quá mức liều lĩnh. Mà anh thì tương phản, bất luận là thứ gì, mặc dù không đến mức để lý trí lấn át mọi cảm xúc, thì anh cũng phải suy xét thật cẩn trọng mới bắt tay vào làm.

Sắc trời càng lúc càng tối, Lê Tịnh Lương vẫn ngồi yên như tượng, chờ màn đêm phủ chiếc áo đen kịt bao trùm khắp không gian, anh mới lái xe về nhà.

Vài ngày sau, như đã thông báo trước, Hạ Tuyền không hề liên lạc với Lê Tịnh Lương. Thi thoảng lấy lý do công việc, Lê Tịnh Lương sẽ tạt ngang qua công ty giải trí Hoa Hạ, mang theo chút tâm tư nhỏ nhỏ liên quan cô gái kia, có điều, chưa một lần anh 'tình cờ' gặp cô.

Tuy nhiên, anh vẫn có cách cập nhật tin tức về cô, chỉ ít mấy ngày qua, trên các trang báo giải trí vẫn chưa thôi lấy cô làm tiêu điểm viết bài về scandal ảnh nhạ cảm. Cảnh sát thông qua việc điều tra tên tài xế đã phát hiện vụ việc lần này liên quan Diệp Minh Tâm, sau đó họ đã bí mật dẫn cô ta tới cục cảnh sát, tiếp tục điều tra làm rõ.

Diệp Hân đã sớm biết mọi chuyện, cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đương đầu với tình huống xấu nhất. Hạ Tuyền vẫn chờ ông ta chủ động đến tìm cô, nhưng ông ta vẫn án binh bất động, tựa hồ ông ta không có ý định can thiệp vào chuyện này. Mặc kệ người vợ hiện tại của ông ta là Lương Ngâm từng mấy lần đến công ty gây rối, đề nghị ông ta phải nhanh chóng ra mặt vì con gái, song ông ta chỉ dùng duy nhất một câu để đáp trả: đã làm sai thì nên chịu phạt.

Thoạt nghe thì cứ tưởng người đàn ông này sống chính trực, vì nghĩa quên thân. Nếu như không có buổi chiều hôm ấy, Diệp Hân bất ngờ hẹn gặp cô, thì cô gần như cho rằng, ông ta đã thay tính đổi nết.

"Cảm ơn cô Hạ vẫn nể tình mà chịu ra gặp mặt Diệp Hân tôi." Diệp Hân đứng dậy, ra chiều nho nhã lễ độ nói, "Tôi thay mặt đứa con gái không hiểu chuyện của mình xin lỗi cô Hạ." Ông ta cúi đầu.

Hạ Tuyền nhàn nhã ngồi trên ghế, kính cũng chưa tháo xuống, chỉ nói: "Ông chủ Diệp là bậc cha chú, không cần thiết phải chịu tội thay cho đám trẻ chúng tôi."

"Nuôi mà không dạy là lỗi của cha mẹ." Nói đoạn, Diệp Hân ngồi xuống ghế đối diện, đi thẳng vào vấn đề chính, "Cô Hạ đừng suy nghĩ nhiều, lần này tôi hẹn gặp cô không phải vì muốn cô đến cục cảnh sát nói hộ cho Tâm Tâm."

"Vậy ông chủ Diệp định can thiệp điều gì?"

Tuy cô dùng lời lẽ rất khiêm tốn, song thái độ không hề dính dáng đến hai chữ 'khiêm tốn'. Cô hất cằm, phô bày dáng điệu kiêu căng ngạo mạn. Dù cho những bức ảnh gần đây đang làm le chôn vùi sự nghiệp diễn xuất của cô, thì cô vẫn dùng phong thái tự tin để tiếp chuyện ông ta.

Diệp Hân dựa lưng vô ghế, nhếch miệng cười khê và nói: "Tôi chỉ định nhờ cô một việc, xét theo vị thế của công ty chúng ta, thì lỗi lầm của Tâm Tâm không nên công khai."

Ý ông ta là, không được để người bên ngoài biết Diệp Minh Tâm là kẻ chủ mưu của vụ việc này? Chơi khôn thế?

Hạ Tuyền há miệng toan từ chối, song mấy câu kế tiếp của Diệp Hân đã gọi lên trong cô sự đắn đo.

"Tôi biết dạo gần đây, cô đang tham gia thử vai trong bộ phim 'Hắc Vũ' của đạo diễn nổi tiếng Trần Quyên. Tôi có thể giúp cô lấy được vai nữ chính." Ngừ khi Diệp Hân hết sức chân thành, "Còn có, trong khoảng thời gian này, cô Hạ đã sắp quay xong phim 'Linh Nam Hồng' rồi nhỉ, tôi tình nguyện tài trợ toàn bộ chi phí tuyên truyền của bộ phim. Đợi đến khi bộ phim có lịch công chiếu chính thức, tôi sẽ vì cô Hạ mà an bài thêm nhiều 'nguồn lực' hấp dẫn hơn nữa."

Quả là điều kiện chứa đầy cám dỗ, Hạ Tuyền tinh táo suy xét, so đo những mặt lợi và hại, thế nhưng lòng dạ cô vẫn canh cánh, bùi ngùi trước những sự quan tâm của Diệp Hân dành cho Diệp Minh Tâm.

Hai người không hề có quan hệ huyết thống, vậy mà ông ta lại nguyện ý vì cô ta trả giá rất nhiều, có sao người bố dượng tốt như vậy lại nhẫn tâm đối xử

tệ bạc với người vợ tào khang cùng đứa con gái ruột? Năm đó cô bị bắt cóc, bị mất tích, tại sao ông ta không chịu đi tìm?

Đôi mắt Hạ Tuyền rung rung ướt át, may thay nhờ sự che chắn của chiếc kính đen nên Diệp Hân không phát hiện.

Diệp Hân kiên nhẫn chờ cô trả lời, thời gian trôi qua thật lâu cô mới gật đầu nói "Được", ông ta liền cười khẩy: "Vậy tất cả trông cậy vào cô, giờ tôi còn có việc, xin phép đi trước." Lời hết, ông ta đứng dậy, bỏ đi không chút quyến luyến.

Đúng thế, trong lòng ông ta, cô chẳng qua chỉ là 'con hát' tầm thường vì danh lợi mà bất chấp tất cả, thậm chí bán đứng chính mình, đâu đáng giá để ông ta quyến luyến?

Hạ Tuyền hít sâu một hơi, tự động viên chính mình, không nên gấp gáp, cứ từ từ mà tiến, bây giờ chưa phải là lúc hành động theo cảm tính. Ông ta đã có lòng bao che Diệp Minh Tâm như vậy, dù cô nhất quyết không đáp ứng, với sức ảnh hưởng của ông ta trong giới giải trí, chẳng chóng thì chầy sự thật sẽ bị ếm nhem

Giả dụ cô quyết định 'cá chết lưới rách', chủ động phanh phui hết mọi chuyện, cũng chưa chắc giới truyền thông sẽ tin cô.

Hiện giờ Diệp Minh Tâm ít nhiều đã nhận sự trừng phạt, cô lại chiếm được món hời, tội gì không chịu tạm thời thỏa hiệp?

Kết quả là, cô diễn viên vừa vướng vào scandal ảnh nóng chẳng mấy chốc lên đời, nhận được vai nữ chính trong bộ phim sắp tới của đạo diễn nổi tiếng Trần Quyền mang tên là "Hắc Vũ". Hình tượng nữ chính trong phim khá tương đồng với Hạ Tuyền, đều là những cô gái xinh đẹp đầy sức quyến rũ. Đọc sơ qua kịch bản, hình như không thiếu mấy cảnh quay gọi cảm, nóng bỏng. Cách đây không lâu, Lê Tịnh Lương từng bá đạo tuyên bố không cho phép cô hôn người đàn ông khác, dù là đóng phim cũng không được. Yêu cầu này e rằng cô khó thực hiện rồi.

Có điều, ông chủ Lê chưa kịp phát giận việc cô đóng cảnh thân mật, thì đã có việc khác phát sinh.

Mấy ngày nay, đầu đề của các báo giải trí là tin tức Hạ Tuyền may mắn nhận vai nữ chính, còn phụ đề là tin tức "Qua vụ tai tiếng lần này, chúng ta đã có dịp chứng kiến tình cảm chân thành của nam diễn viên nổi tiếng Chung Lập Dương với bạn gái tin đồn Hạ Tuyền". Tin tức này đa phần dành những lời tung hô có cánh cho Chung Lập Dương, khen ngợi anh ta đã hành xử rất phong độ, không đoái hoài những bức ảnh gọi cảm kia, chỉ chú tâm giúp bạn gái vượt qua khó khăn lần này. Từng câu từng chữ trong bài viết đều có sức lay động hồn người.

Lê Tịnh Lương ném tờ báo qua một bên, tờ báo trùng hợp nằm đè lên xấp ảnh chụp.

Những tấm ảnh kia cũng chẳng xa lạ gì, chính là những bức ảnh có độ phân giải cao chụp cảnh nhạy cảm của Hạ Tuyền. Kế bên xấp ảnh là một chiếc USB, trong đó chứa mấy bản sao lưu. Hiện tại toàn bộ ảnh gốc và ảnh sao lưu đều do anh nắm giữ, ở những nơi khác đã tiêu hủy sạch.

Nghĩ tới việc Diệp Minh Tâm tuy bị cảnh sát 'sờ gáy' song báo chí bên ngoài vẫn im lìm, mà sự nghiệp Hạ Tuyền chẳng những không bị đóng băng mà còn lên như điều gặp gió, Lê Tịnh Lương liền đoán được Hạ Tuyền đã có giao dịch gì với Diệp Hân, thậm chí anh chẳng thêm sai thuộc hạ đi thăm dò. Anh tiện tay cầm lấy điều xi gà trên bàn, châm lửa rồi hút, khói miệng gọi lên nét cười khinh khi, miệt thị, tuồng như khinh thường cái miệng quen thói nói dối của cô gái kia, lại tựa hồ không đứng.

Bởi vì anh rất nhanh bấm số điện thoại, phân phó trợ lý Thủy Tu Tề rằng:

"Giúp tôi chuẩn bị một phòng ở khách sạn, hẹn Hạ Tuyền đêm nay qua đó. Nếu cô ấy từ chối, hãy nói cho cô ấy biết, toàn bộ ảnh nhạy cảm của cô ấy đều nằm trong tay tôi."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lúc Thủy Tu Tề gọi điện, Hạ Tuyền đang ở phòng tập thể hình, cô mặc chiếc áo gilê màu đen bó sát người, kết hợp cùng quần thể thao thoải mái, thoát trông vừa năng động vừa gợi cảm, nói chung rất chi là hấp dẫn.

Cô đón lấy chiếc điện thoại từ tay Mã Nghi, không để ý ánh mắt chứa nhiều điều muốn nói của đối phương, vừa thở hồng hộc vừa lên tiếng: "A lô?"

Nghe thấy tiếng thở gấp gáp của cô, đầu bên kia, Thủy Tu Tề khó tránh khỏi nảy sinh hiểu lầm, cậu ập a ập ứng lên tiếng: "Chào cô, tôi là Thủy Tu Tề trợ lý của anh Lê."

"Ồ vâng, chào trợ lý Thủy." Hạ Tuyền tắt máy chạy bộ, duỗi tay lấy chiếc khăn lau mồ hôi trong tay Mã Nghi, vừa đi vừa hỏi, "Anh Lê có chuyện gì cần dặn à?"

Thủy Tu Tề đáp: "Anh Lê hẹn gặp cô tối nay vào lúc bây giờ ở khách sạn Kha Duy Tư tại phòng 2048. Sau khi cô tới khách sạn, cứ đi thẳng tới quầy lễ tân lấy thẻ phòng. Tôi đã sắp xếp hết thảy, cô không cần sợ tai mắt của giới truyền thông."

Hạ Tuyền chẳng buồn suy nghĩ đã thẳng thừng khước từ: “Không được, đêm nay tôi đã hẹn dùng cơm cùng đạo diễn Trần Quyền, nhờ anh giúp tôi chuyển lời xin lỗi đến anh Lê.”

Thủy Tu Tề ngờ ngàng xác định lại: “Cô từ chối sao?”

Thái độ của cậu như thể lần đầu trải nghiệm cảm giác bị người ta cự tuyệt, đặc biệt là cự tuyệt yêu cầu của ngài Lê cao quý, vậy nên biểu hiện hơi mất bình tĩnh.

Chẳng lẽ đã xuất hiện nhân vật có thể hạ đo ván ngài Lê?

Qua giọng điệu Thủy Tu Tề, Hạ Tuyền đã phần nào biết được cậu ta thắc mắc điều gì, cô bèn tránh nặng tìm nhẹ nói “Vâng” một tiếng, sau tiếp: “Thật sự xin lỗi, hay để tôi kêu trợ lý của mình xem lại lịch trình rồi sắp xếp mời anh Lê bữa cơm tạ lỗi, anh thấy có được hay không?”

Thủy Tu Tề lạnh nhạt: “Xin lỗi cô Hạ, trong vòng một tháng kế tiếp, lịch trình của anh Lê đã kín hết rồi.”

“Vậy đành tính sau thôi.” Hạ Tuyền hỏi hột đáp.

“Cô Hạ, tôi quên nói với cô một chuyện, anh Lê đang giữ mấy tấm ảnh nhạy cảm của cô, chẳng lẽ cô không muốn gặp anh ấy để xin lại ư?” Thủy Tu Tề đột ngột chuyển hướng đề tài.

Hạ Tuyền ngớ ngời, cặp mắt từ từ híp lại, thấp giọng nói: “Là tôi hồ đồ rồi, đêm nay tôi sẽ qua đó, nhờ anh giúp tôi chuyển lời cảm ơn anh Lê.”

Thủy Tu Tề trực tiếp cúp máy, Hạ Tuyền ném điện thoại vô lòng Mã Nghi, lắng nghe cậu chàng thốt câu hỏi mờ mờ: “Chị, sao em không nhớ đêm nay chị có hẹn dùng cơm với đạo diễn Trần?”

Hạ Tuyền đưa mắt lờ mờ cậu, thùng thảng đáp: “Bộ cậu không biết chiều này gọi là lạt mềm buộc chặt hả? Đêm nay chị không về nhà chị Phi, cậu tranh thủ nghĩ lý do giải thích hộ chị nhé.”

Mã Nghi khóc không ra nước mắt: “Chị à, chị Phi sớm muộn gì cũng phát hiện việc chị năm lần bảy lượt trêu chọc Lê Tịnh Lương thôi, tối nay chị đừng đi lang nữa.”

“Cậu không nói, chị không nói sao chị Phi biết được?” Hạ Tuyền hất cao cằm, dứt khoát ra quyết định, “Cứ vậy đi nhé, tối nay cậu ra ngoài vui chơi một đêm, ngày mai nói với chị Phi rằng, tối qua chị em ta đi chơi cùng nhau, cậu nhớ đừng để lộ sơ hở.”

Mã Nghi định kiên trì khuyên ngăn, song Hạ Tuyền đã nghênh ngang bước đi, bỏ lại âm thanh giọng nói êm tai lượn lờ khắp không gian: “Mai một giới thiệu Chu Trác cho cậu làm quen, sắp tới ngày cô ấy và chị tham gia ghi hình rồi. Giờ chị lượn trước đây, đi đổi Winning underwear.”

Giống Hạ Tuyền, Chu Trác cũng tham gia chương trình “Đóng giả tình nhân” mùa hai. Mã Nghi là fan cuồng của cô nàng, mấy lần cậu chàng muốn tiến tới làm quen, song vì quá nhút nhát nên cứ trù trừ mãi vẫn chưa hành động. Hạ Tuyền đã đánh trúng điểm yếu của cậu, Mã Nghi bắt đầu đi phải thông đồng cùng cô, giúp cô che giấu những chuyện không thể đưa ra ánh sáng.

Ban đêm.

Trong phòng 2048 của khách sạn Kha Duy Tư tối om, chẳng thấy đèn đóm gì, chỉ có một người đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường to lớn. Dáng dấp anh cao dong dỏng, mặt mày sắc lạnh, chiếc kính không vành gác trên sống mũi cao giúp anh nhìn càng phong độ, trí thức hơn hẳn. Trong ánh sáng từ đèn của ngọn đèn ngủ, bàn tay anh nghịch nghịch mấy tấm ảnh, ngắm nghía mỹ nhân gọi cảm trên hình bằng sắc mặt vô cảm.

Gần tám giờ, Hạ Tuyền khoan thai rào từng bước chân đến cửa phòng 2048, cô dùng thẻ phòng mà nhân viên lễ tân đưa cho mình để mở cửa rồi đi vào, sau đó đóng chặt cửa và lia mắt tìm kiếm bóng dáng ngài Lê.

Bên trong không bật đèn, phòng khách không có lấy một bóng người, cô bèn đi vào phòng ngủ, gót giày cao mười cm giẫm trên tấm thảm sàn cực êm ái, không hề phát ra âm thanh.

“Anh Lê?”

Cô hô lớn, từng bước tiến về phía phòng ngủ, cửa phòng chỉ khép hờ, bên trong hắt ra đốm sáng lập lờ, hiu hắt. Cô ôn tồn đẩy rộng cánh cửa liền nhìn thấy Lê Tịnh Lương đang hút thuốc.

“Em tới muộn.”

Giọng nói anh ta trầm ấm êm dịu, bật rõ chất giọng khàn đầy mê hoặc. Trong màn đêm đen đặc chỉ le lói chút ánh sáng của đầu đèn thuốc, cô phải mất thời gian khá lâu mới trông thấy rõ khuôn mặt anh ta.

“Bận chút việc nên đến muộn.” Hạ Tuyền áy náy hứa, “Lần sau em nhất định đúng giờ.”

Lê Tịnh Lương nhẹ nhàng gẩy đầu thuốc, vài tia sáng bay là tả trong bóng tối, góp phần tăng thêm mối nguy hiểm qua giọng nói anh ta.

“Người không có văn hóa đứng giờ thì chẳng có tư cách bàn đến cơ hội lần sau.” Anh ta nói.

Hạ Tuyền vươn tay toan bật đèn lại bị anh ta ngăn cản.

“Tối đây, không cần bật đèn đâu.”

Lúc mới quen, cô đã biết giọng anh ta rất hay, nhưng không hiểu vì sao hôm nay, cô lại cảm thấy chất giọng đó hết sức căm dỗ.

“Sao không chịu bật đèn? Em chẳng nhìn rõ đường nè.” Hạ Tuyền cố ý nói.

Trong bóng đêm, cô thấp thoáng thấy vóc dáng cao lớn đứng dậy từ chiếc giường ngủ, người đàn ông chậm chạp tháo caravat, từ tốn cởi ba chiếc cúc tính từ cổ áo sơ mi xuống, anh ta hạ giọng đánh đố cô: “Biết vì sao hôm nay tôi hẹn em đến đây không?”

Hạ Tuyền giữ im lặng.

“Xem ra đã biết.”

Anh ta tựa hồ bật tiếng cười gần, mặc dù bóng tối bao trùm khắp không gian phòng, anh ta vẫn dễ dàng đi đến trước mặt cô.

“Em chơi trò câu cá vui chứ?”

Câu anh ta hỏi không nhất thiết cần cô trả lời. Lệ Tịnh Lương sở sảng đẩy Hạ Tuyền vô tường, mùi thuốc lá phả từ miệng anh ta giao hòa với hô hấp của cô, khiến cô bất giác chau chặt chân mày.

“Khó ngủ quá.” Cô phàn nàn, “Em ghét mùi thuốc lá, sau này anh hút ít thôi.”

Lệ Tịnh Lương lấy làm buồn cười khi nghe cô than phiền. Anh đã lớn từng này tuổi song đây là lần đầu tiên có người phụ nữ chẳng chút kiêng nể gì mà lên lớp anh kiểu như: “Về sau, cấm anh làm thế này thế nọ....”. Loại cảm giác này.....hình như cũng không đến nỗi nào.

“Mùi thuốc lá rất khó ngủ ư?” Lệ Tịnh Lương cười khẩy, nói “Ít nhất nó chân thật, so với hương vị trên người em thì dễ ngủ hơn nhiều.”

Hạ Tuyền dò xét ánh mắt anh ta, đôi mắt sắc bén ấy rải đầy những tia sáng lạnh giữa màn đêm mông lung huyền ảo.

“Trên người em có hương vị gì?”

Hai cánh môi cô khép mở, làn hơi thở thơm mát liên đánh về phía anh ta, hầu kết anh ta vô thức động đậy, hai vầng trán kề sát nhau.

“Trên người em có hương vị gì à? Con buồn, hư vinh, làm người ta buồn nôn quá thể.” (anh cũng thể thôi mà)

” Thế sao anh còn dựa sát vào em như vậy? Coi chừng nôn trúng người em đó.”

“Hạ Tuyền, đã đến lúc tôi nên dạy em một bài học.” Lệ Tịnh Lương nhấn nhá từng chữ một, “Tôi sẽ giúp em thấm thía đủ cái giá phải trả khi câu dẫn Lệ Tịnh Lương.” Dứt lời, anh ta hôn lấy hôn để lên môi cô, dùng lực mạnh đến độ cô nhin không được phải há miệng than đau.

Chẳng qua cô không có cơ hội kêu thành tiếng, bởi đầu lưỡi anh ta đã len lỏi vào khoang miệng, thực hiện nụ hôn đúng chuẩn kiểu Pháp, thiếu điều muốn lấy mạng cô luôn.

Qua thật lâu sau, anh ta mới buông cô ra. Cô há mồm, tham lam hít từng hơi thở. Còn động tác của Lệ Tịnh Lương vẫn liên mạch không ngưng nghỉ, một giây sau, anh ta bẻ bồng cô lên rồi thô lỗ ném xuống giường, chiếc nệm có tính đàn hồi cao nên cơ thể cô bật lên bật xuống vài lần, báo hại toàn thân cô ê ẩm. Cô ngẩng đầu dợm lên án, nhưng anh ta đã đè lên người cô, Hạ Tuyền luyến luyến hỏ: “Đợi tí đã!”

Lệ Tịnh Lương tốt bụng dừng lại chuỗi động tác liên hoàn, lấy tư thế từ trên cao quan sát cô, hệt như đang nhìn con cá nằm trên thớt.

Hạ Tuyền cười quỵn rũ, ôm chặt cổ anh ta rồi dịu dàng phân trần: “Mặc dù em rất mong chờ khoảnh khắc được nhắm nháp cơ thể anh Lệ, có điều...” Miệng cô cơ hồ dán chặt bên tai anh ta, ngữ khí đong đầy sự bất đắc dĩ, “Có điều, hôm nay bà dì (Kính nguyệt) vừa ghé thăm em”

Lệ Tịnh Lương mặt không đổi sắc nhìn cô chằm chằm, tuồng như không nghe thấy mấy lời điều đình vừa rồi. Hạ Tuyền đã trót dâm lao nên đành phải theo lao, gắng gượng banh miệng cười hết cỡ, đoạn cắn nhẹ vành tai anh ta: “Mà hình như cũng chẳng có gì to tát, hay chúng ta máu đào tẩy ngàn thương luôn đi!”

Máu đào tẩy ngàn thương?

Lệ Tịnh Lương sao có thể chấp nhận làm mấy chuyện hoang đường như thế? Anh nghiện sạch sẽ, hơn nữa, anh đâu đói khát đến vậy.

Lệ Tịnh Lương lập tức đẩy cô ra, vươn tay mở ngọn đèn đầu giường, thốt giọng tuyệt tình: “Em đi được rồi.”

“Giờ lại muốn đuổi em đi?” Hạ Tuyền cười nũng nịu, “Đừng vô tình thế chứ, em đã vất công đến đây, anh lại nhanh chóng muốn đuổi em đi cho khuất mắt sao? Hay chúng ta hàn huyên tâm sự nhé.”

Lệ Tịnh Lương liếc xéo cô: “Còn khối người muốn cùng tôi tâm sự đêm khuya, không cần làm phiền cô Hạ đâu.”

“Chán anh ghê, đã quen biết lâu như vậy mà cứ gọi cô Hạ hoài, kêu em là Tuyền Tuyền đi.” Hạ Tuyền cong cong khóe mắt đẹp.

Lệ Tịnh Lương thỉnh linh hỏi: “Gọi em là Y Nhiên thì thế nào?”

Diệp Y NHiên.

Đã bao nhiêu năm không có người gọi cái tên này rồi?

Hạ Tuyền thoáng chạnh lòng, song rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ tỉnh ranh lém lỉnh.

“Anh thích thì em chiều.” Cô bỏ nhào vào khuôn ngực rắn chắc, rúc đầu cọ cọ trên cằm cổ anh ta, “Anh đã khai ra chuyện này, sẵn tiện em muốn hỏi anh một vấn đề.”

Lệ Tịnh Lương buông mắt nhìn cô, im lặng lắng nghe cô hỏi.

“Anh sẽ hủy bỏ hôn ước với cô Diệp chứ?”

“Lúc em hỏi câu này nhìn y chang mấy cô ả phản diện trên phim đang gắng sức chia rẽ tình cảm của cặp đôi nhân vật chính.” Lệ Tịnh Lương nhếch khóe miệng.

“Bây giờ cô ả phản diện muốn anh hãy tỏ rõ thái độ!”

Trước ánh nhìn nghiêm túc của Hạ Tuyền, anh ta vẫn giữ vẻ lạnh nhạt cố hữu, dẫu đang ôm người đẹp thì trong lòng lòng anh ta vẫn thản nhiên trầm lặng như thường. Anh chàng Lệ Tịnh Lương này, quả thật là tên sao người vậy. (Lương nghĩa là mắt mẽ, nguội lạnh.)

“Thời cơ chưa chín mùi, mà tham vọng của tôi rất lớn.”

Câu trả lời vô cùng ngắn gọn và súc tích, anh ta đã nhún nhu với cô rằng: còn phải đợi.

Tuy anh ta không nói nữa, nhưng cô đã hiểu toàn bộ ý định của anh ta. Đường đường là công ty giải trí hùng mạnh trên thị trường quốc nội, dưới trướng là hàng chục nghệ sĩ trứ danh trong nước lẫn quốc tế. Lệ Tịnh Lương lại muốn đoạt hết vốn chủ sở hữu, mà kế hoạch của anh ta chưa xúc tiến được bao lâu, phòng chừng cần thêm khá nhiều thời gian.

Tham vọng anh ta... đích xác quá lớn.

“Vậy cũng được.” Hạ Tuyền tỏ vẻ trịnh trọng, “Chỉ cần đến cuối cùng, anh hủy bỏ hôn ước với Diệp Minh Tâm là được, ngoại trừ cô ta, anh muốn kết hôn cùng người con gái nào, em cũng tự thuyết phục bản thân chấp nhận.”

Lệ Tịnh Lương không mặn không nhạt thu hồi tầm mắt, dịch người ra không cho cô dựa nữa. Hạ Tuyền mặt dày mày dạn sấn tới, kẹp chặt thắt lưng anh ta, không cho anh ta ngo ngoáy.

“Lâu rồi anh không gặp em, có nhớ em không?” Ngữ điệu cô chan chứa ý cười, “Anh đừng giả vờ lạnh nhạt nữa, em nhìn thấu hết rồi.”

Lệ Tịnh Lương mỉm cười, vẫn cất giọng đều đều: “Tôi không ngờ em có thể nhẫn nhịn, không phanh phui tội trạng của Diệp Minh Tâm.”

Định đánh trống lảng à? Thôi, không thèm chấp, chiều ý anh ta luôn.

“Lần trước chúng ta gặp gỡ ở buổi công chiếu đã sợ y làm cô ta bất mãn, vì thế cô ta mới ra tay chính em. Chuyện này là do em xúc động gây ra sai lầm trước, tự chuốc lấy họa, thôi thì cứ coi như là chi phí của bài học kinh nghiệm.”

Lúc nói chuyện, cô vẫn nhìn anh ta đắm đắm. Ánh mắt cô nóng bỏng miêu tả từng đường nét hoàn mỹ trên gương mặt anh ta. Bọn họ chăm chú nhìn nhau một hồi, Lệ Tịnh Lương là người dời tầm mắt trước.

Đến cùng vẫn là... anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

“Buông ra.” Anh ta định né tránh sự đeo bám của cô.

Hạ Tuyền buông lời ôn nhu: “Tuy rằng bà con em tới thăm, nhưng anh Lệ là người đàn ông vĩ đại chuyên làm việc lớn, một ngày kiếm bạc tỷ, trăm năm mới có cơ hội gặp anh một lần, vậy nên hôm nay nếu em tay không trở về, bảo đảm sẽ vô cùng tiếc nuối và không cam lòng.”

Mấy lời tán tỉnh này hình như đã vô tình đảo ngược vị trí của nam và nữ?

“Hay vậy đi.” Cô nhe răng cắn nhẹ cằm cổ anh ta, trực tiếp châm lên ngọn lửa tình thiêu đốt cơ thể Lệ Tịnh Lương, “Chúng ta đổi cách làm khác.”

“...”

Một đêm này, hai người đã có nhiều bước tiến lớn, tuy chưa phá vỡ ranh giới sau chót, nhưng tình hình hiện tại vẫn tốt hơn sự kì vọng của cô. Sáng hôm sau Hạ Tuyền rời khách sạn trong niềm hân hoan phơi phới.

Về phần mấy bức ảnh nhạy cảm? Ai thèm để ý chứ? Cả đêm qua, Hạ Tuyền chẳng màng liếc mắt nhìn đến chúng.

Lúc Lệ Tĩnh Lương thức dậy, Hạ Tuyền đã sớm rời đi. Trên tủ đầu giường lưu lại một tờ giấy nhắn cùng dòng chữ: Cảm ơn đã tiếp đãi.

Hai tay anh ta nắm chặt tờ giấy hồi lâu, ánh mắt từ ôn hòa chuyển sang rét lạnh, sau đó không chút lưu luyến xé nát tờ giấy rồi vứt vô thùng rác.

Diễn biến tiếp theo là, ngày hôm sau, trong bữa ăn tối của Hạ Tuyền và đạo diễn Trần Quyền lại bất ngờ thêm một vị khách quý —— là bạn tốt của vị đạo diễn nổi tiếng quốc tế Trần Quyền, ông chủ tập đoàn AR, Lệ Tĩnh Lương.

Ngay từ giây đầu tiên trông thấy anh ta, Hạ Tuyền liền muộn màng vỡ lẽ, kĩ xảo lạt mềm buộc chặt của mình đã sớm bị đối phương bóc mẽ. Cô đại dột lấy cớ đã hẹn ăn com với đạo diễn Trần Quyền để từ chối anh ta. Buổi com ngày hôm qua rốt cuộc có tồn tại hay không, chẳng phải anh ta chỉ cần nhắc điện thoại gọi một cuộc cho Trần Quyền là biết được ư?

Lệ Tĩnh Lương ngồi ngay vị trí ‘chủ xị’, lợi dụng những lúc Trần Quyền say sưa phát biểu luận điểm thì kín đáo sấm soi bộ lễ phục hở vai trên người Hạ Tuyền, ánh mắt có tí lạnh lùng, không đúng, là cực kì lạnh lùng, hết như đang nhìn một ả mình tinh thấp kém, hám danh hám lợi, vì tiền mà bất chấp tất cả.

Anh ta dường như đã hiểu lầm mục đích mình tham gia bữa com này, Hạ Tuyền đau đầu nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Trần Quyền là một trong những vị đạo diễn gốc Hoa đầu tiên được vinh danh trên trường quốc tế. Địa vị anh ta trong giới khó có thể dùng từ ngữ thông thường để lột tả hết nổi, có thể một lần góp mặt trong phim của vị đạo diễn tài ba này là khát khao của hầu hết các anh chị em nghệ sĩ.

Lần này Hạ Tuyền có số "chó ngáp phải ruồi" nhận được vai nữ chính, đương nhiên sẽ nâng niu trân trọng cơ hội quý báu, cố gắng nỗ lực hết sức mình. Khi đến buổi hẹn hôm nay, cô quả thực trang điểm cầu kì hơn mọi ngày. Bộ váy màu da người vừa tôn nét gợi cảm vừa không làm mất đi vẻ đoan trang cần thiết. Để hài hòa với chiếc váy, cô chọn tông trang điểm nhẹ nhàng thuần khiết, so với hình ảnh quyến rũ thường thấy của cô thì khác xa một trời một vực.

Hôm nay những người quen biết cô khi nhìn thấy hình ảnh này đều giật mình thảng thốt —— Hóa ra cô minh tinh nổi tiếng với vẻ đẹp nóng bỏng cũng có thể chuyển sang hình tượng đoan trang dịu dàng ngọt như vậy.

Trần Quyền lia mắt nhìn cô một lượt, tương đối hài lòng với cách ăn mặc vừa nết nã vừa kiều sa của cô. Song bởi vì Diệp Hân đích thân ra mặt nhờ anh ta nỗ lực mỗi thâm giao nhiều năm mà giúp Hạ Tuyền đi cửa sau một lần, cho nên trong lòng anh ta đã mặc định Hạ Tuyền là thứ diễn viên chẳng ra gì.

Anh ta chứa ghét mấy cô ả diễn viên chỉ thích dựa vào sắc đẹp, bán rẻ thân xác để đi đường tắt, thế nhưng ông bạn già kia đã lên tiếng nhờ vả, hơn nữa, ngoại hình Hạ Tuyền khá phù hợp hình tượng nhân vật, cô cũng từng tham gia thử vai, nên sau khi do dự mấy ngày, anh ta quyết định nhận lời.

Tuy nhiên, mặc dù mọi việc đã sắp xếp xong xuôi thì anh ta vẫn giữ ác cảm với cô, thái độ trên bàn com cũng khinh khỉnh không chút khách khí.

"Thù đoạn cô gái này cao siêu lắm đấy, ngay cả tay cứng cựa như lão Diệp Hân cũng bị cô ta thu phục."

Trần Quyền thấp giọng lầm bầm bên tai Lệ Tĩnh Lương, ý tứ trong lời nói rõ ràng ám chỉ Hạ Tuyền đang được Diệp Hân bao nuôi.

May thay Lệ Tĩnh Lương đã sớm biết sự thật về mối quan hệ giữa Diệp Hân và Hạ Tuyền, cũng như tường tận vụ việc lùm xùm do Diệp Minh Tâm chủ mưu, bằng không chắc hẳn đã hiểu lầm Hạ Tuyền mất rồi.

Anh không vội tiếp lời Trần Quyền, chỉ thản nhiên ngồi ngay ngắn trên ghế, nhàn nhã móc ra điếu xì gà. Ngay khi Thủy Tu Tề tiến lên toan giúp anh châm lửa, các ngón tay anh đột ngột bất động giữa không trung vài giây, rồi đặt lại điếu xì gà vô hộp.

"Anh Lệ?" Thủy Tu Tề khó hiểu trước hành động "sáng nắng chiều mưa" của anh.

Lệ Tĩnh Lương phát phát tay, Thủy Tu Tề liền lui về sau, im lặng đứng qua một bên. Trong lòng cậu vẫn thắc mắc vì sao ban nãy ông chủ rành rành muốn hút thuốc, song cuối cùng lại đổi ý cái rụp?

Hạ Tuyền ngồi vị trí cuối bàn, đôi mắt cô âm thầm đảo qua từng người trên bàn ăn. Bữa com có sự tham gia của đạo diễn Trần Quyền, đảm bảo sẽ không xuất hiện mấy nhân vật tép riu tầm thường. Không nhiều người được mời tham dự bữa com này, tính cả cô thì chỉ có sáu người. Ngoại trừ Lệ Tĩnh

Lương, biên kịch và phó đạo diễn của phim cô đã tiếp xúc vài lần, còn người đàn ông cuối cùng Hạ Tuyền chẳng biết có nên xếp anh ta vào loại quen biết hay không, đó là nam diễn viên Kiều Mộc Thiên.

Trong giới giải trí, địa vị Kiều Mộc Thiên ngang ngửa Vân Nhược Chu, bọn họ còn là đôi bạn thân thiết, bởi lẽ đó, anh ta ít nhiều ấn tượng với cái tên Hạ Tuyền. Lúc Hạ Tuyền và Vân Nhược Chu hợp tác đóng chung phim và xảy ra tin đồn tình cảm, anh ta đã từng đích thân tới phim trường thám thính, sau này anh ta cũng thấu hiểu tâm tư tình cảm của Vân Nhược Chu. Lần này, anh ta tin chắc việc Hạ Tuyền giành được vai nữ chính phim "Hắc Vũ" là có điều mờ ám bên trong. Với cả, tận mắt chứng kiến thái độ lạnh nhạt của Hạ Tuyền dành cho Vân Nhược Chu, Kiều Mộc Thiên liền cảm thấy bất bình thay cậu bạn, theo đó ấn tượng với Hạ Tuyền ngày càng xấu đi.

Dường như mọi người trên bàn đều chú ý tới Hạ Tuyền, thử hỏi cô có thể nuốt trôi bữa cơm này không? Nhưng cô vẫn kiên gan bền chí, người như cô không có gia thế cũng chẳng có chỗ dựa thì đâu có tư cách làm kiêu hay thoải mái thể hiện cái tôi của riêng mình.

"Ồ đây chắc Tiểu Hạ là người trẻ tuổi nhất nhì." Trần Quyền chuyển chủ đề sang Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền nhoèn cười duyên dáng, buông lời ôn nhu mềm mại: "Các vị đều là tiền bối của em, em còn rất nhiều thiếu sót, mong mọi người chỉ bảo thêm."

Trần Quyền tinh bơ nói: "Tuổi còn trẻ mà đã đạt thành tích như vậy, em cũng đâu đơn giản."

Thành tích cái gì? Rõ ràng anh ta ngầm đề cập tới hai chữ 'thủ đoạn'. Mấy câu chửi xéo này thật khiến người ta cực kì phẫn hận, song Hạ Tuyền ép mình nhẫn nhịn nuốt hết vào lòng, nụ cười trên môi cô vẫn hiền hòa mỹ lệ, phớt lờ hàm ý mỉa mai châm chọc của anh ta.

Lệ Tịnh Lương bụng ily rượu lên uống một mình, ánh mắt không hề đậu trên người Hạ Tuyền, có điều, diễn biến tiếp theo của câu chuyện làm anh ta không thể không chú ý đến cô.

"Nhắc mới nhớ, Tiểu Hạ là vai nữ chính do nội bộ quyết định, quá trình thử vai lại chưa tiến hành xong, thực ra chúng tôi vẫn còn đắn đo đắn đo lắm." Biên kịch bỗng nhiên cười nói, "Hôm nay vừa lúc tập hợp đông đủ mọi người, đặc biệt có Mộc Thiên, hẳn em cũng biết cậu ấy là nam chính của phim, hay em chịu khó thể hiện lần nữa cho chúng tôi xem thử?"

Ý chị ta là muốn mình biểu diễn ngay trên bàn ăn cho họ xem ư? Nụ cười Hạ Tuyền thoát chốc phai nhạt.

là bộ phim điện ảnh phản ánh mặt trái xã hội, kể về cuộc đời của một thiếu nữ bỏ học từ sớm và bị bạn trai lừa gạt, rồi trôi theo dòng đời đưa đẩy, từng bước sa chân lâm đường lạc lối, làm hết những việc đáng lên án đối với một người phụ nữ. Sau đó, cô ấy may mắn được nam chính cứu vớt ra khỏi vùng bùn tăm tối, lần nữa làm lại cuộc đời.

Phân đầu phim, nữ chính gắn liền với hình tượng phong trần quyến rũ, Hạ Tuyền lại có tướng mạo tương đối phù hợp, đều là những cô nàng lả lơi, không đứng đắn.

Hạ Tuyền hơi đau đầu, vai nữ chính vốn mang kiếp cảm ca, giờ bọn họ đột ngột yêu cầu cô biểu diễn, chẳng lẽ bắt cô ca hát hay nhảy nhót phục vụ miễn phí cho họ sao?

Tay phó đạo diễn thấy Hạ Tuyền ngập ngừng chưa đáp ứng, bèn phụ họa với biên kịch: "Dù sao ở đây cũng không có người ngoài, Tiểu Hạ đừng câu nệ khách sáo làm gì, chắc em đã xem qua kịch bản? Hay em thử diễn cảnh nữ chính ca hát trong vũ trường đi."

Khuôn mặt Hạ Tuyền đã cứng ngắc cứng còng, cô bất thần nhìn về phía Lệ Tịnh Lương, thấy anh ta an tĩnh ngồi bên cạnh đạo diễn Trần Quyền, từ đầu chí cuối đều chưa phát biểu một lời, bấy giờ càng không lên tiếng xen vào trò vui.

Hạ Tuyền không hề nghĩ tới ánh mắt hai người lại tình cờ giao nhau. Có điều, lúc này ánh mắt anh ta khác với khi nhìn thấy cô xuất hiện trước bàn ăn, vẻ lạnh lùng đã hoàn toàn tan biến, chỉ còn hờ hững trống rỗng. Ánh mắt vô tình ấy càng làm cô uất ức gấp bội.

Điều đáng sợ nhất không phải là bị khinh khi hay coi rẻ, mà là bị lãng quên không đếm xỉa.

"Vâng." Hạ Tuyền thấp giọng đáp ứng, kéo ghế đứng dậy, thông thả đi lướt qua năm gã đàn ông, dừng ngay vị trí cạnh cửa phòng, cất tiếng đỉnh đạc "Nếu em kém cỏi vụng về, mong các vị đừng chê cười."

Trần Quyền điềm nhiên quan sát tình huống trước mắt. Anh ta khá ấn tượng trước thái độ khiêm tốn và nhẫn nại của cô bé này, nhưng điều đó cũng chẳng hiếm lạ chi, chung quy đã lẫn lộn trong giới giải trí phù phiếm, thì mấy cô diễn viên ham sống dưới vầng hào quang của sự nổi tiếng có chuyện gì không dám làm nữa đây?

Ngay lúc Hạ Tuyền bắt đầu biểu diễn, Lệ Tịnh Lương chợt đứng phắt dậy, bỏ lại câu "Xin lỗi tôi bận chút chuyện" rồi đi xầm xầm ra ngoài. Khi anh ta lướt qua Hạ Tuyền, cô ngửi thấy mùi rượu nồng nàn tỏa ra từ người anh ta. Bộ tây trang màu xanh đậm tôn lên nước da trắng của anh ta, tại khoảnh khắc đó, khuôn mặt hai người đối diện nhau, song ánh mắt anh ta thủy chung không đậu trên người cô, cứ như vậy mà dứt khoát bỏ đi.

Một loại cảm xúc không tên dội xuống đáy lòng Hạ Tuyền, xem nữa đã thổi bay hết thảy sự nguy trang của cô. Cô bỗng dưng có chút mất bình tĩnh, nên buộc lòng vận dụng tất cả lòng quyết tâm để kêu gọi lí trí đang lung lay chao đảo. Dần dà, cô lần nữa cảm nhận được nỗi bất lực mang tên là 'tồn công vô ích'. Còn lần đầu tiên xuất hiện loại cảm giác này là khi người đàn ông kia tuyệt tình bỏ đi, mặc kệ cô van vì nài nỉ đến cỡ nào.

Lệ Tịnh Lương đã ra ngoài, bấy giờ cô có thể thoải mái muốn làm gì thì làm. Ba mươi phút kế tiếp, Hạ Tuyền bị các vị tiền bối luân phiên chuốc rượu, đặc biệt là Kiều Mộc Thiên. Cô uống nhiều đến mức đầu óc quay cuồng, không thể không uyển chuyển xin phép đi toilet.

Mấy người đó vẫn biết đâu là điểm dừng nên buông tha cô, Hạ Tuyền loạng choạng dò dẫm đi từng bước về phía toilet. Nhà hàng này cô đã đến vài lần, cũng quen thuộc đường đi nước bước, nên không xui xẻo gặp tình huống đi nhầm đường, có điều, Hạ Tuyền đâu ngờ mình lại đụng mặt Lê Tịnh Lương ngay trong toilet.

Toilet nhà hàng này được thiết kế muôn phần xa hoa, có kết cấu hơi lạ so với các nhà hàng khác. Toilet ở đây không phân biệt nam nữ, chỉ chia thành nhiều gian phòng, mỗi gian đều là thực thể riêng biệt, nam nữ đều có thể sử dụng. Bên ngoài cửa gắn màn hình hiển thị nhỏ, giả dụ bên trong không có ai thì màn hình hiển thị chữ "Không" màu xanh.

Lê Tịnh Lương đang đứng ngay bồn rửa tay. Anh ta ngửi thấy mùi rượu liền nhắm mắt nhủ mảy, giương mắt nhìn thử con ma men, vốn dĩ anh ta chỉ định nhìn thoáng qua rồi bỏ đi, nào ngờ lại thấy Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền chệnh choạng đi lại gần anh ta, chưa kịp mở miệng nói năng đã "ọe" một tiếng, nôn hết xuống bồn rửa tay. Lê Tịnh Lương tức khắc lui về sau mấy bước, giữ khoảng cách an toàn với cô, tránh bị văng trúng người những thức ăn thú, nhơ nhớp. Anh ta mặt không đổi sắc nhìn cô nôn thốc nôn tháo. Giây phút này, Hạ Tuyền triệt để đánh mất hình tượng, đau khổ nôn ra những thứ ô uế bên trong, nước mắt cô chảy tèm lem, nhìn nhếch nhác không tả. Thật lâu sau, Hạ Tuyền mới nôn xong, cô gian nan súc miệng, mặt mũi chỉnh trang lại bản thân.

Hôm nay, Hạ Tuyền không còn lòng dạ tiếp chuyện Lê Tịnh Lương. Bộ dạng lờ lững thối nát hiện giờ đã đủ khiến cô muối mặt quá đỗi, không cần thiết chọc vào anh ta để bị ngược đãi thêm tinh thần, vì cô hiểu rõ anh ta sẽ phát ngôn mấy câu xóc óc đến mức nào.

Cô soi gương rửa sạch khuôn mặt, đoạn lấy dụng cụ trang điểm trong ví ra, sau khi dặm lại phấn son ổn thỏa, cô liền bước ra khỏi đây, chẳng qua không đi được.

Lê Tịnh Lương chủ động nói chuyện cùng cô, ngữ điệu anh ta kéo dài hơn bình thường, chẳng biết ẩn chứa cảm xúc gì.

"Tôi nhớ rõ tình trạng cơ thể em bây giờ không thích hợp uống rượu, sẽ bị lạnh đấy."

Hạ Tuyền thoáng cái dừng bước chân, vẻ mặt hơi hoảng hốt, anh ta đang... quan tâm mình ư?

Hạ Tuyền ngoái đầu nhìn Lê Tịnh Lương, anh ta vẫn là người đàn ông xa cách lãnh đạm. Ngọn đèn trên cao tỏa luồng ánh sáng vàng bao phủ toàn thân anh ta, tô điểm đáng vẻ điển đạo chúng sinh. Người đàn ông này vừa mới thốt ra những lời quan tâm cô sao.

Đôi môi Hạ Tuyền khép mở, phát âm thanh trầm nhẹ: "Em không sao, tối qua là em gặt anh, em chưa tới ngày."

Lê Tịnh Lương quay đầu nhìn sang hướng khác, trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh trước sau như một, không hề biểu lộ sự kinh ngạc, tựa hồ đã sớm phát giác sự dối trá của cô.

Hạ Tuyền dè dặt bước về phía anh ta và ngừng lại ở một khoảng cách nhất định, lúng túng nói: "Toàn thân em bám mùi rượu, không thể lại gần anh hơn nữa."

Lê Tịnh Lương lờm xém cô, dường như anh ta không định phí thêm lời nào cùng cô nữa.

Đúng rồi, anh ta chỉ thuận miệng hỏi thăm cô một câu, cô lại hão huyền rằng anh ta quan tâm cô ư? Anh ta vốn thuộc về nơi rạng rỡ ánh sáng mà không hiện hữu độ âm. Thái độ anh ta hết như thủy triều lên xuống giữa biển khơi bao la rộng lớn, thoát gần thoát xa. Anh ta không để cô tự sinh tự diệt giữa dòng thủy triều đó đã là một đặc ân lớn rồi, làm sao cô có thể hi vọng xa vời anh ta sẽ thấu hiểu sự chênh vênh và nổi bất lực của cô.

Tuy nhiên, cô vẫn muốn lên tiếng phản búa, không vì điều gì cả, cô làm thế chỉ để lòng mình được thanh thản, nhẹ nhõm hơn.

"Trên bàn cơm đều là những vị tiền bối có máu mặt, nếu em còn muốn tiếp tục hoạt động trong giới giải trí, thì bắt buộc nhún nhường thuận theo ý họ ở một phạm vi nhất định." Cô hơi lấp lửng, "Anh ắt hẳn sẽ khinh thường em và không tin những lời em nói, Nhưng lần này em không lừa anh, hôm nay đến đây, em chỉ muốn thông qua bữa cơm này để cải thiện chút hình tượng của mình trong mắt đạo diễn Trần, không hề có dụng ý khác, không bao giờ có dụng ý khác." Dứt lời, cô quay người bỏ đi.

Lê Tịnh Lương cất một bước dài, dễ dàng bắt lấy cổ tay Hạ Tuyền, lôi cô vào một gian phòng trống.

Sau khi khóa trái cửa, màn hình bên ngoài liền hiển thị hai chữ "Có người" màu đỏ.

"Hạ Tuyền." Lê Tịnh Lương cúi đầu nhìn cô lom lom, bật giọng đe nẹt đầy khắc chế, "Biết rõ con đường phía trước vô cùng chông gai trắc trở mà em vẫn muốn tiếp tục dấn thân sao? Em đã từng mất đi những thứ trong quá khứ, chẳng lẽ không ngại mất luôn những thứ ở hiện tại?"

Hạ Tuyền vùng vẫy thoát khỏi vòng tay anh ta: "Em bây giờ còn có thể mất đi thứ gì? Phải có được thì mới sợ mất đi chứ? Anh nói xem hiện tại em được thứ gì nào."

Lê Tịnh Lương tựa hồ mỉm cười nhẹ, hai tay anh ta chống tại vách tường phía sau cô, làn môi mỏng dán sát vành tai ngọc ngà, thủ thủ: "Nếu em một mực muốn tôi trả lời em." Âm thanh giọng nói anh ta càng lúc càng nhỏ, "Vậy thì như em mong muốn, ít nhất hôm nay, tôi thuộc về em." Lời hết, anh ta vòn vãi hôn môi cô một cái, bàn tay phối hợp kéo khóa chiếc váy, rồi xoay người cô đứng một trăm tám mươi độ, để lưng cô đối diện chính mình, sau đó cơ thể anh ta áp sát tới, liều chết triển miên.

Khi hai người trở lại bàn ăn đã là chuyện của một giờ sau. Trông thấy bọn họ một trước một sau tiến vào, người giỏi quan sát như Trần Quyền đương nhiên phát hiện hai người có gian tình, hơn nữa cổ áo sơ mi Lê Tịnh Lương hơi nhàu nhĩ, về phần Hạ Tuyền... cô ấy bước đi tập tễnh, thần sắc vẫn còn vương nét hoảng loạn.

"Chúng tôi no rồi." Trần Quyền chậm rãi nói, "Hai người nán lại dùng thêm đi, chúng tôi về trước."

Hạ Tuyền vội vàng toan đứng dậy tiễn mọi người, Lê Tịnh Lương đã ung dung nói: "Em ngồi đi."

Ba người còn lại nhất loạt sững sốt trước câu nói của Lê Tịnh Lương, chỉ có Trần Quyền vẫn giữ được vẻ trấn tĩnh và ra chiều thông suốt.

Lê Tịnh Lương mặt không đổi sắc nói: "Cô Hạ đã hơi say, nên tránh đứng lên đứng xuống nhiều lần, coi chừng vấp ngã."

Té ra vì lý do này à. Mọi người cũng không để ý nhiều, lần lượt kéo nhau ra khỏi phòng. Mấy giây trước, cảnh tượng còn náo nhiệt mà giờ đây đã lặng ngắt như tờ.

Hạ Tuyền mệt mỏi dựa lưng vô ghế, hai chân vẫn còn bủn nhũn. Ban nãy hấp tấp nên cô không chỉnh sửa gọn gàng mái tóc, thành thử có vài sợi rơi lưa thưa bên má, dính cả vào miệng, cô lại chẳng hề có cảm giác. Sau khi tiễn mấy người kia về, Lê Tịnh Lương quay lại liền trông thấy hình ảnh này. Anh ta bèn sai Thủy Tu Tề đi mua ít đồ, còn mình kéo ghế ngồi cạnh cô.

"Xin lỗi." Lê Tịnh Lương ngập ngừng lên tiếng, cặp mắt quan sát sắc mặt nhợt nhạt của cô, "Uống hơi nhiều nên tôi hơi mất kiểm soát, em còn đau không."

Hạ Tuyền đặt hai bàn tay úp xấp lên bàn, chẳng nói chẳng rằng. Lê Tịnh Lương không phát hiện chính mình đang lâm vào tình trạng bối rối, ánh mắt anh ta rã rời phân tán, không thể tập trung một chỗ như bình thường. Cuối cùng, ánh mắt ấy bị thu hút bởi vết máu đỏ thẫm nổi bật trên làn váy mềm mịn.

Hạ Tuyền ra sức điều chỉnh trạng thái tâm lý, khi đã lấy lại bình tĩnh, cô thấy Lê Tịnh Lương bàn thần ngơ ngác nhìn chằm chằm một chỗ, dõi theo tầm mắt anh ta, cô liền vỡ lẽ.

Cô trầm ngâm hồi lâu, đoạn nhẹ nhàng cười, bình thản nói: "Ôi chà, lần này bà di thật sự tới thăm rồi."

Lê Tịnh Lương nghiêm mặt: "Nói đùa cũng nên liệu trường hợp."

Nụ cười Hạ Tuyền bỗng chốc lặn mất tăm, cô nhìn thẳng anh ta bằng vẻ mặt vô cảm: "Vậy anh muốn em làm thế nào? Khóc lóc đòi anh chịu trách nhiệm? Hay chỉ thẳng mặt anh, mắng anh là kẻ thô lỗ, không biết thương hoa tiếc ngọc? Hoặc em nên ghim thù anh, hận anh đã mang đến cho em lần đầu tiên ý chang con ác mộng, vừa đau đớn vừa đáng xấu hổ?"

Lê Tịnh Lương lặng thinh không nói, đúng lúc Hạ Tuyền kết thúc màn độc thoại, Thủy Tu Tề gõ cửa tiến vào, một tay cậu ta bung cốc nước, tay kia cầm viên thuốc.

"Anh Lê, em đã mua thuốc tránh thai rồi, bây giờ cho cô Hạ uống luôn à?" Ngờ ngác cậu ta hết như đang báo cáo công việc.

Lê Tịnh Lương hé miệng định phản pháo Thủy Tu Tề ra ngoài trước, chuyện này để anh ta bàn lại với Hạ Tuyền. Song Hạ Tuyền sợ anh ta gật đầu đồng ý bèn tiến lên hành động trước. Cô bạo dạn cướp chiếc cốc trên tay Thủy Tu Tề, hất thẳng nước vô mặt Lê Tịnh Lương. Sau đó, trước cặp mắt thô lỗ về kinh hoàng của Thủy Tu Tề, cô giật phăng viên thuốc tránh thai, bỏ thẳng vô miệng, đoạn vút mạnh chiếc cốc xuống sàn, rồi ngênh ngang rời đi.

Lần đầu tiên, cô mất khống chế trước mặt Lê Tịnh Lương, thành ra trước khi bỏ đi, còn không quên mắng một câu: "Lê Tịnh Lương, anh là tên khốn!"

Lê Tịnh Lương đón lấy chiếc khăn Thủy Tu Tề đưa tới, nhả nhận lau khô nước trên mặt, vẫn điềm nhiên như chẳng có gì xảy ra.

Ngược lại, trợ lý Thủy Tu Tề bất mãn khôn cùng, nghiêng răng nghĩ thầm, cô Hạ, bộ cô chưa tốt nghiệp lớp kỹ năng và cách hành xử của một nhân tình tiêu chuẩn à?

Ra khỏi nhà hàng, Hạ Tuyền chạy ào vô xe rồi bắt đầu khóc nức nở. Lâu thật lâu sau, cả Hứa Cách Phi và Mã Nghi đều cho rằng cô bị đám người đạo diễn Trần hùa nhau bắt chẹt ức hiếp, nên bọn họ quyết định tạm thời giữ im lặng cho cô khóc thỏa thuê để trút bỏ hết mọi tui hờn. Chỉ duy nhất Hạ Tuyền biết kẻ đầu sỏ khiến cô sứt sùi này giờ là ai.

Việc đã đến nước này, mày đã sáng mắt ra chưa, còn dám nuôi ảo tưởng viễn vông không hả Hạ Tuyền? Chẳng phải mày đã chuẩn bị tốt tâm lý đương đầu với mọi tình huống rồi sao? Bây giờ giờ trò mĩu ướt làm chi? Mày đừng ba phải theo kiểu 'đã làm kĩ nữ mà còn muốn lập đền thờ trình tiết'. Tự mày năm lần bảy lượt dụ dỗ người ta, sao giờ lại cảm thấy không cam lòng một cách trơ trẽn vậy.

Hơn nữa, mày lại dám hất nước vô mặt Lê Tịnh Lương, đúng là điên lắm luôn.

Và chẳng mọi chuyện vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn, biết đâu tên Lê Tịnh Lương đó đã quen được phụ nữ nuông chiều đeo bám. Hôm nay mình lại hành xử lỗ mãng như vậy, không biết chừng sẽ đem đến cho hắn ta làn gió mới lạ?

... Suy cho cùng, cô vẫn là không cam lòng!

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Mưa vui hoa lê cài kín cửa. Bày tiệc trên đất đầy hoa rơi.

Chỉ mong người tri ân hiểu rõ tấm lòng này, chẳng vì ham vui mà hồ đồ đến đây.

Tôi đến đây cũng chẳng phải vì công danh lợi lộc, hi vọng tiên sinh đừng phụ tấm chân tình.

Tại phim trường, Hạ Tuyền đang uống nước nghỉ ngơi, Mã Nghi đứng bên cạnh nghe ngao bài hát "Lý Bá Bá"^{*}, ca từ vừa rồi chính là trong bài hát. Vốn là bài hát thiếu nhi dễ thương, nhưng lại xuất hiện những ca từ đầy chất trữ tình tự sự như vậy, khiến Hạ Tuyền tức thì bị thu hút, chờ khi nghe rõ nội dung, cô bất chợt muốn cười thật to.

^{*}Lý Bá Bá là một bài hát thiếu nhi do Trương Vỹ Vỹ sáng tác, kể về chuyện cậu bé Lý Bá Bá muốn gia nhập Hồng Quân. Đây là link bài hát . Tạm dịch nghĩa:

Lý Bá Bá quyết tâm gia nhập Hồng Quân Trung Quốc. Nhưng Hồng Quân Trung Quốc lại không cần Lý Bá Bá.

Bởi vì mộng Lý Bá Bá rất lớn, sẽ dễ dàng bị quân địch phát hiện.

Bá Bá bèn đi tìm đội trưởng, đội trưởng cũng là một bá bá (nghĩa là bác trai)

Bác trai đồng cảm với ước mơ của Bá Bá, cho phép Bá Bá đầu quân.

Lý Bá Bá chấp hành nhiệm vụ đi tới giữa sườn núi.

Bởi vì cái mộng lớn nên đã bị quân địch phát hiện.

Lý Bá Bá bỏ chạy dọc theo con nương, quân địch cầm lưỡi lê đuổi theo.

Lý Bá Bá đã hi sinh cho cách mạng, cho Đảng nhân dân.

Mưa vui hoa lê cài kín cửa. Bày tiệc trên đất đầy hoa rơi.

Chỉ mong người tri ân hiểu rõ tấm lòng này, chẳng vì ham vui mà hồ đồ đến đây.

Tôi đến đây cũng chẳng phải vì công danh lợi lộc, hi vọng tiên sinh đừng phụ tấm chân tình.

"Chỉ mong người tri ân hiểu rõ tấm lòng này, chẳng vì ham vui mà hồ đồ đến đây"

Cô vô thức lắng nghe theo giai điệu câu hát, Mã Nghi nghe được thì hơi ngạc nhiên, bèn ranh mãnh mở miệng: "Chị, giọng chị hát nghe hay quá, có định lấn sân sang lĩnh vực ca hát không?"

Hạ Tuyền trừng mắt lừ cậu: "Đừng đứng đây nhìn bọn xun xoe nữa, mau đi rót cho chị thêm cốc nước." Cô dúm cái cốc vô tay cậu.

Mã Nghi cười hi hi rồi cầm ly chạy đi, Hạ Tuyền ngã lưng vô ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Đây là ngày thứ tư cô theo đoàn phim tới đây. Mấy ngày vừa qua cô không liên hệ với Lê Tịnh Lương, cũng hạn chế tiếp xúc cùng người bên ngoài, trừ khi là yêu cầu công việc. Cô cảm thấy mình cần chút thời gian bình ổn tâm tình, để có thể tái xuất trước mặt người đàn ông ấy với diện mạo hoàn hảo nhất.

Diễn vai đặc vụ cũng có hay của nó, chỉ ít cô không cần gượng cười, phần lớn các cảnh quay đều yêu cầu cô trưng ra khuôn mặt nghiêm nghị tàn khốc, thi thoảng có vài cảnh khóc thương khi đưa tiễn các đồng đội đã hi sinh trong cuộc chiến gian truân khắc nghiệt. Đã đôi lần, Hạ Tuyền len lén nhờ vào những cảnh ấy để phóng thích những nỗi uất nghẹn khôn quên.

Trong lúc Hạ Tuyền bận bịu quay phim, Lê Tịnh Lương từng vài lần cố gắng liên lạc cùng cô, nhưng căn cứ vào việc cô tránh né không nhận điện thoại thì anh đã hiểu, thiện chí của mình bị tuyên án chết non mất rồi.

Trút hơi thở se se, anh ngã lưng vô thành ghế, hai chân tùy ý gác trên bàn làm việc, hiển lộ đôi gầy da sang quý không dính chút bụi trần. Hai ngón tay kẹp hồ điều thuốc lá, tôn nét nam tính của người đàn ông tuần tú phi phạm.

Dạo này Thủy Tu Tề luôn lâm vào tình trạng mù mờ khó hiểu. Nếu là hồi trước thì trong tình huống này, cậu sẽ không ngần ngại tiến lên châm lửa hộ ông

chủ, song gần đây, hình như ông chủ đang có xu hướng cai thuốc. Trên người anh ấy vẫn mang theo bao thuốc dự phòng, lâu lâu lại đưa lên mũi ngửi, nhưng chưa từng rút ra điều thuốc nào. Thủy Tu Tề cứ tò mò thắc mắc mãi về nguyên nhân khiến ngài Lệ muốn cai thuốc.

Thất thần một hồi, cậu bỗng nhớ lại lịch trình hôm nay, bèn mở miệng nói: "Anh Lệ, máy bay đi London sẽ cất cánh lúc ba giờ rưỡi chiều, bây giờ anh bắt đầu chuẩn bị dần là vừa."

Lệ Tịnh Lương đảo mắt qua người Thủy Tu Tề. Người đàn ông này sở hữu bờ môi mỏng, cặp mắt xéch, ánh nhìn sau mắt kính luôn trong suốt và lạnh tanh... Tất cả những yếu tố đó đã tổng hợp nên gương mặt đúng chuẩn bạc tình.

"Tôi bảo cậu lên tiếng à?"

Thủy Tu Tề khựng lại ngay tức khắc, sau đó vừa cung kính vừa ngắc ngứ nói: "Xin lỗi anh Lệ, em chỉ muốn nhắc nhở anh tí thôi."

Lệ Tịnh Lương ngược nhìn đồng hồ, quả thật nên bắt đầu chuẩn bị rồi. Anh uể oải đứng dậy, quay lưng về phía Thủy Tu Tề, bật rõ dáng vóc cao gầy dong dong, anh mấp máy môi chực lên tiếng, song lời thốt ra miệng chỉ là hai chữ đơn giản.

"Đi thôi."

Vốn dĩ điều anh định hỏi cũng chẳng phức tạp gì cho cam. Anh chỉ muốn tham khảo ý kiến của Thủy Tu Tề về khả năng giữ mình trong sạch của một cô mình tinh xinh đẹp mà dính đầy tai tiếng lại rất táo bạo sẽ là bao nhiêu đây?

Kì thực, chẳng cần hỏi ai thì Lệ Tịnh Lương cũng thừa sức biết đáp án, có lẽ anh chỉ muốn vin vào suy nghĩ của người khác để củng cố quan điểm xưa giờ của mình, hoặc làm người ngoài nổi ray rứt đang dày vò lương tâm anh.

Thú thật là, anh làm sao có thể nghĩ rằng, cô gái đó có vẻ ngoài như là kinh nghiệm dày mình lại luôn gìn giữ... lần đầu tiên?

Đêm hôm đó, anh thực sự đã hành xử quá lố, đánh mất phong phạm một quý ông. Rất hiếm khi anh mất kiểm soát đến thế, rành rành là biết sai mà vẫn làm. Lúc này, anh bỗng nhớ lại mấy câu Hạ Tuyền từng nói... hóa ra đã dần dần ứng nghiệm lên anh: Khi đứng trước cô, tâm tình anh càng lúc càng bị đè nén, cứ chực chờ bùng phát.

May mà, hàng loạt công việc kế tiếp tạm thời giúp anh buông bỏ gánh nặng tâm lí, nhưng sau khi về nước, điều gì sẽ chào đón anh đây?

Mười ngày sau, Hạ Tuyền tham gia ghi hình tập thứ ba của chương trình "Đóng giả tình nhân". Nội dung chính của tập hôm nay kể lại chuyện các cặp tình nhân dân 'một nửa' của mình về ra mắt người lớn trong nhà. Yêu cầu này đối với các cặp đôi khác thì không thành vấn đề, bởi bố mẹ họ đều khỏe mạnh và sẵn sàng tham gia hỗ trợ, chỉ có cặp Hạ Tuyền và Hà Yến là hơi phiền phức——do Hạ Tuyền là cô nhi, nhờ ân nhân cư mạng giúp đỡ mới tốt nghiệp được đại học, bây giờ cô biết dẫn Hà Yến đi gặp ai đây?

Lúc quay đến diễn biến của cặp đôi bọn họ, thân thể Hạ Tuyền khiến người xung quanh nghẹn ngào khôn xiết. Hà Yến bèn dịu dàng khoác vai cô, nhìn thẳng vào máy quay và thân nhiên nói: "Tuyền Tuyền không phải là không có thân nhân, từ giờ tôi chính là thân nhân của cô ấy, người nhà tôi cũng vậy. Chung quy là tại tôi xuất hiện quá muộn, trong những năm tháng không có tôi bên cạnh, Hạ Tuyền đã phải đơn độc trải qua cuộc sống khó khăn buồn tẻ, về sau tôi hứa sẽ bù đắp cho cô ấy gấp vạn lần."

Đôi khi những câu nói đó được phát sóng trên truyền hình, Hà Yến tức thì được phong tặng danh hiệu "Tình thoại đại vương". Cặp đôi của họ vốn là "mối tình chị em" nên ban đầu không dành được nhiều thiện cảm, ấy vậy mà sau tập hôm nay, mọi thứ liền đổi khác, họ nhận được nhiều sự chú ý hơn, trở thành đề tài nóng trên các trang mạng xã hội, thời lượng xuất hiện trong chương trình cũng tăng lên đáng kể.

Cũng trong tập này, Vân Nhược Chu dẫn Lô Bái Hân về gặp mặt bà nội mình. Lô Bái Hân ra sức lấy lòng bà nội của Vân Nhược Chu, cô ta diễn sâu quá đậm ra giả tạo, làm không ít người hâm mộ quay lưng với cặp đôi cô ta.

Khi tập thứ ba của chương trình "Đóng giả tình nhân" phát sóng thì Hạ Tuyền đã theo đoàn làm phim "Linh Nam Hồng" đi quay ngoại cảnh. Khoảng thời gian này, cô luôn giam mình trong núi, cho nên tín hiệu điện thoại và mạng mẽo cứ chập chờn lúc được lúc mất, thành ra cô không thường xuyên giao lưu cùng người hâm mộ, tất cả đều thông qua Hứa Cách Phi. Số lượng người theo dõi weibo của cô bất ngờ tăng đột biến, các fan còn hào hứng ngóng trông cô cập nhật thông tin mới. Về sau, cô mới biết được những điều này.

Lại nói về người đàn ông ngày trước luôn được Hạ Tuyền "sùng ái", thì bây giờ vật đổi sao dời, anh chàng đột ngột bị "thất sủng" - quý ngài Lệ Tịnh Lương. Do chênh lệch múi giờ, nên gần đây chất lượng giấc ngủ của anh rất kém, thường tỉnh giấc lúc nửa đêm. Có đôi khi, anh thậm chí bị mắc kẹt giữa những cơn mộng mị. Những giấc mơ đều cùng tái hiện hình ảnh vô cùng quen thuộc, là cái nhà hàng đó, là một đêm đó..

Bấy giờ lại là nửa đêm, Lệ Tịnh Lương bỗng choàng tỉnh dậy. Anh nhìn đồng hồ, hơn 3 giờ sáng, tỉnh giấc vào lúc này thì không cách nào ngủ lại được.

Anh đứng dậy, đi đến cạnh cửa sổ, ngắm nhìn cả thành phố đang chìm trong giấc ngủ say.

Anh cứ đứng như vậy rất lâu, sau đó xoay người trở lại giường, đeo lên chiếc kính, móc di động bấm số Hạ Tuyền.

Lúc này ở Trung Quốc đã sáng bạch, Hạ Tuyền đang quay phim trên núi và bỏ đi động trong xe, thành thử cuộc gọi của anh tất nhiên không người nhận.

Lệ Tịnh Lương trải qua sự thấp thỏm đợi chờ, cuối cùng cô lại không nghe máy, tâm tình anh thoáng chốc ngổn ngang trăm bề.

Nói thế nào đây nhỉ, kết quả hôm nay vừa nằm trong dự liệu vừa vượt ngoài dự đoán của anh. Anh bắt đầu suy xét nguyên do của hành động hoang đường đêm đó, anh nghĩ, và chẳng do tác hại của cơn, hoặc giả, đáng về cô luồn cúi, cố gắng lấy lòng gã đàn ông khác khiến anh gai mắt, hay nói trắng ra, là anh ghen hờn và ghen ghét. Điều này thật đáng kinh ngạc! Đây cũng là lần đầu tiên, trong lòng anh sinh ra loại cảm giác này trước một cô gái.

Anh đã qua rồi cái thời thanh niên trẻ dại đầy nhiệt huyết lẫn bông bột, anh hiểu rõ cảm xúc rối ren trong anh ngụ ý cho điều gì—— anh đã phải lòng cô.

Trước đây, anh cảm thấy Hạ Tuyền giống như con mèo hoang có móng vuốt sắc nhọn, nhưng từng chuyện, từng chuyện xảy ra đã phủ định suy nghĩ ban đầu của anh. Cô kì thực là một nàng cá mập, trông thấy máu sẽ nhào lên cắn người, cứ thoát gần thoát xa, cố tình chọc cho người ta tâm phiền ý loạn.

Để vượt qua đêm nay một cách nhanh hơn, Lê Tịnh Lương quyết định mở máy tính lên mạng, theo thói quen, anh tìm đọc thông tin liên quan Hạ Tuyền, và dễ dàng tìm thấy nội dung tập mới nhất của chương trình "Đóng giả tình nhân".

Trên màn hình ngập tràn những bức ảnh 'thân mật' của cô và gã đàn ông khác. Dẫu biết là giả, nhưng dường như anh vô phương chấp nhận.

Sau một lúc, Lê Tịnh Lương tắt máy rồi thay quần áo ra ngoài chạy bộ.

Mới hơn ba giờ sáng mà đã ra ngoài chạy hùng hục, đúng là điên hết chỗ nói.

Qua thêm nửa tháng, Lê Tịnh Lương giải quyết xong công việc liền trở về nước. Việc đầu tiên anh làm là phân phó Thủy Tu Tề đi thăm dò nơi ở hiện tại của Hạ Tuyền. Lòng hiếu kì của Thủy Tu Tề lại được dịp trở dậy mạnh mẽ, cậu chẳng hiểu nổi vì lí do gì mà ông chủ cứ quan tâm cô diễn viên vô lễ kia hoải, càng ngu ngơ không hiểu tại sao tên trợ lí của Hạ Tuyền không thêm nhận điện thoại của mình.

Không có cách liên lạc trực tiếp với Hạ Tuyền, Thủy Tu Tề đành đi đường vòng, dò la qua công ty giải trí Hoa Hạ, rất mau, cậu đã nắm được hành tung của cô, rồi báo cáo thật chi tiết, cận kề với ông chủ.

"Trên núi?"

Lê Tịnh Lương tháo kính xuống, cặp mắt anh neho neho, tuồng như đang tìm kiếm thứ gì, lát sau mới mở miệng.

"Sắp xếp lại lịch làm việc, chừa ra một tuần trống cho tôi, tôi có chuyện cần giải quyết."

Thủy Tu Tề dùng móng cũng nghĩ ra được ông chủ định làm gì. Cậu lặng lẽ đi thu xếp, điều đình mọi cả mồm với đối tác mới an bày ổn thỏa một tuần nghỉ ngơi cho ông chủ.

Vì thế, lúc Hạ Tuyền quay xong cảnh bắn súng và phủ thêm chiếc áo khoác, chuẩn bị đi nghỉ thì bất gặp Lê Tịnh Lương đang ngồi ngay vị trí của mình.

Hạ Tuyền dừng bước, nhìn thoáng qua mấy nhân viên xung quanh, mọi người nhất loạt đứng tư thế mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tựa thể không nhìn thấy anh ta, chứng tỏ Lê Tịnh Lương đã làm đầy đủ "công tác tư tưởng" trước với họ.

Hạ Tuyền điềm tĩnh bước tới, đứng trước mặt anh ta và đồng dặc nói: "Anh Lê, phiền anh tránh ra, đây là chỗ của tôi."

Lê Tịnh Lương tao nhã đứng dậy, lễ độ tránh qua một bên, chờ cô an vị xong mới duỗi tay về phía Thủy Tu Tề. Thủy Tu Tề lập tức xoay người đi lấy bó hoa nằm phía sau rồi đưa cho ông chủ. Lê Tịnh Lương nâng đóa hoa đến trước mặt Hạ Tuyền, dọa cô suýt nhảy dựng.

Nói thật lòng, dựa theo thân phận và địa vị Lê Tịnh Lương, cô chưa bao giờ nuôi hi vọng anh ta sẽ chủ động nhận lỗi với cô, nhưng đóa hoa hồng vàng* nằm trong tay anh ta chẳng phải tượng trưng cho ý nghĩa đó sao?

*Một trong những ý nghĩa của hoa hồng vàng là cầu nối cho những khoảng trống trong một mối quan hệ rạn nứt vì mâu thuẫn nhỏ hoặc sự hiểu lầm

Hạ Tuyền nhìn anh ta bằng ánh mắt chán chứa nhiều hàm ý, cô hạ giọng nói: "Anh Lê khách sáo quá, anh ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi rừng thiên nước độc này, chẳng lẽ chỉ vì muốn tặng tôi đóa hoa hồng vàng?"

Lê Tịnh Lương vẫn giữ vững phong độ của người trí thức, dùng ngữ điệu ôn hòa và trấn tĩnh đáp: "Đúng."

Hạ Tuyền trầm ngâm, neho neho cặp mắt đánh giá anh ta. Lê Tịnh Lương nhìn lại cô, lát sau cười khan một tiếng, cất giọng nhẹ tênh: "Là lừa em đó, tất nhiên sẽ không chỉ vì muốn tặng hoa."

... ..

Hạ Tuyền nhếch miệng cười nhạt: "À, tôi mặc kệ mục đích của anh là gì, nhưng tôi không thể nhận đóa hoa này, bởi vì tôi sẽ không tha thứ cho anh."

Lê Tịnh Lương khẽ gật đầu, đoạn ném đóa hoa về phía Mã Nghi. Mã Nghi theo phản xạ đón lấy, rồi luống cuống nhìn Hạ Tuyền, song Hạ Tuyền vẫn mãi mê nhìn Lê Tịnh Lương, chẳng thèm liếc nhìn cậu lấy một lần, làm cậu phân vân chẳng biết xử lí thế nào.

"Đi theo tôi." Dứt lời, Hạ Tuyền rảo bước về phía rừng cây gần đó.

Hiện giờ đã cuối tháng mười hai, sắp bước sang tháng một, thời tiết càng ngày càng rét buốt, Hạ Tuyền mặc chiếc áo bành tô phủ đến mắt cá chân, còn Lê Tịnh Lương vẫn trung thành với bộ tây trang màu đen, thoạt nhìn sang trọng quý giả nhưng khiến người ta cảm thấy hết sức lạnh lẽo. Anh im lặng đi

theo sau cô. Người đàn ông này luôn ở vị trí cao hơn người thường, còn chảy trong mình dòng máu của tầng lớp lãnh đạo, ấy thế mà bây giờ lại rầm rập nghe theo lời cô nói, hại cô phải phòng bốn chồn không yên.

Hạ Tuyền thấy anh ta chẳng có vẻ gì là lạnh, thậm chí chắc ngải Lê đang muốn giữ sĩ diện đây mà, trong lòng cô liền cuộn trào niềm hả hê lai láng, cho đáng đời anh ta, nhưng cô lại nghĩ một đằng nói một nẻo: "Anh Lê ăn mặc phong phanh quá, nơi này đầu giống thành phố Giang, thời tiết lạnh lẽo lắm."

Lệ Tịnh Lương chỉ nhoen cười không nói, cứ nhìn cô đắm đắm, đáng đáp thanh tao tuần nhả đứng giữa núi rừng bạt ngàn xanh mướt, tạo nên bức tranh toàn diện về con người và non nước hữu tình.

"Thưa ra anh Lê không cần tốn công như vậy, dù sao trong lòng anh, thì loại chuyện đó cũng chẳng đáng là gì." Cô ngoái đầu nhìn anh ta, "Tôi đã uống thuốc rồi, anh khỏi lo lắng nữa. Tôi cũng sẽ không vì chuyện này mà ngưng hợp tác cùng anh, bây giờ anh có thể yên tâm trở về rồi."

Lệ Tịnh Lương gạt gù, đoạn cúi đầu cài lại nút áo tây trang.

"Tôi còn có chuyện muốn nói." Âm điệu anh thuần hậu, nghe êm tai khôn cùng.

"Chuyện gì nữa?" Hạ Tuyền liếc xéo anh ta, "Anh xuất hiện một cách rình rang như vậy, thử hỏi nhân viên phim trường không dị nghị rồi bàn ra tán vào ư? Cô Diệp mà biết thì lại trút giận lên đầu tôi nữa, lần này tôi khó tránh khỏi tai bay vạ gió rồi."

"Chẳng phải em luôn thích bị tai bay vạ gió à?"

Lệ Tịnh Lương khom người về phía cô, khóe môi thấp thoáng ý cười.

"Hơn nữa, cô ta mới được thả ra chưa bao lâu, bây giờ còn đang ru rú trong nhà chữa vết thương lòng, không rồi hơi đi quản chuyện người khác."

"Cái đó chưa chắc, chỉ là suy đoán chủ quan của anh thôi." Hạ Tuyền âm thầm lui về sau, tránh anh ta như tránh rắn rết.

Lệ Tịnh Lương thò tay vào túi áo tây trang, lấy ra chiếc hộp nhỏ nhắn tinh xảo. Sau khi mở nắp hộp thì đưa qua cho cô.

"Tặng em."

Hạ Tuyền đảo mắt nhìn thoáng qua, là dây chuyền có kiểu dáng chiếc chìa khóa xinh xắn, là trang sức của thương hiệu nổi tiếng S·H·I.

"Phí qua đêm à?" Lời cô nói mang ý tứ châm biếm rõ ràng.

"Không, đây là chìa khóa dùng để đi vào lòng tôi."

Lệ Tịnh Lương thỉnh lĩnh nắm tay Hạ Tuyền. Cô chưa kịp cục cựa thì sợi dây chuyền đã nằm gọn trong tay mình.

Hạ Tuyền cất tiếng cười khẩy, chừng như đang thể hiện sự khinh thường đối với vật trong tay.

Nét mặt Lệ Tịnh Lương vẫn lãnh đạm như nước, điều này đã vô tình khiến lời bộc bạch tiếp theo của anh đánh mất sự thuyết phục. Hay anh là trường hợp điển hình cho câu nói "người cũng như tên", máu lạnh từ trong ra ngoài?

"Từ sau ngày hôm đó, tôi luôn tự vấn bản thân mình, vì sao lại hành động lỗ mãng như vậy. Tôi nghĩ là bởi tôi đã hiểu lầm em, và còn... tôi đã phải lòng em, nên không hi vọng em tiếp tục đi trên con đường đó. Tôi không muốn nhìn thấy em đánh mất chính mình."

Mong muốn của anh là điều không thể.

Thâm tâm Hạ Tuyền lặng lẽ thốt câu trả lời. Khuôn mặt cô vẫn điềm nhiên như không hề nghe thấy câu nói gần như mang tính "thỏ lộ" của anh ta. Phản ứng của cô khiến Lệ Tịnh Lương hơi sượng sùng.

Lệ Tịnh Lương bèn lia mắt nhìn sang hướng khác, thấy Mã Nghi đứng bên kia, trên tay cậu ta vẫn ôm đóa hoa hồng vàng, nom buồn cười quá thể.

"Nào giờ, anh Lê đều dùng chiêu này để tán gái hả?" Hạ Tuyền dòm theo bóng lưng anh ta, chậm rãi buông câu hỏi sắc bén, "Hoặc nói đúng hơn, mỗi khi cưỡng ép phụ nữ xong, anh đều dùng cách này hồng vớt vát lại chút hình tượng đã quá cạn bã của mình?"

Lệ Tịnh Lương ngoái đầu nhìn cô chăm chú, mái tóc anh đen tuyền, con ngươi cũng đen lay láy. Khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước, song giờ phút này lại phảng phất thêm sắc thái nhu hòa. Đứng dưới ánh mặt trời chiếu rọi, khuôn mặt ấy càng cuốn hút bội phần.

Phải thừa nhận rằng, nếu đánh giá theo mặt bằng chung, thì vẻ đẹp của Lệ Tịnh Lương quá sức nổi trội.

Ánh nhìn của Lệ Tịnh Lương xoáy sâu vào đôi mắt cô, nhìn qua mắt kính râm, cô bỗng dưng cảm nhận được sự nghiêm túc trong câu anh ta nói:

"Tôi chỉ muốn hiểu em hơn."

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Hiểu em hơn ư? Ngẫm kĩ lại, Lê Tịnh Lương rất khôn khéo trong cách dùng từ, luôn diễn đạt đúng mức mối quan hệ mập mờ giữa họ. Ban nãy, khi Lê Tịnh Lương thổ lộ có tình cảm với mình, Hạ Tuyền đã suýt cho là thật. Song bây giờ thì cô đã thông suốt, mức độ tình cảm anh ta dành cho cô còn kém rất xa cái ngưỡng cô mong muốn, và chính anh ta cũng rõ ràng điều đó, bằng không... Hừ.

"Anh Lê." Hạ Tuyền nắm chặt tay anh ta, xúc cảm khô ráo xen lẫn cái lạnh như băng làm đáy lòng lẫn tẩn gọn sóng nhỏ, cô khẽ nhếch khóe miệng, "Vật này vẫn nên hoàn trả anh thôi." Cô nhét chiếc hộp đựng dây chuyền vào lại tay anh ta, thốt lời hòa nhã, "Nếu anh cảm thấy tôi bị thua thiệt, thì có thể đẩy nhanh tiến độ kế hoạch thu tóm giải trí Hoa Hạ, để tôi được tận mắt chứng kiến bản lĩnh của anh. Còn về phần tôi..." Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta bằng thần sắc cực kì lãnh đạm, "Anh nên dừng việc thăm dò lại đi, bộ thú vị lắm ư?"

Lê Tịnh Lương nhoen môi, thân hình vạm vỡ như ngọn núi lớn bao trùm khắp người cô, ra chiều không hiểu bèn hỏi "Sao?" một tiếng.

"Anh nghĩ rằng tôi mất đi cảm nhận của riêng mình à?" Hạ Tuyền sờ dọc theo hai cánh tay, phô bày bộ dạng ón lạnh ghét bỏ, "Anh không hợp với dáng vẻ tình thâm nghĩa nặng đâu, chuyên biến đột ngột kiểu này nhìn đơ không thể tả, còn nữa, ai đã dạy anh nói mấy lời thoai sển súa kia vậy? Baidu vạn năng hả? Gì mà chiếc chìa khóa đi vào lòng anh? Nếu tôi nhận chiếc chìa khóa này, chẳng những tượng trưng cho việc tôi tha thứ cho anh, mà còn gián tiếp bày tỏ với anh rằng tôi đã yêu anh, yêu đến độ không màng tôn nghiêm tự trọng."

"Tôi lại cảm thấy hiện giờ, sự tôn nghiêm không phải là chính yếu đối với em. Đồng ý rằng thù hận mang đến cho em động lực sống mạnh mẽ, nhưng đồng thời nó cũng mang tính hủy diệt."

Người đàn ông đó tiến tới gần cô, âm điệu róc rách tựa dòng nước chảy, đôi mắt hẹp dài nhìn cô chăm chăm, hệt như đang quan sát con mồi yêu thích, còn kín đáo khoe khoang nét phong nhã lịch lãm, ôn hòa như ngọc.

Hạ Tuyền tức tốc lui về sau mấy bước nhằm kéo giãn khoảng cách giữa hai người, khuôn miệng cô vẽ nên nét cười ngọt ngào hơn mật: "Anh đi đi." Cô hạ lệnh đuổi khách.

Lê Tịnh Lương vẫn đứng thẳng ở đó, không ngo ngoáy nhúc nhích, tựa như lưỡi kiếm đã bay ra khỏi vỏ, dần dần bộc lộ sự lợi hại, sắc bén đích thực.

"Hạ Tuyền, em rất thông minh, cũng tự biết thân biết phận, tuy nhiên, sự tình so với nhận định của em thì lạc quan hơn một chút."

Cô khẽ ngược mắt, nín thở lắng nghe lời anh ta nói.

"Tôi quả thực có tình cảm với em, và đương nhiên cũng có sự áy náy." Lê Tịnh Lương tháo mắt kính xuống, đôi đồng tử sâu hun hút lảng lảng nhìn cô, "Còn những việc khác...từ từ sẽ đến."

Từ từ sẽ đến? Ai có thời gian cùng anh ta lãng phí thanh xuân ngắn ngủi? Cô muốn đến thật nhanh, không thể cứ trễ nải mãi được.

"Tôi đã hiểu, anh Lê có thể về rồi." Cô lần nữa đuổi khách, lời hết liền cất bước rời đi, đi được một đoạn thì phát hiện anh ta vẫn đứng như trời trồng. Hạ Tuyền mím môi, suy tư một lúc lâu, rồi quay trở lại hỏi, "Sao anh còn chưa đi?"

"Tôi tạm thời sẽ ở lại đây."

"Ông chủ Lê là mình vàng da ngọc, một ngày kiếm bạc tỷ, tội tình gì phải lưu lại nơi hoang vu hẻo lánh này?"

Lê Tịnh Lương lờm cô một cái, rồi vớt hộp trang sức xuống đất, đứng đĩnh đạc nói: "Tu thân dưỡng tính." Dứt lời, sai bước tới chỗ trợ lý, kêu cậu ta lái xe đi, ắt hẳn là đi tìm chỗ ở.

Hạ Tuyền cúi đầu nhìn hộp trang sức nằm lẫn lốc dưới đất, bên trong chứa chiếc chìa khóa mà Lê Tịnh Lương muốn tặng cô. Cô trầm ngâm hồi lâu, sau nhặt hộp trang sức lên nhét vô túi áo, buồn bực quay trở về.

Lúc cô trở lại trường quay thì mọi người nhất tề dùng ánh mắt hiếu kì quan sát cô. Hứa Cách Phi cũng đã trở lại, lặng thinh ngồi trên ghế, trông thấy Hạ Tuyền cô ấy cũng không hỏi han gì, chỉ thờ người ngồi đó.

"Chị Phi?" Hạ Tuyền lại gần hỏi, "Chị sao thế?"

Cái cậu trợ lý của Lê Tịnh Lương đã nói gì với chị Phi? Tại sao chị ấy lại có bộ dạng hờn vía lên mây thế này?

"Không sao cả." Hứa Cách Phi mấp máy môi, "Em tiếp tục quay đi, hôm nay quay thêm ba cảnh nữa là có thể về khách sạn rồi."

"Chị thật sự không sao chứ?" Hạ Tuyền nhin không được quan tâm hỏi, "Thủy Tu Tề nói gì với chị?"

"Chị đã nói là không sao mà." Cô ấy yêu cầu với vẻ bất đắc dĩ, "Hãy để chị yên tĩnh một lát." Nói xong, Hứa Cách Phi đi về hướng rừng cây.

Hạ Tuyền toan đuổi theo, có điều đạo diễn đúng lúc gọi tên cô. Cô hết cách, đành nhờ Mã Nghi đi theo trông chừng Hứa Cách Phi, còn mình tiếp tục quay phim.

Xế chiều, sau khi kết thúc cảnh quay cuối cùng, nhóm người Hạ Tuyền trở về khách sạn. Tinh thần Hứa Cách Phi vẫn hốt hoảng như trước, về tới khách sạn liền chui vô phòng, bỏ cả bữa ăn tối.

Hạ Tuyền và Mã Nghi ăn uống no nê xong thì mạnh ai nấy về phòng mình. Lúc cô mở cửa, dợm bước vào thì cánh cửa gian phòng bên cạnh thỉnh thoảng mở rộng, bên trong có người đàn ông đi ra. Anh ta tựa mình vào cạnh cửa, quần tây màu đen phối cùng sơ mi sắc trắng, mặt mày như họa, phong trần tuấn lãng.

"Anh ở đây?" Về mặt Hạ Tuyền hiện lên nỗi kinh sợ.

Lệ Tịnh Lương đẩy đẩy kính mắt, nhả nhận lễ độ nói: "Thật trùng hợp."

Khóe miệng Hạ Tuyền hơi co rút, cô ép mình không để ý anh ta, tiếp tục đi hẳn vô phòng, quay người định đóng cửa, chẳng qua đã bị người ta chặn trước.

Ký ức về chuyện kinh khủng phát sinh trong toilet bỗng chốc ủa về tâm trí cô. Hệt như đêm đó, thân hình anh ta cao lớn đứng che trước mặt cô, cô vô lực phản kháng. Nhất cử nhất động của cô đều không qua khỏi tầm mắt anh ta, anh ta nắm trong tay cả đại cục và không hề chệch đối.

"Anh muốn làm gì?" Hạ Tuyền cảnh giác nhìn Lệ Tịnh Lương.

Ngài Lệ đáp lại cô bằng nụ cười mỉm, nom thế nào cũng giống như một con rắn độc đang thè lưỡi.

"Em sợ tôi."

"Sợ một kẻ phạm tội cường hiếp thì có gì lạ không?"

Hôm nay cô dùng cách nói chuyện thẳng tuột, nhất quyết phải khiến đối phương bẽ bàng, mất hết mặt mũi, nhưng ngài Lệ dường như không để bụng. Cô kì thực cũng xem như có chút hiểu biết về anh ta, bằng không lúc ở trường quay, nói không chừng cô đã đại đột tin sái cổ lời ngon tiếng ngọt của người đàn ông này. Có lẽ, anh ta quả thật có tình cảm với cô, nhưng thân phận giữa cô và anh ta chênh lệch quá nhiều, vậy nên hai người sẽ không bao giờ có khả năng tính tới chuyện kết hôn sinh con. Nói chính xác hơn, cô chỉ khoai dậy lên khoái cảm chinh phục trong lòng anh ta.

Đó là mục tiêu duy nhất mà gã thợ săn sành sỏi như anh ta muốn theo đuổi.

Hạ Tuyền sức nhận ra rằng, mình không nên sợ hãi anh ta, làm thế chỉ càng khiến anh ta vừa lòng thỏa dạ. Cô liền thu hồi sự cảnh giác, khóe miệng cong lên ý cười nhẹ, rồi gờ tay tựa hồ định vuốt tóc, tuy nhiên, ngay lúc Lệ Tịnh Lương lui là phòng bị, tay cô nhanh như cắt chuyển hướng, dò xét phía dưới anh ta, chuẩn xác nắm được bộ vị riêng tư của người đàn ông.

"Tay em làm gì đó... Hà?"

Lệ Tịnh Lương híп cập mắt, ánh nhìn nguy hiểm của anh ta đủ sức khiến đối phương sợ hãi, chùn bước lui về sau. Hạ Tuyền nỗ lực tự trấn an mình thật lâu mới không thả tay ra.

Cô dần dần gia tăng lực đạo, xúc cảm trong lòng bàn tay từ từ biến đổi, ngay lúc đối phương mím chặt đôi môi thì cô đột ngột buông tay, lạnh nhạt bỏ lại câu chúc "Ngủ ngon" liền đóng cửa, lần này Lệ Tịnh Lương không ngăn cản.

Một cô mình tinh luôn thường trực gánh trên lưng ba chữ "Quy tắc ngầm" lại có thể giữ mình trong sạch? Nếu tấm màn mỏng manh kia không phải là đồ giả, thì chứng tỏ cô ấy có chỗ dựa đáng gờm. Còn giả sử hai trường hợp trên đều sai, vậy thì Hạ Tuyền đúng là một cô gái hết sức lạ lùng, kì bí.

Lệ Tịnh Lương không hề đắn đo loại bỏ trường hợp đầu tiên, ở phương diện đó, anh rất tin tưởng phán đoán của mình. Trường hợp thứ hai thì lại càng không thể, chẳng phải anh luôn nắm rõ lai lịch của cô ư? Chỗ dựa lớn nhất của cô chính là anh.

Vậy suy ra, chỉ tồn tại trường hợp sau chót.

Hồi tưởng lại những diễn biến liên quan đến cô trong chương trình "Đóng giả tình nhân", Lệ Tịnh Lương càng thêm bức bối, bèn quay người trở về phòng. Hôm nay, anh đã thật lòng thật dạ bày tỏ ý muốn được tìm hiểu cô sâu hơn, chứ không định dùng lời nói trót lưỡi đầu môi hòng lừa phỉnh cô. Anh có tình cảm với cô, nên tự nhiên mong được gần gũi, san sẻ cùng cô nhiều hơn, chứ không chỉ dừng lại ở mức độ thăm dò, tuy nhiên cô đã không tin lời anh nói, cũng dễ hiểu thôi, chính anh còn không tin nổi mấy hành động gần đây của mình.

Chung Lập Dương bất ngờ đến phim trường "Lĩnh Nam Hồng" thăm Hạ Tuyền. Theo như Hứa Cách Phi lí giải, thì đây là chủ ý của công ty. Đạo này, giới truyền thông cơ hồ đã bỏ quên "cặp đôi tin đồn" này, thành ra hai người cần làm chút chuyện cốt "hâm nóng" mối quan tâm của quần chúng nhân dân.

Theo sự sắp xếp của Hứa Cách Phi, Hạ Tuyền và Chung Lập Dương cùng nhau đi ăn bữa cơm, và cố ý để rò rỉ ít ảnh ột ra ngoài, không ngoài dự đoán, ngày chiều hôm đó, mấy tấm ảnh kia nghiễm nhiên nằm ở đầu đề các báo.

Thú thật, mấy ngày vừa qua, lòng dạ Hạ Tuyền cứ bứt rứt không yên. Gặp lại Lê Tịnh Lương dưới tình huống như vậy, thử hỏi có người phụ nữ nào vẫn giữ được sự trầm tĩnh?

Rồi cô nhớ lại kí ức đêm đó, đặc biệt là viên thuốc Lê Tịnh Lương sai người đưa tới, tâm tình Hạ Tuyền liền xấu càng thêm xấu, kéo theo đó là việc cô chệnh mảng, không thể tập trung vào các cảnh quay. Và hậu quả là trong một cảnh quay tương đối nguy hiểm, xém tí nữa cô đã ngã xuống vách núi, hên thay có người phản ứng nhanh nhạy, nhanh như chớp vươn tay kéo cô lại rồi ôm chặt vào lòng anh ta.

Cô nhướn mắt nhìn lên, mùi nước hoa quen thuộc vẫn vút nơi chóp mũi, ánh mắt cô lướt qua gương mặt góc cạnh của Lê Tịnh Lương - người đã kịp thời xuất hiện cứu cô.

Ngó mà xem, cặp mắt xécher của ngài Lê như muốn đầu độc hồn người, lúc này còn cong lên cung độ như cười như không, thật muốn lấy mạng người ta mà. Nếu cô chưa từng trải những ngày xưa tê tái, ắt hẳn đã sớm thả mình lạc lối, tình nguyện trầm luân trong sóng mắt ma mị kia.

"Đừng cheo leo ở chỗ nguy hiểm mà còn xuất thần được à, hay đang nhớ tôi?"

... Đồ mặt dày, không biết xấu hổ.

Hạ Tuyền lách người tránh khỏi vòng tay anh ta, đạo diễn cùng nhân viên đoàn làm phim đều đứng một bên ngó, có Lê Tịnh Lương ở đây, họ không dám trắng trợn thác mắc về mối quan hệ giữa hai người, chỉ đứng yên chờ Hạ Tuyền lại gần thì lên tiếng hỏi han dăm ba câu chiếu lệ.

Hạ Tuyền cũng cảm ơn qua loa, khi đứng trước ánh mắt nghiêm nghị của Hứa Cách Phi, cô hơi chột dạ, vô thức hạ giọng gọi: "Chị Phi."

Sắc mặt Hứa Cách Phi trắng bệch, ngấm nhìn đứa trẻ mình đã đích thân dẫn dắt mà lòng khó chịu khôn cùng, cô ấy thờ dài: "Em sẽ hối hận."

Hạ Tuyền giật nhẹ khóe miệng, chỉ có thể nhắm mắt giả câm. Lê Tịnh Lương đứng phía xa luôn theo dõi tình hình giữa hai cô. Lát sau, Thủy Tu Tề đưa qua cho anh chiếc điện thoại, anh cầm lấy, áp lên tai nghe.

Người gọi điện không ai khác ngoài Diệp Minh Tâm. Cô ta đã về nhà được vài hôm mà không thấy tăm hơi của Lê Tịnh Lương đâu. Cô ta hết sức lo âu, sợ rằng Lê Tịnh Lương lại tiếp tục tăng tịu với Hạ Tuyền. Hầu như mỗi ngày, cô ta đều gọi điện cho Thủy Tu Tề nhằm dò hỏi hành tung của Lê Tịnh Lương. Thủy Tu Tề bị quấy rầy hoài đâm bực, và cứ thế Diệp Minh Tâm 'xuất sắc' vượt qua Hạ Tuyền, đứng đầu danh sách những người khiến Thủy Tu Tề ngán ngẫm.

"Lê Tịnh Lương, anh đang ở đâu vậy hả? Sao chưa trở lại thành phố Giang nữa?" Diệp Minh Tâm giận dữ chất vấn.

Lê Tịnh Lương để di động cách xa lỗ tai, lúc nhìn thấy Hạ Tuyền vốn đã bỏ đi nhưng thỉnh thoảng quay gót về phía mình, anh bèn xoay người, đưa lưng về phía cô.

Hạ Tuyền đến gần liền nghe rõ mấy câu đối thoại của anh, không cần hỏi cô cũng biết người bên kia là ai, về mặt Lê Tịnh Lương đã cho cô câu trả lời chính xác nhất.

Tính đến ngày hôm nay, cô đã hi sinh quá nhiều, bao gồm thứ quý giá nhất của đời người con gái, hiện giờ mới thu được chút thành quả, đó là Lê Tịnh Lương đã dần dần mở lòng cùng cô. Nếu như cô nê hà khúc mắc trong lòng mà kháng cự anh ta, chẳng phải sẽ trực tiếp đập đổ mọi công sức đã bỏ ra, dẫn đến hậu quả thất bại trong gang tấc ư? Mấy ngày nay cô vốn đang như anh ta, cố ý để anh ta thấy được sự thân mật giữa mình và Chung Lập Dương, khiến tâm tư anh ta sẽ bị dày vò xáo trộn. Trước mắt đã sắp thu được hiệu quả tích cực, nào ngờ cái cô Diệp kia lại chuẩn bị đâm thọt, hừ, thật chả có việc nào khiến cô vừa lòng thỏa ý hết.

Trông thấy Lê Tịnh Lương nói điện thoại cả nửa ngày trời mà chưa chịu cúp, Hạ Tuyền không thể nhịn được nữa, bèn lao thẳng tới trước. Thủy Tu Tề lật đật ngăn cô lại, nhưng xui xẻo bị cô không chút nương chân đạp cho một cú văng ra ngoài. Sau đó, Hạ Tuyền lấy đà phóng thẳng lên lưng Lê Tịnh Lương. Tuy Lê Tịnh Lương vẫn giữ được thăng bằng, song theo phản xạ vẫn thốt lên câu hỏi nghi vấn. Anh ta ngoái đầu nhìn cô, hai tay cô ghi chặt cổ anh ta, há mồm cắn mạnh vào dải tai anh ta. Lê Tịnh Lương liền hít một hơi dài, dứt khoát ngắt máy.

Diệp Minh Tâm đang say sưa lèm bèm thì điện thoại ngắt cái rụp. Lửa nóng tức thì vọt thẳng lên đỉnh đầu, cô ta gấp gấp gọi điện cho Ôn Minh Hạo, hỏi tỉ mỉ lịch trình của Hạ Tuyền, rồi nhanh tay đặt vé máy bay, chuẩn bị xuất phát ngay lập tức.

"Không hàn huyền tâm sự nữa à?" Hạ Tuyền hừ một tiếng, hai bàn tay cô buông cổ Lê Tịnh Lương, trườn lên trước mặt anh ta. Trước khi anh ta kịp mở miệng, cô đã nhón chân hôn môi anh ta, rồi đã man ngiên cắn, làm môi anh ta bật máu tươi, sau đó nhìn anh ta bằng vẻ quynh rũ chết người, hỏi: "Hương vị được không?"

Lê Tịnh Lương giờ tay mon trốn cánh môi, ánh mắt lóe thâm ý khó hiểu, cô thân nhiên nói: "Sao thế, em nhớ đêm hôm đó anh thích thú lắm mà, bây giờ trung ra biểu cảm này là có ý gì?"

Thủy Tu Tề đã đứng hình, ngây như phỗng. Vài giây sau, câu ngơ ngác đưa chiếc khăn cho ông chủ. Lê Tịnh Lương cầm khăn lau sạch vết máu ngay khóe miệng, nói với Hạ Tuyền: "Tôi phải trở về."

Lê Tịnh Lương đã ở đây mấy ngày liền. Trong khoảng thời gian này, anh đã bỏ bê mọi việc của công ty. Vậy nên, dù Diệp Minh Tâm không gọi điện thì anh vẫn quyết định quay về.

"Cô ta mới chỉ gọi một cuộc điện thoại, anh liền hối hả quay về, ngoan góm cơ."

Hạ Tuyền biết rõ anh ta trở về không phải vì Diệp Minh Tâm, nhưng vẫn không nhận được nói mấy câu móc mỉa, ánh mắt nhìn anh ta thể hiện rõ sự coi khinh.

Lệ Tịnh Lương mỉm cười ôm chặt cô, dùng hai cánh môi còn vương mùi máu hôn khắp mặt cô, dịu dàng nói: "Tôi không đi thi cô ta sẽ chạy đến, giờ chưa phải lúc để cô ta bắt gian tại giường."

Khi Lệ Tịnh Lương ôm chặt Hạ Tuyền, cơ thể cô cứng đờ trong nháy mắt. Mặc dù cô không ngừng tự thuyết phục bản thân phải nhẫn nại chịu đựng, có điều, từ sau đêm đó, thân thể cô vô hình trung đã sinh ra bản năng chống cự anh ta.

Lệ Tịnh Lương cảm nhận được sự thay đổi của cô thì nhắm mắt ngó lơ, chỉ lặng lẽ buông cô ra và ôn hòa dặn dò, "Tự mình bảo trọng."

Lời hết, Lệ Tịnh Lương nhắc chân rồi đi, lần này ắt hẳn là đi thật sự.

Hạ Tuyền quả thật đã đoán đúng, sau khi Lệ Tịnh Lương bỏ đi thì không xuất hiện nữa, song y như lời anh ta tiên liệu, Diệp Minh Tâm rất mau xuất hiện trước mặt cô. Cô ta lục tung một vòng khắp các khu vực lân cận mà không tìm thấy bóng dáng Lệ Tịnh Lương, liền nhanh trí dò hỏi tổ nhân viên công tác. Nhưng Lệ Tịnh Lương đời nào sẽ phạm phải một sai lầm ngớ ngẩn như vậy? Anh đã sớm đánh tiếng trước với mọi người, nên chẳng ai dấn động mà đi kê hết chân tướng cho Diệp Minh Tâm biết.

Chuyến đi này của Diệp Minh Tâm coi như công cốc, cô ta liền muốn tìm Hạ Tuyền gây phiền phức khó dễ, nhưng nhớ lời răn đe khuyến bảo của bố, bèn dần lòng bỏ qua ý định, chỉ vội vàng quay về thành phố Giang.

Còn Hạ Tuyền luôn dùng thái độ bàng quan, không màng bận tâm những việc bên ngoài, chỉ tập trung hoàn thành tốt vai diễn. Hai tháng sau, bộ phim đóng máy, cô trở về thành phố Giang, việc đầu tiên cô làm chính là thử thai.

Trong phòng vệ sinh ở nhà, Hạ Tuyền cầm trên tay ba chiếc que thử thai, cả ba đều cho ra kết quả: đã mang thai.

Đây hiển nhiên là giọt máu của cô và Lệ Tịnh Lương, lúc trước cô nói với anh ta mình đã uống thuốc, thật ra chỉ toàn dối trá. Cô ném ba que thử thai vào thùng rác với vẻ mặt vô cảm, rồi đi đến gần tấm gương sáng, ngắm nhìn cô gái có dung mạo kiều diễm xinh đẹp, cô gái trong gương bỗng nhiên chéch miệng cười.

Lệ Tịnh Lương, một lần liền trúng, ông trời quả thật đã giúp tôi. Anh đừng trách tôi nhé, đây là do anh tự đào hố chôn mình, anh hoành hành mừng một, thì tới mười lăm là lúc tôi phản kích. Anh đã dám dè tôi, tôi liền dám hoài thai nòi giống của anh, chúng ta cùng chờ mà xem.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Để phòng ngừa hai chữ “vạn nhất”, Hạ Tuyền cẩn thận nguy trang bản thân từ đầu đến chân mới lên lút đi đến bệnh viện. Các bác sĩ và y tá đó giờ lần đầu mới thấy có người đến khám thai mà trùm người kín mít, còn đeo kính đen, quàng khăn che hết đầu, bọn họ đều trở mắt nhìn lom lom Hạ Tuyền. Có điều, cô đã sớm tập thành thói quen bị đám đông chú ý, thế nên tình hình bây giờ chẳng bỏ bèn gì với cô cả.

Không bao lâu sau, Hạ Tuyền đã cầm trên tay kết quả kiểm tra, cô quả thật mang thai rồi, thai nhi gần tròn ba tháng, chính là kết quả của đêm hôm đó.

Cầm tờ kết quả ra khỏi bệnh viện, Hạ Tuyền ngồi trong xe tháo mắt kính, khẩu trang, và khăn chòang cổ xuống, chuẩn bị lái xe về nhà.

Lát sau, khi đang chuyển hướng xe, cô loáng thoáng nhìn thấy trong góc rẽ có bóng dáng một tên săn ảnh, trong đầu cô lập tức xẹt qua liên tiếp mấy ý niệm, và sau cùng cô liền chốt quyết định —— thực ra bị tên kia chụp ảnh cũng chẳng tổn thất chi, sự nghiệp của cô trong làng giải trí chẳng qua chỉ là công cụ để cô báo thù rửa hận, diễn viên không phải là nghề nghiệp cô ao ước hướng tới. Một khi đã như vậy, thì thanh danh sụp đổ có gì là đáng tiếc? Cùng lắm thì sau này cô lui về ở ẩn một thời gian, đợi qua cơn giông tố, chờ sóng yên biển lặng thì mọi chuyện sẽ chìm vào quên lãng. Bây giờ cứ để cánh phóng viên loan báo tin tức cô mang thai đi. Nói như vậy.....

Bất giác mừng rỡ đến về mặt Lệ Tịnh Lương khi biết cô mang thai, Hạ Tuyền không nhận được phì cười ra tiếng. Bọn họ đã hơn hai tháng chưa gặp mặt, song diện mạo anh ta vẫn hằn sâu trong tâm tưởng cô. Nhìn chung, anh ta đã có tiến bộ, lúc trước nếu cô không chủ động gọi điện thì anh ta cũng lơ đẹp cô luôn. Nhưng thời gian vừa qua, đã đôi lần Lệ Tịnh Lương phá lệ gửi tin nhắn cho cô, có điều, Hạ Tuyền luôn dùng thái độ chẳng mặn chẳng nhạt đáp trả anh ta. Lệ Tịnh Lương chừng như cũng cảm nhận được, bèn dần dần thu hồi sự “nhiệt tình” gượng gạo.

Nếu đúng theo sự hiểu biết của cô về Lệ Tịnh Lương, thì mặc dù cô đã lên tiếng cam đoan mình uống thuốc rồi, nhưng bảo đảm anh ta sẽ đích thân tới tìm cô xác nhận lại. Suy cho cùng, đâu phải người phụ nữ nào cũng có thể sinh con cho dòng họ Lệ, đường đường là danh môn khuê tú mà còn phải trải qua mấy vòng tuyển chọn gắt gao, vậy nên một đứa xướng ca vô loài như cô thì đừng mơ có cửa.

Quả nhiên, tên săn ảnh kia đã không làm Hạ Tuyền thất vọng. Tin tức cô lên lút đến bệnh viện nhanh chóng đăng lên đầu đề các báo, có vài trang báo

muốn chơi trội hồng cầu kéo sự chú ý của dư luận, thành thử không ngại giặt tít bằng bốn chữ to đùng: nghi vấn mang thai.

Lúc Hạ Tuyền đang chạy trên đường về nhà, thì tên cô đã chễm chệ dẫn đầu bảng xếp hạng tìm kiếm trên Weibo. Bình luận trên weibo của cô cũng tăng đột biến, rất nhiều fan của “cặp đôi tin đồn” Chung Hạ (Chung Lập Dương – Hạ Tuyền) để lại lời nhắn là “Lẽ nào chúng ta sắp đón chào sự ra đời của Chung bé.”, còn nhóm fan ruột của vợ chồng Hà Hạ (Hà Yến – Hạ Tuyền) trong chương trình “Đóng giả tình nhân” thì phấn khích đến mức lệ tuôn đầy mặt, thậm chí đám fan cuồng của Vân Nhược Chu cũng không chịu đứng bên lề cuộc vui, họ nom nớp lo sợ bào thai trong bụng Hạ Tuyền là của Vân Thiên Vương nhà họ.

Xem qua vô vàn những bình luận oái ăm khó đỡ, nét cười trên môi Hạ Tuyền càng lúc càng đậm, song khi đọc tới mấy câu chúc phúc của những fan chân chính, hốc mắt cô không khỏi cay xè chua xót.

Tuy rằng diễn viên không phải là nghề cô yêu thích, nhưng cô luôn trân trọng tình cảm người hâm mộ dành cho mình, đây cũng coi như là những thu hoạch ngoài ý muốn nhưng rất ngọt ngào. Chẳng qua thật đáng tiếc, chỉ sợ cô sẽ khiến bọn họ thất vọng.

Cột đèn giao thông chuyển từ đỏ sang xanh, Hạ Tuyền cất di động, tiếp tục lái xe. Đây là điện thoại riêng tư của cô, còn điện thoại dùng trong công việc, cô đã tắt nguồn này giờ, làm vậy thì Hứa Cách Phi sẽ tạm thời không liên lạc được với cô, và cũng nhất thời tránh được sự chát vắn của Lệ Tịnh Lương.

Chiếc xe chậm rãi chạy về nhà, Hạ Tuyền bước vào cửa liền thay giày, định bụng đi rửa sạch trái cây để nhắm nháp cho đỡ buồn miệng. Cô vừa đi được vài bước, nào ngờ bất chợt trông thấy Lệ Tịnh Lương đang ngồi ngay ngắn trên sofa nhà mình. Cô liền giật thót mình, thiếu điều muốn té ngã ra sau.

“Lệ Tịnh Lương? Anh làm cách nào vào đây được?” Hạ Tuyền ngạc nhiên hỏi, “Anh có chìa khóa nhà tôi?!”

Lệ Tịnh Lương lờm cô một cái sắc lẹm, hai chân vắt chéo ngồi trên sofa, toàn thân bất động, đôi mắt sâu hoắm nhìn cô không chớp, tạo ra một áp lực vô hình đè ép lên người cô.

“Giải thích.”

Anh ta chỉ thốt ra hai chữ ngắn gọn. Người đàn ông này đúng là “xót chữ hơn vàng”, chẳng qua chỉ cần có thể, Hạ Tuyền cũng thừa biết mục đích của mình đã đạt được.

Vứt chiếc khăn quàng cổ qua một bên, Hạ Tuyền thong dong đi tới chỗ ngồi đối diện anh ta, cất tiếng hỏi: “Anh muốn tôi giải thích điều gì?”

Cô đã biết rõ mà vẫn cố tình giả ngu hỏi lại, Lệ Tịnh Lương làm sao không phát hiện trò đùa buồn chán của cô? Và lẽ nào anh để cô dễ dàng qua mặt?

Lệ Tịnh Lương thỉnh thoảng nhướm mày đi phẩm phẩm tới trước mặt cô. Hạ Tuyền hoảng hồn, lật đật nép người dính chặt vào thành ghế. Anh ta ép sát cô, cô trừng mắt nhìn thẳng anh ta. Lệ Tịnh Lương nhìn thấy hình bóng chính mình phản chiếu dưới đáy mắt trong vắt như ngọc lưu ly, đôi môi anh mấp máy, bật ra câu nói sắc mùi cánh cáo: “Tốt hơn hết là em đừng ở sau lưng tôi làm ra mấy chuyện đáng xấu hổ.”

“Chuyện đáng xấu hổ ư?” Hạ Tuyền cười trào phúng, “Yêu đương vụng trộm với anh chắc cũng bị liệt vào những chuyện đáng xấu hổ? Cùng anh lên giường lại càng đáng xấu hổ hơn nhĩ? Thú thật, tôi từng làm nhiều chuyện đáng xấu hổ lắm, sao giờ anh lại thắc mắc?”

Lệ Tịnh Lương đứng thẳng người, từ trên cao quan sát cô: “Em chắc chắn biết, tôi không đề cập đến những chuyện đó.”

“Tôi không biết gì hết!” Hạ Tuyền cũng đứng lên, đề cao âm lượng giọng nói, “Tôi hiện giờ chỉ muốn biết, anh làm cách nào có chìa khóa nhà tôi?”

Lệ Tịnh Lương nhướn mày, khoe miệng về nên nụ cười bất cần, ánh mắt như thay lời muốn nói: Chuyện này cũng thường thôi.

Trong nháy mắt, Hạ Tuyền rét run cả người, cô không phải không biết Lệ Tịnh Lương rất lợi hại, song chung quy cô còn quá non nớt, quá nông cạn khi vẫn đánh giá thấp năng lực và quyền uy của người đàn ông này, tựa thể chỉ cần anh ta muốn, thì không gì là không được.

Lợi dụng lúc Hạ Tuyền đắm chìm tư lự, Lệ Tịnh Lương nhanh như chớp giật túi xách của cô. Sau đó, anh ta điềm nhiên đặt mông ngồi cạnh cô, ung dung lục lọi chiếc túi. Ngay cả khi Lệ Tịnh Lương trắng trợn xâm nhập đời tư người khác, anh ta vẫn rất tỉnh và đẹp trai. Hạ Tuyền lú lờ nhìn một hồi mới sực nhớ mình cần phải ngăn cản, nhưng đã quá muộn màng. Lệ Tịnh Lương đã phát hiện tờ giấy xét nghiệm, và cũng nhìn thấy rõ ràng kết quả.

“Em thật sự mang thai.”

Ngữ khí Lệ Tịnh Lương nặng nề và dồn nén, thậm chí lập lờ hàm ý hung ác nham hiểm, làm người nghe rợn cả tóc gáy.

Hạ Tuyền lặng lẽ dịch người cách xa anh ta, như thể đang lo lắng anh ta đột ngột nổi máu điên sẽ đánh cô một cái chết tươi. Lệ Tịnh Lương nhìn cô lom lom, lát sau cầm tờ giấy xé nát thành từng mảnh vụn, rồi tung chúng lên không trung, để chúng rơi la tả khắp phòng, có vài mảnh vụn đậu trên mái tóc Hạ Tuyền.

“Sao tự nhiên anh lại xé giấy rồi xả rác?” Hạ Tuyền ra chiều bất mãn.

“Đứa bé của ai.”

Rành rành là ông nói gà bà nói vịt, Hạ Tuyền hỏi một đằng, anh ta đáp một nẻo. Khi thốt ra câu hỏi vừa rồi, khuôn mặt Lệ Tịnh Lương đậm nét trào phúng và bài hoại. Hạ Tuyền tiếp tục lui dần dần, lần này anh ta dứt khoát túm chặt cổ tay mảnh khảnh, cắt đứt đường lùi của cô một cách quyết liệt.

“Sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn, đừng để tôi lặp lại lần thứ ba.”

Ngờ khi anh ta vô cùng nguy hiểm, cô bỗng phát hiện lần này mình đã lỡ tay chọc trúng điểm mấu chốt của anh ta.

E ngại Lê Tịnh Lương sẽ làm ra mấy hành động đáng sợ, Hạ Tuyền căng thẳng đáp trả: “Không phải của anh.”

Ngay tức khắc, Lê Tịnh Lương y hệt quả bóng xì hơi, trống rỗng vô hồn, qua một lúc lâu, anh mới cười tự giễu, máy móc lặp lại lời cô nói: “Không phải của tôi.”

“Đúng, không phải của anh.”

Hạ Tuyền lặp lại bốn chữ đấy, song lần này cô đã phán đoán sai, Lê Tịnh Lương chẳng những không bình tĩnh lại mà còn hung hăng hơn nhiều. Anh ta tiếp tục trút giận vào cổ tay cô, Hạ Tuyền dám chắc cổ tay mình đã bị bầm tím hết rồi.

“Anh làm tôi đau.” Hạ Tuyền nỗ lực thoát khỏi sự kiềm hãm của anh ta, cuối cùng vẫn thất bại.

“Đứa nhỏ của ai.”

Anh ta ngoan cố hỏi lại lần nữa, lần này là nghiêng răng nhả từng chữ từng chữ một, bộ dạng dữ dằn ấy cứ như thể chỉ cần anh ta nắm được danh tính cha đứa bé, sẽ lập tức băm thây kẻ đó ra thành vụn khúc.

Hạ Tuyền ù ừ cạc cạc hỏi: “Anh làm gì mà tức giận ghê vậy? Đứa bé không phải con anh, chẳng phải anh nên thấp hươu cảm tạ ơn trên sao?”

Lê Tịnh Lương bản thân cả người, Hạ Tuyền nhân cơ hội rút tay về. Nhìn thấy cổ tay bầm dập vết xanh vết tím, cô cực kì khó chịu, vừa hốt hải đi tìm hòm thuốc vừa buông giọng trách cứ: “Anh Lê, anh muốn nổi điên thì hãy về nhà mình mà mặc sức điên tiết, đừng phá hoại nhà tôi, mời anh về cho!”

Lê Tịnh Lương đứng ở bên hông sofa dõi theo bóng lưng cô, sắc mặt anh càng lúc càng thâm trầm u ám. Anh lẳng lặng đứng đó hồi lâu, chờ khi tận mắt nhìn thấy cổ tay Hạ Tuyền đã được bôi thuốc tỉ mỉ mới quay gót bước đi.

Hạ Tuyền nhẹ nhàng thở phào một hơi, ban nãy cô bị anh ta dọa đến nổi toát mồ hôi hột, cô thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh anh ta chặt mình thành tám khúc, nấu chín rồi nuốt vô bụng.

Hạ Tuyền âm thầm ra quyết định, trước khi đứa bé mờ mắt chào đời thì cô tuyệt đối không để Lê Tịnh Lương khám phá sự thật, bằng không chỉ sợ...đứa bé này không có duyên với trần thế. Vì để chu toàn mọi thứ, cô tình nguyện vì đứa nhỏ mà tạm rút lui khỏi làng giải trí một năm, cô chắc chắn sẽ chịu đựng được.

Về phần đứa bé... Cục cưng, đừng trách mẹ đã lợi dụng con, mẹ sẽ dồn tất cả tình yêu thương cho con, nhưng chỉ sợ cả đời này con vĩnh viễn sẽ không biết được cha ruột mình là ai.

Ra khỏi nhà Hạ Tuyền, Lê Tịnh Lương nhanh chóng ngồi vào xe. Thủy Tu Tề ngồi ngay ghế phó lái, tài xế đã sẵn sàng đợi lệnh xuất phát, song chờ mòn mỏi mà vẫn không nghe ông chủ mở miệng nói năng, anh ta bèn nhìn sang ghế phó lái, âm thầm tham vãn Thủy Tu Tề.

Thủy Tu Tề và tài xế ngơ ngác nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng cậu ngoài đầu dòm người ngồi bất động ở hàng ghế phía sau, hỏi: “Anh Lê, bây giờ đi đâu?”

Lê Tịnh Lương vẫn lặng thinh không nói, anh bực bội nói lỏng caravat, khép chặt mắt rồi ngả lưng vô ghế, hai nắm tay siết cứng, mơ hồ nghe thấy tiếng động răng rắc của khớp xương.

Thủy Tu Tề thoát bần chồn lo lắng, liền ngậm chặt mồm không dám hó hé nữa, cậu đâu có ngu mà chui đầu vô ngay hòng sủng.

Qua khoảng hai mươi phút sau, Lê Tịnh Lương mới phát ra âm điệu lạnh như băng: “Về công ty.”

“Dạ.” Thủy Tu Tề vội vã đáp lời và nháy mắt với tài xế.

Chiếc xe chạy đi với tốc độ tương đối chậm, sau một lúc nữa, Thủy Tu Tề nghe thấy giọng nói mới mẻ của Lê Tịnh Lương.

“Cậu, đi điều tra và lập danh sách những gã đàn ông từng tiếp xúc với Hạ Tuyền trong ba tháng gần đây, rồi báo lên cho tôi.”

Yêu cầu này... Ông chủ à, anh còn chẳng có thời gian xem hết đồng văn kiện trong công ty, sao giờ lại bon chen, đua đòi muốn quản lí việc giao tiếp hằng ngày của mình tính?

Tuy Thủy Tu Tề tò mò muốn chết, song cậu vẫn luôn nhất mực tuân theo mệnh lệnh ông chủ, vừa nghe ông chủ phân phó, cậu liền nhanh nhẹn bắt tay vào làm.

Có thể đảm nhiệm chức trợ lí cho Lê Tịnh Lương, đương nhiên năng lực của Thủy Tu Tề không phải dạng vừa. Rất nhanh, Lê Tịnh Lương nắm được bảng danh sách những người đàn ông từng qua lại với Hạ Tuyền trong vòng ba tháng trở lại đây. Anh ngồi trên ghế, tay kẹp điều xì gà, cấp tốc đảo mắt qua mấy cái tên, sau chót dừng lại ở ba chữ: Chung Lập Dương.

“Giúp tôi hẹn người này ra gặp mặt.”

Lời hết, Lê Tịnh Lương ném danh sách qua một bên, cả người toát lên vẻ u uất lạnh lẽo, mắt hằn độ ẩm.

Thủy Tu Tề lập tức đi sắp xếp buổi gặp mặt, cậu còn chu đáo lùi công việc của buổi chiều thật xuống nửa giờ, để ông chủ có thời gian đi gặp Chung Lập Dương trước. Cậu làm trợ lý cho Lê Tịnh Lương đã nhiều năm, trong đầu ông chủ đang nghĩ gì, cậu đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Khi Chung Lập Dương nghe thấy tin tức Lê Tịnh Lương muốn gặp mình, thì ngệt mặt, ra chiều mờ mịt chẳng hiểu nguyên do.

Anh ta đang cập nhật weibo, nghe đại diện thông báo xong liền thắc mắc: “Anh ta là nam, tôi cũng chuẩn men, thì gặp mặt riêng làm gì?”

Người đại diện đáp: “Việc này tôi không rõ lắm, hay là muốn bàn chuyện hợp tác? Hoặc mời cậu làm phát ngôn?”

Chung Lập Dương cười tươi rói: “Được vậy thì tốt, rất nhiều kẻ thòm thèm cái danh “người đại diện phát ngôn cho tập đoàn AR”, hôm nay Lê Tịnh Lương lại đích thân tìm gặp tôi, nếu chuyện này thành công tốt đẹp, thì địa vị của tôi trong giải trí Hoa Hạ càng được củng cố, vững vàng như núi.”

“Vậy cậu mau chuẩn bị đi, chúng ta lập tức xuất phát.” Dứt lời, người đại diện tỏ vẻ hăng hái, xung phong giúp Chung Lập Dương một tay.

Một giờ sau, Lê Tịnh Lương đã có buổi gặp gỡ với Chung Lập Dương ngay tại văn phòng của anh. Hai người mặt đối mặt, Lê Tịnh Lương thả lỏng mình ngồi trên sofa, hai chân nhịp nhịp theo tiết tấu, lia mắt nhìn Chung Lập Dương từ trên xuống dưới, rồi khẽ nâng tay, ý bảo Chung Lập Dương uống trà.

Chung Lập Dương hơi hồi hộp, đã rất lâu anh ta chưa trải qua cảm giác căng thẳng ngệt thở đến ngần này, bầu không khí ngột ngạt trong phòng khiến anh ta bất an như ngồi trên đồng lửa.

Lê Tịnh Lương thoáng cái thu hồi ánh nhìn lộ vẻ khinh miệt của mình, ơ thờ lên tiếng: “Anh Chung hẳn là chưa biết lý do vì sao tôi hẹn gặp anh.”

Chung Lập Dương trả lời rành rọt: “Tôi quả thật không rõ lắm, tuy nhiên, anh Lê có việc gì cần dặn dò thì cứ nói thẳng.”

Lê Tịnh Lương thần nhiên nói: “Vậy tôi sẽ không khách sáo nữa.”

“Mời anh.” Chung Lập Dương mỉm cười.

“Tôi muốn hỏi anh một vấn đề.” Đáy mắt Lê Tịnh Lương ngập ngụa những đợt sóng ngầm, ngữ điệu càng thêm trầm thấp, ẩn chứa ý lạnh khiến người ta nổi gai ốc toàn thân.

Chung Lập Dương bỗng dưng muốn co giò bỏ chạy, anh ta những tưởng ông chủ Lê tìm mình để bàn chuyện tốt, nhưng đến đây rồi anh ta mới vỡ vạc, nom bản mặt chủ ụ đó mà bàn chuyện tốt cái nỗi gì.

“... Anh cứ hỏi.” Chung Lập Dương đã đâm lao đành phải theo lao.

Lê Tịnh Lương cong khóe môi, cười như không cười hỏi: “Anh cùng Hạ Tuyền từng lên giường chưa?”

Chung Lập Dương: “? ? ?” Móa, đây là câu hỏi kiểu gì thế ?

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

“Anh Lê.” Sau một hồi ấp úng, Chung Lập Dương mới ngắc ngứ mở miệng, trình bày một cách chi tiết rõ ràng, “Anh biết đấy, trong cái giới giải trí này, lúc nào mà chẳng có mấy chuyện mập mờ, thật giả lẫn lộn, ầu cũng chỉ là mục đích đánh bóng tên tuổi thôi. Chuyện giữa tôi và Hạ Tuyền đều do công ty sắp xếp và lên kịch bản, không hề liên quan tới đời sống riêng tư của chúng tôi.”

Thực ra, lúc nhìn thấy Lê Tịnh Lương “đóng đô” liên tục mấy ngày tại phim trường, Chung Lập Dương đã lấy làm lạ. Thoạt tiên, anh ta chỉ nghĩ rằng Lê Tịnh Lương là nhà đầu tư của bộ phim đó, song ngẫm lại vẫn cảm thấy không thỏa đáng, cho dù giữ vai trò là nhà đầu tư, thì Lê Tịnh Lương cứ xuất tiền ra là được, đầu cần phải ở liên tù tì suốt mấy ngày tại trường quay.

Dạo đó, anh ta cứ bồn khoăn, thắc mắc hoài mà vẫn không nghĩ ra được lý do thích đáng, hiện giờ thì... trong đầu anh ta đã hơi sáng tỏ.

“Anh Chung.”

Nụ cười Lê Tịnh Lương đột nhiên thêm phần chân thành thoải mái, mặc dù chỉ là thoáng qua. Anh đứng dậy, đi qua ngồi cạnh Chung Lập Dương, khiến Chung Lập Dương được chiếu cố mà đầy sóng trong lòng.

“Anh Chung đừng nên phức tạp hóa vấn đề, tôi chỉ đang cân nhắc, suy xét đến sức ảnh hưởng của một đôi tình nhân đẹp trong lòng công chúng, bởi lẽ, tôi đang có ý định mời hai người làm phát ngôn cho thương hiệu công ty con của tập đoàn chúng tôi.”

Cách giải thích đầy khôn khéo của Lê Tịnh Lương đã thành công đánh lạc hướng sự chú ý của Chung Lập Dương, phòng bị của anh chàng nhất thời tan thành mây khói, nụ cười liền tươi roi rói: “Thì ra là thế, tôi cảm thấy ý tưởng của anh Lê rất hay. Hình tượng của tôi và Hạ Tuyền trong lòng công chúng đều khá ổn, hơn nữa, chương trình thực tế mà Hạ Tuyền tham gia cũng đạt tỉ lệ rating cao. Vậy nên, để chúng tôi cùng làm phát ngôn viên cho công ty anh quả là ý kiến độc đáo.”

Lê Tịnh Lương hồ hững tiếp lời Chung Lập Dương, rồi tán gẫu thêm vài câu với anh ta, sau đó bất thành linh quay về câu hỏi đầu tiên: “Anh Chung và Hạ Tuyền thật sự chưa từng lên giường?”

Dẫu Chung Lập Dương từng tích lũy nhiều kinh nghiệm giao tiếp và sành sỏi trong việc tung hứng, đây đưa câu chuyện, song lần này xui xẻo đụng phải kẻ ngoan cố như Lê Tịnh Lương, anh chàng cũng đành chào thua. Chung Lập Dương không khỏi ngượng ngịu, hai tai đỏ lựng, khẽ tăng hằng một tiếng mới đáp: “Anh Lê, thật sự không có đâu, chúng tôi cũng chẳng có quan hệ yêu đương như báo chí vẫn nhận định. Bình thường, tôi và cô Hạ rất hiếm khi liên hệ với nhau, trừ phi là yêu cầu công việc.”

Lê Tịnh Lương mỉm cười gật đầu, khẽ đảo mắt nhìn sang Thủy Tu Tề. Thủy Tu Tề hiểu ý, lập tức tiến lên mời Chung Lập Dương theo mình ra ngoài trước, sau đó, cậu đi tìm cấp dưới để tiến hành thảo luận kế hoạch mời Chung Lập Dương làm người phát ngôn.

Một mình Lê Tịnh Lương đứng lẻ loi trong văn phòng rộng lớn, anh dựa người vào cạnh bàn làm việc, một tay vuốt vô túi quần, đầu mày chau sít. Mọi biểu hiện, dù là nhỏ nhất, đều tỏ rõ tâm tình anh lúc này.

Anh im lặng trầm tư hồi lâu, sau cùng vợ tay lấy chiếc áo khoác, bước ra khỏi văn phòng.

“Ngài Lê, ba mươi phút nữa là tới giờ họp nội bộ, ngài...”

Ngó thấy ông chủ đang định rời đi, thư kí vội vàng lên tiếng nhắc nhở trong sự căng thẳng tốt độ. Lê Tịnh Lương chỉ để lại hai chữ ít ỏi mà khiến người nghe như bị công kích nặng nề.

—— “Lùi lại.”

Giờ phút này, Hạ Tuyền đang nhàn nhã ngồi nhà thưởng thức kem ly. Cô vừa ăn vừa suy tính, tìm cách khiến đạo diễn Trần Quyền đồng ý vì cô mà hoãn thời gian quay bộ phim chừng mười tháng.

Bây giờ, cái thai của cô gần tròn ba tháng, vẫn chưa thấy bụng. Nhưng qua thêm 1-2 tháng nữa, chắc chắn bụng sẽ lộ rõ. Cô nên gấp rút chuẩn bị tìm một nơi thích hợp để dưỡng thai mà không sợ đám phóng viên phát hiện.

Hiện nay, vẫn đang trong giai đoạn tuyển diễn viên. Bộ phim chỉ mới xác định được nam nữ chính, còn dàn diễn viên phụ vẫn chưa có danh sách chính thức. Ít nhất phải thêm một tháng nữa, khâu lựa chọn diễn viên mới hoàn tất, sau đó cả đoàn cần thêm một thời gian chuẩn bị những thứ lặt vặt, rồi mới có thể bắt đầu khởi quay. Tính đúng ra, cô chỉ xin đạo diễn Trần Quyền lùi thời gian khởi quay tầm 5 -6 tháng mà thôi. Nếu nhờ Diệp Hân ra mặt sắp xếp, ắt hẳn sẽ có cơ hội.

Trong nhà, Hạ Tuyền đang nghiêm túc suy nghĩ, thì dưới lầu, có người đàn ông ngồi trong chiếc ô tô cũng nghiền ngẫm tí mẩn.

Dẫu nhất thời xúc động chạy đến đây, thì Lê Tịnh Lương vẫn không quên cầm theo tờ danh sách để nghiên cứu. Anh nhìn qua một lượt những cái tên, ngoại trừ Chung Lập Dương, còn có hai người mang giới tính nam thường xuyên xuất hiện bên cạnh Hạ Tuyền, chính là trợ lý và thợ trang điểm của cô. Anh cảm thấy mình đã diễn hết thuốc chữa, bởi bản thân lại có thể hoài nghi một cậu thiếu niên miệng còn hơi sữa và một tên gay chính hiệu, song ngầm kĩ hơn, chẳng phải thanh thiếu niên thời nay cũng ham làm liều lắm ư? Với cả, đâu ai dám chắc Hạ Tuyền không có khả năng uốn cong tự nhiên thành thẳng có điều kiện?

Hết thầy đều có khả năng.

Nghĩ lan man một lúc, Lê Tịnh Lương ném danh sách qua một bên, ngả lưng vô ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. lát sau, anh bị tiếng động cơ xe bên ngoài đánh thức. Anh ngước mắt nhìn lên. Ban đêm, giữa không gian hiu hắt ánh đèn mờ, một người đàn ông bước ra từ chiếc xe thể thao màu trắng, đó là Văn Nhượng Chu.

Lê Tịnh Lương liền tháo mắt kính, mặt không đổi sắc nhìn chòng chọc Văn Nhượng Chu thông thả bước vào tòa nhà, trợ lý và người đại diện của Văn Nhượng Chu cũng xuống xe, mắt bọn họ đảo đảo ngó quanh, cốt kiểm tra coi có kẻ lén chụp ảnh hay không.

Hừ, nếu có, thì ông chủ Lê đã không ngồi lì ở đây từ nãy giờ, hai người kia thật thích làm chuyện dư thừa vô bổ.

Lê Tịnh Lương đeo lại kính râm, hai tay bất thần siết chặt vô lăng. Anh nổ máy khởi động xe, bàn chân đã đặt trên chân ga, chẳng qua vẫn lừng khừng không nỡ đạp xuống. Thời gian anh trừ trừ kéo dài gần bốn mươi phút. Mãi đến khi Văn Nhượng Chu từ trên lầu đi xuống, anh mới rề rà thực hiện động tác kế tiếp.

Có điều, anh thực hiện động tác nhắc chân ra.

Bốn mươi phút, tuy rằng không quá lâu, nhưng cũng đủ để “làm” xong .

Không, suy cho cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao anh lại nghĩ như vậy, Hạ Tuyền đang mang thai, cho nên ban nãy, hai người đó không thể làm mấy chuyện cấm trẻ em dưới 18 tuổi được, thời đầu của thai kì không cho phép.

Lệ Tịnh Lương cảm thấy mình còn ngồi ở đây nghĩ vớ va vớ vẩn nữa, chắc chắn sẽ điên mất thôi, bởi vậy anh quyết định...

Đi lên lầu.

Đứng trong thang máy, Lệ Tịnh Lương mặc bộ tây trang thuần sắc đen, bên ngoài khoác chiếc áo bành tô dài chấm gối cũng màu đen nốt, cộng thêm mắt kính đen gác trên sống mũi cao, nên thoát nhìn, toàn thân anh đều toát lên hơi thở thâm u lạnh lẽo, tất lịm sức sống.

Trước khi mở cửa, Hạ Tuyền đã nhìn thấy dáng dấp Lệ Tịnh Lương qua lỗ mắt mèo, mà vẫn không tránh khỏi một phen hãi hùng.

“Anh Lệ định đi đóng phim The Matrix (Ma Trận) sao?” Cô trêu chọc hỏi.

Lệ Tịnh Lương không buồn đếm xỉa lời cô nói, chỉ tĩnh bơ tiến vào nhà bằng những bước đi mạnh mẽ hữu lực, Hạ Tuyền tỏ vẻ bất đắc dĩ, sau đóng cửa đi theo anh.

“Sáng nay anh đã ghé rồi mà, giờ còn tới nữa làm gì?” Cô vừa rót nước và thốt câu hỏi.

Lệ Tịnh Lương chuyên chú sẫm se bóng dáng uyển chuyển của cô. Cô mặc chiếc váy ở nhà màu trắng, làn váy phía dưới hơi nhăn nhúm, hẳn là ngồi quá lâu. Trừ điều này ra, anh không phát hiện dấu vết khả nghi nào nữa, lúc này anh mới yên tâm thu hồi tầm mắt.

Hạ Tuyền rót xong ly nước liền trở gót, đi tới sô pha, trông thấy Lệ Tịnh Lương đã tháo mắt kính. Anh ta lặng yên ngồi đó, hiếm khi để lộ cặp mắt hẹp dài sắc bén. Không có mắt kính che chắn, phong thái văn minh tri thức trên người anh ta càng thêm đậm nét, nhìn qua chẳng thấy chút đáng vẻ lọc lõi của đám thương nhân, mà tựa thể bước ra từ bức tranh họa những văn nhân nho nhã, thanh cao của thời xưa.

“Sao anh không trả lời?” Hạ Tuyền ngồi bên cạnh Lệ Tịnh Lương, nghiêng đầu nhìn anh.

Lệ Tịnh Lương dời tầm mắt lên người cô, trong sóng mắt nhấp nhô những cảm xúc lạ, Hạ Tuyền không tài nào diễn tả được.

Hai bờ môi mông khê động đậy, hỏi cô: “Vân Nhượng Chu tới tìm em làm gì.”

Hạ Tuyền háp háy đôi mắt: “Anh nhìn thấy?”

Lệ Tịnh Lương chọn cách giả câm, song sự trầm mặc đã thay câu trả lời.

“Lệ Tịnh Lương, không phải anh đang ghen đấy chứ?” Sóng mắt hoa đào của Hạ Tuyền lấp lánh ý cười nhợt nhạt, “Thôi nào, chớ ghen lung tung nữa, em không gặp anh ấy.”

Lệ Tịnh Lương liếc xéo cô, ngay khóe mắt hay đuôi lông mày đều hiển hiện phong thái bất phàm, thoát tục bẩm sinh.

“Tên đó ở đây suốt bốn mươi phút mới đi xuống, em không gặp hắn, vậy hắn ở đâu.”

Câu hỏi của Lệ Tịnh Lương mang ý bắt bẻ, hếch sách rõ ràng, nhưng Hạ Tuyền lại chú tâm đến điểm thú vị khác.

“Anh ở dưới lầu rất lâu rồi hả?”

Người nào đó lần thứ hai giả câm.

“Em không mở cửa, cũng không biết anh ấy đứng chờ bên ngoài lâu như thế.” Cô nhún nhún vai, ra vẻ ngây thơ vô tội, “Anh ở mãi dưới lầu tận hơn bốn mươi phút mới chịu đi lên, lẽ nào chỉ để hỏi em vấn đề này.”

Lệ Tịnh Lương nhìn cô chăm chăm. Những tia sáng từ chùm đèn trên cao rảy xuống làn da trắng ngần của cô, càng tô điểm cho vẻ tinh tế, hoàn hảo, nhìn y như món đồ sứ đất đỏ, vừa nuốt nà vừa bóng bảy sáng ngời.

“Đứa bé của ai.” Không nghi ngờ gì nữa, đây là câu Lệ Tịnh Lương nói nhiều nhất trong ngày.

Hạ Tuyền phải bật cười trước sự bướng bỉnh cố chấp của anh, cô vừa che miệng vừa nói: “Gi thế này, buổi sáng anh đã hỏi câu đó nhiều lần rồi, giờ lại chạy tới hỏi tiếp, ông chủ Lệ đang áp ủ âm mưu chi đây? Dù sao cũng không phải là của anh, vậy anh hà tất phải quan tâm? Chẳng lẽ bất kì người phụ nữ nào từng phát sinh quan hệ với anh mà mang thai, anh đều hỏi đi hỏi lại người ta cái câu “Đứa bé trong bụng em là của thằng nào?”

Lệ Tịnh Lương đột nhiên túm chặt cổ tay Hạ Tuyền. Vết bầm trên cổ tay cô còn chưa lành hẳn, giờ lại bị anh bóp trúng, cô đau đến ứa nước mắt, đành hét ra tiếng. Lệ Tịnh Lương liền nói lỏng những ngón tay, lát sau thả ra.

“Anh cứ nổi điên như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì đây?” Hạ Tuyền bị ăn đau nhiều lần, đâm ra hần học, khó chịu.

Đây là lần đầu tiên Lê Tịnh Lương bị một người phụ nữ dùng giọng điệu bức tức chất vấn. Anh lãnh đạm thu hồi ánh nhìn, cất tiếng ráo hoảnh: “Chẳng lẽ em định sinh đứa bé này.”

“Tất nhiên sẽ sinh chứ.” Hạ Tuyền không hề do dự trả lời anh.

“Thế không đóng phim của đạo diễn Trần Quyền nữa à?”

“Trước tiên, em sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục đạo diễn Trần chờ em vài tháng, nếu người ta không chịu thì đành từ bỏ thôi.” Cô trả lời bằng vẻ ung dung vô đôi.

Lê Tịnh Lương cười khẩy một tiếng, nụ cười chế giễu hợp cùng dáng vẻ dửng dưng của anh, như thể muốn nói: em cũng bản lĩnh giống nhĩ.

Hạ Tuyền đáp trả bằng nụ cười bao dung, tuồng như chả thèm chấp nhặt, điệu bộ ngông nghênh của cô khiến Lê Tịnh Lương cực kì bất mãn. Anh duỗi tay nắm cầm cô, vận mạnh qua một bên để hai người nhìn thẳng nhau, ánh mắt sâu hun hút xoáy thẳng vào tận linh hồn cô, len lỏi qua từng góc ngách, hệt như đang tìm tòi, khám phá những bí mật mà cô cố giấu vùi lấp.

“Em định cùng gã đàn ông đó kết hôn?” Lê Tịnh Lương hỏi.

Hạ Tuyền thoáng ngó người, rồi lập tức trả lời: “Không kết hôn, anh ta không biết em mang thai con anh ta.” Cô dốc sức giải thoát cảm mình khỏi tay anh ta, và thất bại như trong dự liệu.

“Cô quả thực khiến tôi thất vọng.” Lê Tịnh Lương nói câu đó bằng vẻ mặt vô cảm, dứt lời liền đứng dậy bỏ đi, còn Hạ Tuyền tựa hồ mặc kệ anh muốn làm gì thì làm. Cô càng hững hờ, Lê Tịnh Lương lại càng buồn bực. Anh đã ra tới cửa mà Hạ Tuyền vẫn ngồi im re. Không có bậc thang bước xuống, Lê Tịnh Lương đành hậm hực đi về thiết.

Thực ra, từ nãy giờ Hạ Tuyền vẫn lưỡng lự, chẳng biết có nên giữ Lê Tịnh Lương lại hay không, sau cùng cô lựa chọn phương án không. Trước mắt sẽ tốt hơn nếu Lê Tịnh Lương không đến tìm cô. Chờ khi đứa bé khỏe mạnh cứng cáp, cô sẽ chủ động liên lạc lại với anh ta. Còn bây giờ, nếu cô vừa muốn giữ đứa bé, vừa tiếp tục cùng Lê Tịnh Lương chơi trò mèo vờn chuột, đồng thời không nói cho anh ta biết tác giả bào thai trong bụng cô là ai, thì thật sự khó hơn lên trời.

Dù rằng cô cảm thấy bản thân mình không tệ chút nào, nhưng cũng chẳng tốt đến mức khiến Lê Tịnh Lương trở thành người đàn ông vị tha cao cả, sẵn sàng chấp nhận để cô mang thai con của người khác mà vẫn cùng anh ta lén lút qua lại.

Xuống lầu, Lê Tịnh Lương chưa vội lái xe đi mà ngồi lặng thinh suy nghĩ, bỗng xe an tĩnh độ hai phút thì bỗng “oành” một tiếng, Lê Tịnh Lương hung hăng đập mạnh vô lăng, chiếc xe sang trọng hồ như run lên một cái nhằm kháng nghị chủ nhân nó quá bạo lực.

Thở dài thườn thượt, Lê Tịnh Lương thô lỗ tháo caravat, vứt mạnh sang một bên. Anh toan khởi động xe thì di động trong túi chợt đổ chuông, lấy ra ngó, là Diệp Minh Tâm gọi tới.

Lê Tịnh Lương lướt nút nhận điện mà không hề phân vân tạo nào, đối phương chưa kịp mở miệng, anh đã cướp lời trước: “Ra ngoài gặp mặt đi.”

Bị Lê Tịnh Lương hắt hủi mấy ngày nay, Diệp Minh Tâm phồng chùng sắp mất hết kiên nhẫn, thậm chí trong đầu cô ta đang manh nha ý định chạy tới trụ sở chính của tập đoàn Mưu Thuật (AR) quấy banh một trận, thế nhưng lúc này, nghe Lê Tịnh Lương nói vậy, cô ta lại lấy làm ‘thụ sủng nhược kinh’. Diệp Minh Tâm sừng sốt một lúc lâu, chờ khi hồi hồn, Lê Tịnh Lương đã ngắt máy.

Hai mươi phút sau, Diệp Minh Tâm đã có mặt tại điểm hẹn với Lê Tịnh Lương, cô ta mang theo tâm trạng phoi phới đi đến trước mặt nữ nhân viên phục vụ, yêu cầu cô ấy dẫn mình tới phòng của Lê Tịnh Lương. Cô nhân viên trả lời rằng——Hôm nay, ngài Lê chưa từng đặt phòng ở đây ạ.

Đáy lòng Diệp Minh Tâm tức thì thổi bùng lên ngọn lửa căm hờn, giận dữ. Cô ta liền lấy di động, nhanh chóng gọi điện tính sổ với Lê Tịnh Lương, có điều, trả lời cô ta là một giọng nữ lạnh lùng máy móc, không chút tình cảm: xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.

“Đồ khốn kiếp, anh lại dám đùa bỡn tôi! ! !”

Tính khí Diệp Minh Tâm nóng như lửa, và hể lên cơn điên thì cô ta khó lòng kiểm soát nổi hành vi của mình. Rồi khỏi khách sạn, cô ta lái xe chạy thẳng tới tập đoàn Mưu Thuật, tiện đường mua thêm vài chai bia. Sau đó, cô ta cầm mấy chai bia ném thẳng vào bốn chữ “Tập Đoàn Mưu Thuật” khắc trên tấm bia đá đặt trước cổng chính của tập đoàn.

Mấy chai bia vỡ vụn, văng tứ tung dưới đất, liên tiếp phát ra hàng loạt tiếng “loèng xoèng” chói tai. Ngay tức khắc, người qua đường chú ý đến hành vi điên cuồng của mụ đàn bà chanh chua đảo đẽ. Bọn họ liền hào hứng móc điện thoại, chụp ảnh lia lịa rồi đăng lên Weibo. Nhân viên bảo vệ tập đoàn nhanh chóng chạy tới xem xét tình hình, lại bất ngờ chứng kiến cảnh “vợ chưa cưới” của ông chủ đang dử tợn “la lối”, họ nhất thời trở nên bối rối, không biết giải quyết thế nào.

Lúc này, Lê Tịnh Lương lái xe chạy ngang qua tập đoàn Mưu Thuật, trông thấy có nhiều người đứng tụ tập, bàn tán chỉ trỏ, anh chẳng màng bận tâm, chiếc xe vẫn giữ vững tốc độ, lát sau dần biến mất giữa làn đường đông đúc.

Lệ Tịnh Lương quay về nhà mình rồi mở máy tính lên ngay, anh định dùng công việc nhằm giúp đầu óc tỉnh táo lại, nhưng vừa đăng nhập vào phần mềm chat và mạng xã hội, liền phát hiện cô nàng Hạ Tuyền đáng ghét gửi yêu cầu chat webcam.

Lệ Tịnh Lương nhìn chòng chọc màn hình máy tính, lạnh lùng phán hai chữ “nhàm chán”, chẳng qua sau đó, anh nhấn nút đồng ý.

Một giây sau, anh nhìn thấy hình ảnh phía bên kia, Hạ Tuyền ngồi xếp bằng trên ghế, tay cầm đĩa hoa quả, cái miệng vẫn đang nhóp nhép, vừa nhai vừa hỏi anh: “Lệ Tịnh Lương, ban nãy thấy anh mất hứng như vậy, em muốn hỏi anh mấy vấn đề. Anh có ghét con nít không? Nếu như anh không thích con nít, vậy con của anh thì sao, bộ anh cũng chán ghét luôn ư? Anh đã bao giờ nghĩ tới khả năng, đứa bé này là con anh không?”

Chán ghét con mình ư? Đòi nào anh lại thế. Nhưng đứa bé kia không thể là con anh được, cô đã uống thuốc, trừ phi cô lừa anh.

Lệ Tịnh Lương bỗng hép mắt, ngắm nghía bộ điệu đắc ý tự mãn của cô, khoe miệng anh hơi cong lên, cười như không cười hỏi: “Hạ Tuyền, em không dối gạt tôi điều gì đây chứ?”

Hạ Tuyền cười rạng rỡ, khoe lúm đồng tiền xinh như hoa, đáp rành rẽ hai chữ “Không có” rồi tắt video.

Các câu hỏi vừa nảy của cô là có mục đích lí do hẳn hoi, sau khi Lệ Tịnh Lương bỏ đi, cô đã suy ngẫm rất lâu và cảm thấy tốt hơn hết là, cô nên cho Lệ Tịnh Lương liệu pháp dự phòng trước.

Giả dụ bây giờ, cô cứ khẳng khẳng định đứa bé là con của người đàn ông khác, vậy thì sau này, khi cô chuyển sang nói thật, e rằng anh ta sẽ khó lòng tin nổi.

Mặc dầu có thể để hai người làm giám định cha con, song trong khoảng thời gian cô bụng mang dạ chửa, cũng nên cho Lệ Tịnh Lương chuẩn bị chút tâm lí. Nếu cô không làm vậy, chỉ sợ anh ta sẽ cho rằng, cô là á phụ nữ lằng lằng hết thuốc chữa, rồi chờ tới lúc cô sinh hạ được đứa nhỏ, chắc anh ta đã vứt bỏ cô triệt để, muốn liên hệ lại cũng không dễ.

Với bản tính đa nghi và thận trọng vốn có, ắt hẳn hiện giờ Lệ Tịnh Lương đã lĩnh hội được ý tứ của cô. Dựa theo tình huống trước mắt mà nói, anh ta sẽ bán tín bán nghi, dẫn đến kết quả là, bởi vì không xác định được chắc chắn đứa bé có phải là con mình hay không, nên anh ta không thể cứng rắn yêu cầu cô phá thai. Đồng thời, câu hỏi “Đứa bé thật sự là con ai?” sẽ ám ảnh anh ta một thời gian dài. Trong lúc anh ta sa lầy vào suy nghĩ đó, thì đồng nghĩa với việc, bóng hình cô trong lòng anh ta sẽ ngày càng đậm nét, ấn tượng đến mức khó phai.

Nói cách khác, cô đã buộc anh ta vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, chiều này của cô khá hay.

Tuy nhiên, Hạ Tuyền tính tới tính lui, cuối cùng vẫn để lộ sơ hở, lúc này cô đắc ý quá sớm, nên quên bém một điều.

Sau khi cửa sổ webcam đóng lại, Lệ Tịnh Lương bình tĩnh lấy điện thoại riêng gọi cho Thủy Tu Tề, dặn dò cậu ta làm một việc.

“Hãy giúp tôi tìm hiểu, mang thai bao lâu mới có thể làm giám định DNA.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Hứa Cách Phi sắp phát điên mất rồi.

Sau một ngày tát bạt xử lí những chuyện rắc rối do Hạ Tuyền gây ra, cô ấy ngay lập tức xuất hiện trong nhà Hạ Tuyền với khuôn mặt không tí biểu cảm.

Hạ Tuyền phân vân không biết nên ăn nói thế nào cùng Hứa Cách Phi, cuối cùng quyết định giữ im lặng, ngồi gục đầu, đối diện với cô ấy.

Mã Nghi lên đưa mắt nhìn thoáng qua Hứa Cách Phi, rồi lo lắng nháy mắt với Hạ Tuyền, ý bảo cô chủ động mở miệng thừa nhận lỗi lầm trước.

Hạ Tuyền nhìn thấy tín hiệu từ Mã Nghi, song cô cảm thấy dù mình chủ động thừa nhận lỗi lầm cũng vô ích thôi. Cô và Hứa Cách Phi đã hợp tác suốt mấy năm trời, cho nên khá am hiểu tính tình chị ấy. Nếu hôm nay, cô chưa chạm đến điểm giới hạn của Hứa Cách Phi, chị ấy tuyệt đối sẽ không bức dọc tới độ này.

Hạ Tuyền trút hơi thở se se, bỗng nhiên tự vấn chính mình, không biết sự cố chấp mê muội của mình là đúng đắn hay sai lầm? Thời gian như trôi qua, chớp mắt đã qua lâu như vậy, có bao giờ cô được chiêm nghiệm niềm vui sướng đích thực chưa? Bởi vì cái mục tiêu đã định từ thuở niên thiếu, cô rốt cuộc đã phung phí bao nhiêu cơ hội được hạnh phúc, cũng như đánh mất bấy nhiêu người thật lòng quan tâm yêu thương cô đấy?

Ngắm nhìn khuôn mặt Hứa Cách Phi hằn sâu vẻ mệt mỏi, Hạ Tuyền không kìm lòng được thốt lên: “Chị Phi, cho em xin lỗi.”

Hứa Cách Phi giờ tay ấn ấn thái dương, sau một lúc lâu mới hỏi: “Em thật sự mang thai?”

Hạ Tuyền mỉm cười không đáp, hai tay đang ôm chiếc gối bắt thần siết chặt.

Hứa Cách Phi che ngực, nhắm mắt hít sâu, thoát nhìn tựa như đang đứng chơi vui bên bờ vực sụp đổ. Hạ Tuyền há miệng dõm lên tiếng, song Hứa Cách Phi đã vẫy vẫy tay, cất giọng phủ đầu: “Em còn muốn lẫn lộn trong giới giải trí nữa hay không? Nếu như vẫn muốn thì bỏ cái thai ngay đi, chị sẽ thay em lo liệu những chuyện khác, đồng thời thông báo với giới truyền thông nhằm làm sáng tỏ mọi việc.”

Hạ Tuyền không chút do dự, đáp rành rọt: “Em muốn tiếp tục hoạt động, cũng muốn sinh đứa bé.”

Hứa Cách Phi cười nhạo một tiếng: “Hạ Tuyền, cô cho rằng cô là ai? Bộ cô không biết chuỗi lịch trình dài dằng dặc tiếp theo của mình hả? Nào là thu hình chương trình, rồi chuẩn bị quay phim, còn những hoạt động tuyên truyền quảng bá cho bộ phim nữa, chưa kể mấy hợp đồng quay quảng cáo đã kí kết từ trước, cô có khả năng bồi thường thiệt hại cho người ta không?”

Hạ Tuyền nhũn mày: “Chỗ đạo diễn Trần Quyền tự em nghĩ biện pháp, còn mấy hoạt động khác, nếu có thể lùi ngày được thì nhờ chị giúp em dàn xếp, nếu không được, thì em sẽ tiếp tục làm.”

“Cô định vác theo cái bụng chính ỉnh đi dự họp báo tuyên truyền phim à?” Hứa Cách Phi nở nụ cười châm chọc, đay nghiến.

Hạ Tuyền im thin thít, tự biết mình đuối lý, không thể phản bác những lời nói bén nhọn của Hứa Cách Phi.

Nhìn dáng vẻ cố chấp đến mù quáng của cô gái mình tự tay diu dắt, Hứa Cách Phi tựa hồ thấy lại hình ảnh của những ngày đầu hai người gặp gỡ.

Dạo ấy, Hạ Tuyền cũng từng khăng khăng khẳng định với cô rằng, nhất định em sẽ làm được. Lúc đó, Hứa Cách Phi khá thích bản tính táo bạo, ngoan cường của Hạ Tuyền, còn cảm thấy Hạ Tuyền rất thích hợp hoạt động trong ngành giải trí. Nào ngờ bây giờ, gây ông đập lưng ông, lại có một ngày Hứa Cách Phi cô trở thành “nạn nhân” của cái tính cứng đầu cứng cổ của Hạ Tuyền.

“Chẳng lẽ cô đang vọng tưởng Lê Tịnh Lương sẽ ngoan ngoãn chịu trách nhiệm với cô?” Hứa Cách Phi từ tốn phân tích lí lẽ, “Dựa theo thân phận và địa vị của anh ta, chẳng những sẽ không chịu trách nhiệm với cô và đứa bé, thậm chí còn có thể cưỡng ép cô phá thai cơ đấy. Hơn nữa, về số tiền phạt vi phạm hợp đồng, anh ta sẽ không gánh vác giúp cô dù chỉ một đồng đâu.”

“Đầu có bị kiện ra tòa hay tán gia bại sản, em cũng không bao giờ từ bỏ con mình” Bàn tay cô vô thức che kín bụng, phô bày tư thế bảo hộ thai nhi.

Hứa Cách Phi đứng lên: “Đã vậy thì chị cũng không còn gì để nói với cô nữa, cô liệu mà xoay sở, giải quyết cho tốt đấy.” Lời hết, cô ấy cất gót bỏ đi một mạch, không hề ngoảnh đầu nhìn lại.

Hạ Tuyền uể oải tựa lưng vô ghế, nhìn sang hướng Mã Nghi ngồi, phát phát tay: “Em giúp chị đi an ủi chị Phi đi, lần này đều do lỗi của chị, đừng để chị Phi vì sai lầm của chị mà tự trừng phạt mình.”

Mã Nghi thờ dài ngao ngán, đứng dậy đuổi theo Hứa Cách Phi. Trong căn nhà chỉ còn lại một mình Hạ Tuyền. Cô lia mắt nhìn một lượt khắp các góc ngách bên trong, bắt đầu suy tính đến việc rao bán nó đi. Có hai nguyên nhân khiến cô quyết định như vậy. Thứ nhất, cô cần tiền để bồi thường vi phạm hợp đồng, cô ra nghề mới năm năm, thật sự chưa dành dụm tích cóp được nhiều. Thứ hai, giới báo chí đều biết rõ cô đang sống nơi đây, thành thử sẽ gây ảnh hưởng đến việc cô dưỡng thai, tốt nhất là cô nên tìm chỗ ở khác.

Sau khi hạ quyết tâm xong, Hạ Tuyền hành động rất mau lẹ, cô nhanh chóng nhờ người môi giới rao bán căn nhà hộ mình. Tin tức phát ra không bao lâu đã truyền đến tai Lê Tịnh Lương. Thủy Tu Tề báo cáo xong liền đứng qua một bên, chờ đợi ông chủ phân phó.

Tay Lê Tịnh Lương quay bút rất điêu luyện và ưu nhã. Hôm nay, anh mặc bộ tây trang màu xanh đậm, nom hào hoa lịch lãm vô cùng. Chiếc áo sơ mi trắng bên trong cời hần hai nút ngay cổ, thấp thoáng nhìn thấy bộ ngực gầy gò mà rắn rỏi, cùng hàng xương quai xanh gợi cảm. Đứng trước hình ảnh đó, cho dù Thủy Tu Tề là đàn ông đích thực, cũng không nhịn được xuýt xoa tán thưởng, anh Lê quả là người đàn ông tuần tú phi phàm. Có điều, một người hoàn mỹ như vậy thì luôn ngự trị ở nơi cao vời vợi, không dễ dàng cùng người khác thân cận.

Đối với chuyện tình cảm, trước nay ông chủ của cậu vẫn có thể lạnh lùng dùng lí trí để cân đo đong đếm, một người đàn ông trơ lì cảm xúc đến thế, e rằng sẽ khiến phụ nữ chịu tổn thương sâu sắc.

Với trí tuệ minh mẫn của Lê Tịnh Lương, chỉ cần anh động não một tí là có thể tường tận lí do Hạ Tuyền rao bán căn nhà. Anh thoáng dăm chiêu tư lự, rồi đặt cây bút xuống bàn, mở tập tài liệu ra xem xét, sau đó dùng ngữ điệu hơi hợt nói: “Người ta bán nhà thì liên quan gì đến công ty chúng ta. Nhớ, sau này không cần báo cáo với tôi chuyện của cô ta nữa.”

Thủy Tu Tề nhưn đôi mắt kính ngạc nhìn lên ông chủ. Lê Tịnh Lương vẫn sụp mí, chăm chú đọc tài liệu, rất mau, tay anh lật sang trang kế tiếp, tưởng như không hề nói đùa.

“Dạ, em hiểu.” Thủy Tu Tề hậm hực ra khỏi văn phòng sếp tổng. Cậu vừa bước ra cửa thì trông thấy nhóm thư kí đang tụ tập chuyện trò rôm rả, cậu bèn nhần mặt nhũn mày nhắc nhở, “Trong giờ làm việc nghiêm cấm bàn luận chuyện riêng tư.”

Một cô thư kí trong nhóm đang định cầm tờ báo giải trí đưa vô cho ông chủ xem, giờ thấy Thủy Tu Tề liền gọi: “Trợ lí Thủy mau tới đây xem đi, báo đăng tin Hạ Tuyền dính líu đến kiện tụng nè.”

Thủy Tu Tề hơi chau mày, đi qua cầm lấy tờ báo, nhìn thấy ngay mục tiêu điểm đăng tin tức về Hạ Tuyền với nội dung là, trước “nghỉ vẫn mang thai” của

Hạ Tuyền, rất nhiều công ty quả quyết rằng cô đã vi phạm hợp đồng, nhất loạt bắt cô bồi thường thiệt hại. Tổng số tiền bồi thường là một con số khổng lồ, chỉ e một mình tỉnh mới nổi lên phẫn nộ như Hạ Tuyền không kham nổi.

“Có đưa vào cho ông chủ đọc không ạ?” Cô thư kí dè dặt hỏi.

Thủy Tu Tề gấp lại tờ báo: “Quăng đi, anh Lê đã bảo, từ nay không cần báo cáo với anh ấy những chuyện liên quan Hạ Tuyền.”

Cô thư kí sùng sốt, lờ buột miệng hỏi: “Lẽ nào đứa bé không phải là con anh Lê?”

“Cô phát biểu linh tinh, bậy bạ kiểu gì thế?” Thủy Tu Tề trừng mắt lờ cô nàng, “Sao có thể là ông chủ được? Xem ra cô khao khát được sa thải lắm rồi.”

Cô thư kí lập tức cười hề hề, dốc sức lấy lòng Thủy Tu Tề, sau đó nhanh chóng lên về chỗ ngồi, bày ra bộ dáng cặm cụi làm việc, không dám chạy đi hóng chuyện lung tung nữa. Tờ báo kia vô tình bị hai người lãng quên, cứ nằm tro tro trên bàn, người nào tình cờ đi ngang qua, chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy rõ rệt—— tin tức nổi bật chiếm gần hết nửa trang nhất tờ báo.

Làm xong công việc một ngày, Lê Tịnh Lương thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà. Theo thường lệ, khi ra khỏi văn phòng, anh sẽ lịch sự chào tạm biệt mấy cô thư kí. Bấy giờ, anh nhả nhai nghiêng đầu, gật nhẹ với các cô nàng, hành động này đã khiến tâm mắt anh lướt qua phần tiêu đề gây cản.

Tuy nhiên, một giây sau, Lê Tịnh Lương đã thu hồi ánh nhìn, rảo bước nhanh về hướng thang máy. Mấy cô thư kí ngơ ngẩn dõi mắt trông theo bóng hình tuấn mĩ của ông chủ, ai ấy đều tự mình cảm thán: tuy rằng mỗi ngày đều được “bồi bổ” mắt, nhưng không thể tiến thêm một bước nữa, đáng tiếc thay, đáng tiếc thay.

Vì quyết định giữ lại đứa bé, nên Hạ Tuyền cực kì vất vả. Tạm thời bỏ qua chuyện bồi thường hợp đồng, chỉ tính riêng chuyện tìm nơi ở mới cũng khiến cô đau đầu nhức óc, hoặc là cô không ưng ý, hoặc là giá cả quá đắt.

Đến cuối cùng, vẫn là Hứa Cách Phi dang tay giúp đỡ cô. Cô ấy đã tìm hộ cô một căn phòng nhỏ trong tiểu khu gần hoa viên ở ngoại ô thành phố. Ngày chuyển nhà, Hứa Cách Phi và Mã Nghi cũng đến phụ cô một tay. Hạ Tuyền đứng trước căn phòng lạ lẫm nhưng tràn ngập không khí ấm áp gia đình, lòng dập dờn nổi xúc động khôn tả, nước mắt ngập ngừng bờ mi.

Hứa Cách Phi ngoái đầu, trông thấy vẻ mặt mĩm ướm của cô, không khỏi rùng mình, vuốt vuốt hai cánh tay: “Làm gì thế hả, cảm động à?”

Hạ Tuyền mím môi: “Chị Phi, em hư hỏng không nghe lời chị, mà chị vẫn quan tâm chiều chuộng em.”

“Đã biết mình sai chưa?”

“Biết ạ.”

“Sinh xong đứa bé thì giấu kĩ cho chị, trở về tiếp tục kiếm tiền để cung phụng trả ơn chị đó.” Hứa Cách Phi nguyệt cô.

Hạ Tuyền gật đầu lia lịa, nhìn y chang đứa bé đang rớt rít nhận lỗi.

Hứa Cách Phi vươn tay xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Đạo diễn Trần Quyền đã nhận lời chờ cô thêm vài tháng, chị cũng chẳng biết cô dùng cách nào thuyết phục được anh ta. Có điều, cô nhớ cẩn thận, đề chừng Ôn Minh Hạo, hình như cái cô tiểu thư kia đã dận dò gả ta việc gì đấy. Chị sợ cô sinh đứa nhỏ xong sẽ bị đóng băng mắt.”

“Không sao cả, chẳng phải vẫn còn bộ phim của đạo diễn Trần Quyền sao? Chừng đó thời đã đủ tạo bản đập để em vươn lên lại.”

Hạ Tuyền tuyệt nhiên không thú nhận với Hứa Cách Phi chuyện mình chủ động gọi điện thương lượng cùng Diệp Hân, cô chỉ mỉm cười lấy lệ, tìm cách đánh trống lảng, sau đó tiếp tục thu dọn phòng.

Sắp xếp xong xuôi chỗ ở mới đâu ra đấy, Hạ Tuyền liền chuyên tâm xử lí vấn đề bồi thường hợp đồng. Thừa dịp bụng còn chưa lộ, Hứa Cách Phi tổ chức một buổi họp báo cho Hạ Tuyền, tại đây cô chính thức tuyên bố mình sẽ nghỉ ngơi một năm, nguyên nhân là do sức khỏe suy kiệt, phải nhập viện điều trị, sau cùng không quên phủ nhận tin tức mang thai gần đây.

Đứng trên tư cách là những người bạn thân thiết trong giới của Hạ Tuyền, Hà Yến và Chung Lập Dương đều lên tiếng cổ vũ động viên cô, đồng thời tuyên bố sẽ chờ đợi ngày cô tái xuất, trở về hợp tác tiếp cùng họ. Ngay cả người có cuộc sống kín tiếng như Vân Nhượng Chu cũng ra mặt ủng hộ Hạ Tuyền. Anh nhắn nhủ cô hãy an tâm dưỡng bệnh, anh luôn đứng về phía cô. Nếu cần, anh cũng có thể góp một phần sức lực, giúp cô giải quyết chuyện bồi thường hợp đồng.

Dù Vân Nhượng Chu đã đánh tiếng trước, thì Hạ Tuyền vẫn cương quyết khước từ. Mặc cho đang lâm vào tình thế nước sôi lửa bỏng, cô vẫn kiên trì với quyết định của mình. Vân Nhượng Chu trước giờ luôn bày tỏ mong muốn được chính thức kết giao cùng cô, anh lại không mắc nợ gì cô hết. Cô đã thắng thường từ chối anh, thì không thể trở nên thêm phiền phức cho anh được.

Đã nhiều ngày nay, Lê Tịnh Lương cố gắng dẹp bỏ hai chữ Hạ Tuyền ra khỏi đầu, chẳng qua không thu được kết quả mỹ mãn, mỗi ngày mở ti vi lên, những khi bấm nút chuyển kênh, anh đều bắt gặp tin tức nói về mấy chuyện lùm xùm của cô. Kể cả bàn tay anh cũng thoát khỏi sự kiểm soát của não bộ, lúc nào cũng nán nã lưu lại vài giây mới chuyển qua đài khác. Vì thế, anh cũng nắm rõ đến bảy tám phần sự vụ.

Trên màn hình, Hạ Tuyền bận vẩy liền thân màu đen, bên ngoài mặc thêm chiếc áo khoác, mái tóc xõa hai bên vai, đeo kính bản to che gần hết khuôn

mặt. Tuy vậy, sức hấp dẫn tự nhiên tỏa ra từ con người cô vẫn dư sức hạ gục mấy sinh vật giống đực.

Đôi mắt chân bằng ren ôm sát cặp đùi thon dài, thẳng tắp của cô. Hừ, anh thăm phê phán, bên trên cô ăn vận thanh thuần đầm thắm, còn phía dưới lại là ác ma giả dạng.

Lệ Tịnh Lương vô thức cời tây trang ném qua một bên, lát sau anh cảm thấy chỉ cời hai cúc trên cổ áo thì vẫn nóng hừng hực, bèn cời thêm hai cúc nữa, vòm ngực rắn chắc đậm vị nam tính liền hiện lộ hết ra ngoài.

Thoạt trông, Hạ Tuyền đang tiến từng bước để giải quyết công việc tồn đọng, song trên thực tế là nửa bước cũng khó nhích.

“Vi phạm” – một từ được cấu thành bởi hai tiếng đơn giản nhỏ bé, nhưng hậu quả nó mang lại thì hoàn toàn tương phản. Hậu quả của nó dính dáng đến hàng loạt vấn đề rối rắm. Không thiếu các công ty thừa nước đục thả câu, vừa cháy nhà liền lòi ra mặt chuột, lòng tham không đáy cố ý đẩy số tiền bồi thường lên mức cao ngất ngưỡng. Hạ Tuyền không chấp nhận, họ liền hăm dọa sẽ đưa vụ việc ra tòa.

Thời gian này, Hạ Tuyền đang mang bầu bì mà vẫn phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi nôi, thân thể suy kiệt, sức khỏe theo đó cũng giảm sút đáng kể. Cô đi tới đâu cũng bị đám truyền thông bám đuôi theo tới đó, Hạ Tuyền thật sự cảm thấy bản thân sắp không chống đỡ nổi.

Lệ Tịnh Lương ngồi trong văn phòng, bàn tay thông thả lật giờ tin tức viết về Hạ Tuyền. Đọc xong mấy dòng cuối cùng, anh nhấc điện thoại, bấm dãy số quen thuộc, Thủy Tu Tề lệ lạng nghe máy.

“Anh Lệ.”

“Đi liên hệ với những công ty mà Hạ Tuyền phải bồi thường thiệt hại, báo họ biết, số tiền đó tôi trả.”

Cặp mắt Thủy Tu Tề trợn trừng trợn trạo, khuôn mặt viết đầy ba chữ: khó tin quá, khó tin quá... May mà hai người đang nói chuyện qua điện thoại, nên cậu tránh được một phen thất thố trước mặt ông chủ. Cậu bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, dùng âm điệu trấn tĩnh đáp lời Lệ Tịnh Lương, rồi mau mắn thực hiện nhiệm vụ anh giao phó. Kết quả là, cuộc sống Hạ Tuyền nhanh chóng chuyển biến chỉ trong vòng một đêm ngắn ngủi, thỉnh linh thanh nhàn tự tại quá đổi. Liên tục mấy ngày tiếp theo, chẳng còn công ty nào khủng bố điện thoại cô nữa, kể cả mấy công ty đâm đơn kiện lên tòa cũng đột ngột rút lại hết.

Hạ Tuyền đang định gọi điện hỏi Hứa Cách Phi điều kì diệu gì đang xảy ra, thì Hứa Cách Phi đã gọi cho cô trước: “Chị bắt đầu nể em rồi đấy, bản lĩnh thật lớn, thủ đoạn vô biên, tầm ngắm tầm ngắm mà đám chết voi, ngay cả Lệ Tịnh Lương cũng bị em thu phục ngọt xót.”

“... Chị Phi, ý chị là sao?”

“Còn sao với trắng gì nữa? Tập đoàn Mưu Thuật đã giúp em thanh toán toàn bộ số tiền vi phạm hợp đồng. Đúng là giàu nứt đổ đổ vách thì mặc sức phung phí hòng lấy lòng người đẹp. Số tiền đó dư sức đề chết chị, đây là còn chưa tính tới các khoản khai không của mấy công ty ham chơi đều, ấy thế mà anh ta chả thèm chớp mắt lấy một cái, chỉ giải quyết nhanh gọn lẹ trong vòng một nốt nhạc!”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

... Lệ Tịnh Lương chủ động trả giúp cô khoản tiền lớn như vậy ư?

Di động trên tay Hạ Tuyền bỗng rơi tự do xuống giường, cô có chút hoảng loạn, mắt bình tĩnh.

Ông chủ Lệ đầu giống kẻ ăn chơi sa đọa, coi tiền như rác, chẳng lẽ anh ta đã phát hiện điều gì? Không có khả năng, chuyện cô chưa uống thuốc tránh thai, chỉ duy nhất mình cô biết, tuyệt đối không tồn tại người thứ hai. Cho dù bản lĩnh anh ta cao cường, cũng không thể tự tiện gắn camera trong nhà cô chứ?

Nhớ tới việc Lệ Tịnh Lương dễ dàng có được chìa khóa nhà mình, Hạ Tuyền liền cảm thấy chuyện anh ta lén lút gắn camera thì dễ như trở bàn tay. Cô bắt chợt rùng mình một cái, bị chính những liên tưởng phong phú trong đầu mình dọa sợ. Sao lại thế, lẽ nào ông chủ Lệ so với đám fan cuồng còn điên dại và biến thái hơn nhiều?

“A lô? Hạ Tuyền? Em đang nghe đấy chứ?” Hứa Cách Phi chờ hồi lâu mà chẳng nghe bên kia trả lời trả vốn bèn tăng âm lượng giọng nói.

Hạ Tuyền vội lên tiếng: “Dạ, em vẫn nghe.”

“Mà này, em làm sao thuyết phục được Lệ Tịnh Lương vậy? Anh ta đã hào phóng thanh toán nợ nần giúp em, hẳn sẽ thừa nhận đứa con trong bụng em chứ? Thực ra, em mà gả được cho anh ta thì trăm bề có lợi, giá trị con người sẽ tăng vùn vụt luôn ấy.” Trong cơn xúc động, mồm miệng Hứa Cách Phi tía lia đủ chuyện trên trời dưới biển, “Ngặt một nỗi, anh ta đã có vợ chưa cưới, tuy diện mạo cô Diệp không được dễ nhìn cho lắm, tính tình cũng tệ không tả nổi, nhưng địa vị và thân phận của người ta cao hơn em nhiều, cũng xứng với Lệ Tịnh Lương hơn. Trước tình địch có sự hậu thuẫn lớn như vậy,

liệu em có nắm chắc sẽ giữ được trái tim Lê Tịnh Lương, để trở thành bà chủ tập đoàn Muru Thuật không chứ?”

Nếu là trước kia, Hạ Tuyền sẽ không chút chần chừ, đồng đặc tự tin tuyên bố có. Tuy nhiên, lần này đối tượng chị Phi đề cập lại là Lê Tịnh Lương, thật sự người đàn ông này không dễ đối phó tạo náo.

Trong đầu Hạ Tuyền vẫn đương rối rắm, vướng mắc chuyện camera và bầu bì, nên chẳng có tâm tư ứng đối cùng Hứa Cách Phi, cô đáp vài câu vô thường vô phật, sau đó tìm cơ gác máy. Ai dè cô an tĩnh chưa bao lâu, Hứa Cách Phi đã gọi điện lại, lần này chị ấy thông báo cho cô tin tức xấu.

“Ban nãy Ôn Minh Hạo mới tới tìm chị, sau này chị không thể làm người đại diện của em nữa.” Hứa Cách Phi trầm giọng nói.

Hạ Tuyền nhíu mi hỏi: “Tạo sao lại thế? Em chỉ xin tạm nghỉ một năm, trên thực tế còn chưa tới một năm nữa, lãnh đạo công ty không thể thông cảm cho em chút sao? Hơn nữa, em vẫn tiếp tục kí kết hợp đồng đóng phim với đạo diễn Trần Quyền mà.”

“Chị nghĩ em nên đích thân tới công ty một chuyến đi, Ôn Minh Hạo chẳng những đòi tịch thu chiếc xe công ty cấp cho em, còn ép chị và Mã Nghĩ cắt đứt triệt để với em luôn, chị nghĩ ngờ Diệp Minh Tâm là kẻ giật dây hết thảy mọi chuyện.”

“Em lập tức tới ngay.” Sau khi ngắt máy, Hạ Tuyền hối hả thay quần áo rồi hốt hải chạy ra khỏi cửa. Do quá gấp gáp, thành thử lúc lên xe, cô không ngó ngang đến mọi thứ xung quanh.

Lê Tịnh Lương ngồi trong ô tô sang trọng, điềm tĩnh nhìn Hạ Tuyền sốt sắng lái xe phóng vụt đi, các ngón tay anh thon dài mó máy chiếc di động, trên gương mặt không mấy may gọn sóng cảm xúc, khỏe mắt khuất sau chiếc kính đen chụp chòn thâm ý bí hiểm, dưới đáy mắt lóe lên những tia sáng lạnh lẽo hết như băng tuyết.

Anh khoan thai châm một điếu thuốc lá, tao nhã thối ra từng vòng khói trắng uốn lượn duyên dáng. Cách phà thuốc điệu nghệ như vậy, liệu thế gian có mấy ai làm được?

Lát sau, kính xe chậm rãi hạ xuống, làn sương khói mờ ảo bay lảng đàng ra ngoài, quần quýt chạy theo con gió nhẹ, Lê Tịnh Lương gác một tay lên thành cửa, khẽ phìu phìu ít tàn thuốc còn đọng lại, tay kia đặt trên vô lăng, rồi khởi động xe chạy thẳng đến công ty giải trí Hoa Hạ.

Khi anh đang chạy trên đường, Hạ Tuyền đã sắp tới nơi. Thú thật, giờ phút này, tâm trạng cô đang mất dần sự bình tĩnh. Tuy rằng đã sớm dự liệu phiên phức sẽ ồ ạt kéo tới, nhưng khi chân chính xảy ra chuyện, cô vẫn hơi hốt hoảng và pháp phòng lo sợ.

Lúc chạy tới tòa cao ốc của giải trí Hoa Hạ, cô chọn một chỗ khá vắng vẻ để đậu xe, rồi đi vào từ cửa hông của tòa cao ốc, sau đó đi thẳng một mạch lên văn phòng làm việc của Ôn Minh Hạo.

Hứa Cách Phi đứng sẵn trước cửa chờ cô, nhắc thấy Hạ Tuyền, cô ấy liền lại gần, vồn vã hỏi: “Em đã kể chuyện này cho Lê Tịnh Lương biết chưa?”

Hạ Tuyền nhíu mày: “Sao phải kể cho anh ấy biết?”

“Em đang mang thai đứa con của anh ta, bây giờ vợ chưa cưới của anh ta lại tìm em gây hấn, chẳng lẽ anh ta không nên tới đây để ba mặt một lời đối chất với nhau, xác minh rõ ràng sự việc?” Hứa Cách Phi nói bằng vẻ dĩ nhiên phải thế.

Hạ Tuyền thần nhiên đáp: “Loại người như em cũng chẳng tốt đẹp gì, anh ấy không cần thiết ra mặt hộ em. Và lại, bọn em chỉ kết giao theo nhu cầu, không hề dính dáng đến những phương diện khác.”

“Thôi được rồi cô ạ! Không hề dính dáng mà anh ta tự nguyện vì cô bỏ ra biết bao nhiêu tiền của?” Hứa Cách Phi không ngần ngại phản biện lại Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền thờ dãi: “Để em đi gặp Ôn Minh Hạo trước, chuyện khác nói sau đi chị.” Cô vỗ vỗ bả vai Hứa Cách Phi, sau gõ cửa phòng làm việc của Ôn Minh Hạo.

Bên trong vang vọng âm điệu đặc trưng của nam giới, từ tốn buông hai chữ: “Vào đi.”

Hạ Tuyền thận trọng điều chỉnh lại biểu cảm khuôn mặt sao cho thật tự nhiên, mãi đến khi hoàn hảo không chê vào đâu được mới thông thả mở cửa bước vào, cô nhìn thấy trong phòng ngoài Ôn Minh Hạo, còn có Diệp Minh Tâm.

“Tôi chắc hẳn cô sẽ hấp tấp mò tới đây mà.” Diệp Minh Tâm ác ý nở nụ cười xỏ xiên, đoạn hỏi, “Thế nào, cảm giác mất đi tất cả, quay về với hai bàn tay trắng có dễ chịu không?”

Hạ Tuyền lặng thinh đầu mắt cùng cô ta, Diệp Minh Tâm tiếp tục dè bùi: “À, còn cái vụ ngã bệnh nữa, mạo muội hỏi cô giấy chứng nhận của bệnh viện đâu rồi? Tôi chỉ nghe bên ngoài đồn đại phong phanh nhưng cũng dám chắc, cô dầm dúi qua lại với những gã đàn ông dâm dăng, mang thai đứa con hoang tạp chủng, bây giờ phải cấp tốc trốn chui trốn nhủi, tìm một xó xỉnh hoang vắng nào đó để sinh ra cái thứ tạp nham.”

Nghe thử mà xem, nào là gã đàn ông dâm dăng, rồi con hoang, lại còn tạp nham nữa chứ, nếu Lê Tịnh Lương nghe thấy Diệp Minh Tâm dùng những từ ngữ ‘mĩ miều’ đó để hình dung anh ta như vậy, liệu anh ta sẽ nhẫn nại duy trì hay lập tức chấm dứt mối quan hệ vợ chồng chưa cưới cùng cô ta?

“Ôn tổng.” Hạ Tuyền không đếm xỉa Diệp Minh Tâm, trực tiếp vào thẳng vấn đề với Ôn Minh Hạo “Tôi chỉ xin công ty cho tạm nghỉ một năm, anh có nhất thiết phải thu hồi người đại diện và trợ lý của tôi không? Mong anh có thể du di chút đỉnh, tạm thời giao công tác khác cho họ, chờ tôi hết bệnh quay

về thì để họ tiếp tục hợp tác với tôi.”

Ôn Minh Hạo nhướn cười, dùng ngữ khí khinh miệt nói: “Hạ Tuyền, không phải tôi muốn làm khó dễ cô đâu. Có điều, nguồn con của vụ việc đều do cô mà thành, chả lẽ cô không biết mình đã gây rắc rối lớn đến cỡ nào cho công ty? Hơn nữa, giới giải trí đâu thiếu hiện tượng sóng sau xô sóng trước, cô sống ẩn dật một năm, mà còn trông ngóng có người nhớ tới cô ư?”

“Tôi còn bản hợp đồng đóng phim điện ảnh với đạo diễn Trần Quyền” Hạ Tuyền tỉnh táo thương lượng.

Diệp Minh Tâm xen ngang bằng giọng điệu rẻ rúng: “Đạo diễn Trần là bạn tốt của bố tôi đây, chỉ cần tôi gọi một cuộc điện thoại cho anh ấy, đảm bảo bản hợp đồng của cô sẽ lập tức trở thành tờ giấy vụn”

Cô quá tự tin vào năng lực thấp kém của mình rồi đấy, cô Diệp à.

Hạ Tuyền thầm nhủ câu nói ấy trong bụng, song miệng vẫn im bất.

Cô đứng chôn chân tại chỗ, tựa hồ đã cứng họng líu lưỡi, không thể phản bác được điều gì, hết thấy đều chứng minh cô đang rơi vào thế bị động.

Diệp Minh Tâm thấy cô như vậy thì hết sức khoái chí, một lát sau cô ta cất giọng ngạo nghễ, bắt bớ: “Thôi thế này nhé, để tránh khỏi tình trạng sau này cô đi khắp nơi gieo tiếng ác cho tôi, nên tôi đã tốt bụng cho cô cơ hội lựa chọn. Đạo gần đây, tôi nghe nói đạo diễn Hà Tĩnh Văn chuẩn bị tuyển diễn viên cho bộ phim mới, trùng hợp là năm sau bộ phim đó mới bấm máy. Bây giờ, tôi cho phép cô nghỉ ngơi một năm. Một năm sau, cô muốn thuận lợi trở lại làng giải trí thì phải nhận lời đóng bộ phim đó mà không được vờ vĩnh một đồng thù lao, thế nào? Nếu cô đáp ứng, tôi sẽ bảo anh Ôn thu hồi mệnh lệnh.”

Kỳ thật, nếu như Hà Tĩnh Văn chỉ là một vị đạo diễn bình thường không tên tuổi, Hạ Tuyền sẽ miễn cưỡng đáp ứng. Có điều, Diệp Minh Tâm làm sao có thể mở lòng từ bỏ, tha cho cô một con đường sống?

Hà Tĩnh Văn, vốn dĩ là gã đạo diễn có cái tên gắn liền với dòng phim cấp ba khiêu dâm rẻ tiền. Gã luôn thích thú tạo nên những thước phim đầy rẫy thịt thà, nóng bỏng mà dung tục vô cùng. Diệp Minh Tâm yêu cầu cô hạ mình đi đóng loại phim tục tĩu đó, còn bắt cô không được nhận thù lao, điều này có khác chi làm vậy bán thanh danh, hình tượng của cô?

“Sao đây? Cô định đắn đo, suy tính nữa à? Cô còn cái quái gì mà bày đặt màu mè suy với chả tính? Tôi chẳng thèm bận tâm cô đã cậy nhờ thần thánh phương nào để giúp cô thanh toán hết số tiền bồi thường hợp đồng, tôi chỉ đảm bảo, vị thánh ngu xuẩn kia sẽ không thể nhúng mũi vào chuyện này đâu. Cô bây giờ không thể phản đối yêu cầu của tôi được, bằng không, một năm sau dù cô có quay trở lại thì cuối cùng vẫn hoài công, tay trắng vẫn hoàn tay trắng mà thôi.” Diệp Minh Tâm thư thả dựa lưng vô ghế, hả hê quan sát Hạ Tuyền.

Hạ Tuyền mở miệng dõm lên tiếng ngửa bài cùng cô ta, đúng lúc này cửa phòng làm việc đột nhiên bị người bên ngoài đẩy ra, Ôn Minh Hạo bức mình định buông câu quở trách, song ngay khi nhìn thấy rõ rệt diện mạo của kẻ bất lịch sự, sắc mặt hần ta liền biến chuyển trong tích tắc, banh miệng cười hết cỡ, đon đả tiếp đón: “Chào anh Lê, thì ra là khách quý tới thăm.”

Diệp Minh Tâm cũng thoáng ngỡ ngàng, rồi tức thì thu hồi bộ điệu chua ngoa đánh đá, ra chiều dửng dưng: “Sao anh lại tới đây? Em còn chưa tính sổ với anh đâu đây”

Từ lần bị Lê Tịnh Lương đùa bỡn cho leo cây, cho đến nay Diệp Minh Tâm vẫn không cách nào liên lạc được với anh, không ngờ hôm nay anh chủ động xuất đầu lộ diện, nhưng lại xuất hiện ngay thời điểm cô ta lên mặt kẻ cả, dạy dỗ Hạ Tuyền, trường hợp ‘tình cờ’ đến đáng ngờ này thật khiến cô ta bồn chồn bức bối.

“Đường đột ghé thăm, không biết tôi có quấy rầy mọi người hay không?”

Lê Tịnh Lương thung thảng bước tới trước, khi đi ngang qua Hạ Tuyền, anh ngoẹo đầu nhìn bộ dáng tiêu tụy bơ phờ của cô, cánh tay anh đang xuôi theo thân người rất muốn giơ lên khoác vai cô ôm vào lòng mình, song đầu tranh lưỡng lự một hồi, tay anh cuối cùng chuyển hướng, chỉ thọc vô túi.

“Nào có, anh Lê có việc gì xin cứ phân phó.” Ôn Minh Hạo hơi cúi đầu khom lưng, phô bày dáng vẻ vô cùng khúm núm.

Đây chính là minh chứng cho hiện thực phũ phàng của xã hội. Nếu bạn có tiền và địa vị, hiển nhiên người khác sẽ nể nang, thậm chí luôn cúi trước mặt bạn. Còn ngược lại, nếu bạn chỉ là một kẻ thấp cổ bé họng, không quyền không thế, khi muốn dựa dẫm vào một ai đó thì bạn phải chấp nhận hạ mình, nhún nhường trước mặt người ta. Hạ Tuyền tận mắt chứng kiến thái độ cực kì chênh lệch của Ôn Minh Hạo khi đứng trước cô và Lê Tịnh Lương, bèn nhếch miệng cười tự giễu. Nực cười thay, chỉ vài ngày trước đây, cô còn sống ở trên mây, cứ tự mình cho rằng bản thân đã mạnh mẽ hơn ngày xưa rất nhiều. Nhưng bây giờ cô mới vỡ lẽ, mình vẫn rất kém cỏi và cần phải cố gắng nhiều hơn nữa mới mong thoát khỏi tình cảnh bị người ta giẫm đạp.

“Vậy tôi đây cung kính không bằng tuân lệnh.”

Lê Tịnh Lương vờn vai đứng thẳng người bên cạnh Hạ Tuyền, mắt anh không nhìn cô, song miệng lại đã động vấn đề liên quan cô.

“Tôi muốn mời hai nghệ sĩ của quý công ty làm người đại diện phát ngôn cho thương hiệu của công ty con thuộc tập đoàn Mưu Thuật, Ôn tổng sẽ không từ chối chứ?”

“Đương nhiên sẽ không!” Nét mặt Ôn Minh Hạo đầy vẻ hân hoan, “Xin hỏi anh Lê muốn tìm người nào? Tôi lập tức sẽ liên hệ giúp anh.” Hần ta vẻ như định gọi điện thoại.

Lệ Tịnh Lương khẽ vuốt cằm, đôi môi khẽ cười, cười như không cười: “Chung Lập Dương, tôi đã gặp qua anh ta, cấp dưới của tôi cũng đã thảo luận khá quát với anh ta.”

Ôn Minh Hạo gật đầu lia lịa: “Chung Lập Dương chính là “con át chủ bài” của công ty chúng tôi, mọi phương diện của cậu ấy đều phát triển rất đồng đều và đang trên đà hoàn thiện, chắc chắn sẽ không làm anh Lệ thất vọng. Có điều, vừa nãy anh nói là muốn mời hai nghệ sĩ, vậy không biết người còn lại là ai?”

Lệ Tịnh Lương điềm nhiên liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh, Hạ Tuyền thấy anh dòm mình chăm chú, cô liền ngẩn người, trong lòng nảy sinh dự cảm, lại không dám khẳng định.

Đứng trước ánh nhìn hoài nghi của Hạ Tuyền, Lệ Tịnh Lương bình thản giơ ngón tay trỏ cô và bật giọng xa cách hờ hững: “Cô ấy.”

Đến nước này thì Diệp Minh Tâm hết nhịn nổi nữa, cô ta đứng phắt dậy, dáng điệu hết như gà mái mẹ bốc hỏa: “Anh muốn mời cô ta? Nhất quyết không được! Em không cho phép!”

Lệ Tịnh Lương vẫn đứng đĩnh đạc ung dung, ngay cả đuôi lông mày cũng không mấy may xê dịch, ôn tồn buông câu hỏi vặn: “Vậy tôi mạn phép hỏi cô Diệp, cô lấy thân phận gì để phản đối lời đề nghị của tôi? Là cổ đông của giải trí Hoa Hạ? Hay là cổ đông của tập đoàn Mưu Thuật?”

Cố nhiên Diệp Minh Tâm chẳng thuộc về bên nào hết. Mặc dù cô ta là con gái của Diệp Hân, nhưng vẫn chưa chính thức được chia cổ phần, đồng nghĩa với việc cô ta không có quyền biểu quyết của cổ đông. Còn về về thứ hai của câu Lệ Tịnh Lương hỏi, cô ta cũng chẳng phải là cổ đông của tập đoàn Mưu Thuật, vậy thì công ty con trực thuộc tập đoàn muốn mời ai làm người phát ngôn, lại càng không hề mắc mớ tới cô ta.

Tóm lại, Lệ Tịnh Lương ngẫm ngẫm nói lên một ý đơn giản là: Cô ta không có tư cách xen vào quyết định của anh.

Diệp Minh Tâm giận sôi máu, nín nhịn thật lâu mới nặn ra được lí do: “Em là vợ chưa cưới của anh!”

Lệ Tịnh Lương chấp tay sau lưng mà cười, đảo mắt lướt nhìn cô ta từ trên xuống dưới, nói bằng vẻ ôn hòa khôn xiết: “Rất nhanh cô sẽ không phải.”

Đáy lòng Diệp Minh Tâm tựa thể rằng rắc âm thanh tiếng đá rơi lộp độp, lúc này cô ta mới vỡ lẽ, sự tình đang nguy biến.

Hạ Tuyền gục đầu xuống, ngắm nhìn đôi tay anh đang chấp sau lưng, nhân lúc hai người kia không chú ý, cô lặng lẽ nắm bàn tay ấy.

Bàn tay Lệ Tịnh Lương bỗng dưng bị một thứ mềm mịn mà lạnh lẽo chạm vào, anh bất giác nghiêng đầu nhìn bộ quần áo trên người Hạ Tuyền. Cô ăn mặc phong phanh như vậy, hèn chi bàn tay lại lạnh đến thế. Có điều, sự chú ý của anh dường như đặt nhầm chỗ rồi, hẳn là anh nên thức mắc động cơ gì khiến cô dám can đảm nắm lấy tay anh trong hoàn cảnh này?

Đối diện với ánh mắt xét nét của Lệ Tịnh Lương, môi Hạ Tuyền nở nụ cười mong manh triu mến, ánh mắt cô đông đầy tia sáng tin yêu dựa dẫm. Chẳng hiểu do đâu mà tâm hồn Lệ Tịnh Lương như được tưới tắm bởi dòng nước ngọt ngào trong trẻo, tựa thể anh đã tìm được giá trị xứng đáng cho những việc ‘ngu ngốc’ anh làm gần đây.

Thật hoang đường, đứng trước một người phụ nữ quen thói nói dối, ấy vậy mà anh vẫn muốn tin tưởng cô ta thêm lần nữa.

Tự nhủ với lòng không được giẫm lên vết xe đổ, Lệ Tịnh Lương tức khắc dịch chuyển tầm nhìn, trong ánh mắt là một mảnh hoang liêu quạnh quẽ.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Người đầu tiên lên tiếng phá tan bầu không khí trầm mặc căng thẳng là Ôn Minh Hạo. Một gã đàn ông có thể khiến Diệp Hân tin tưởng, giao cho chức giám đốc điều hành công ty giải trí Hoa Hạ, tất nhiên không phải chỉ là kẻ ngồi mát ăn bát vàng.

Rất mau, Ôn Minh Hạo đã quyết đoán đưa ra lựa chọn mang lại lợi ích cao nhất cho công ty, hẳn gục gặc: "Nếu anh Lệ đã kiên quyết chọn Hạ Tuyền, công ty chúng tôi tất nhiên sẽ làm theo ý anh." Nói đoạn, hắn lia mắt nhìn về hướng Hạ Tuyền, "Cô cũng đã nghe thấy ý của anh Lệ rồi đấy, vậy trước tiên cô hãy về nhà nghỉ ngơi đi, chờ khi công ty và tập đoàn Mưu Thuật thảo luận xong bản hợp đồng sẽ thông báo chi tiết cho cô sau."

"Thế còn vấn đề về người đại diện, trợ lí và xe công ty cấp cho tôi thì sao?" Hạ Tuyền thận trọng hỏi kĩ càng, mạch lạc.

Ôn Minh Hạo khoe nụ cười như gió xuân mơn mơn: "Đương nhiên vẫn thuộc về cô."

Nhận được sự đảm bảo chắc chắn, Hạ Tuyền mới yên tâm giương nhẹ khóe môi, khẽ gật đầu toan cáo từ ra về. Nhưng Diệp Minh Tâm sao có thể cam lòng để cô rút lui một cách an toàn và nhẹ gánh như vậy, cô ta cất gót đuổi theo Hạ Tuyền, song lúc đi ngang qua người Lệ Tịnh Lương lại bị anh hung hăng túm chặt cổ tay.

Trở trêu thay, đây chính là lần đầu tiên bọn họ đụng chạm da thịt, nhưng xuất phát điểm lại do người phụ nữ khác tạo ra, thật là châm chọc quá đỗi, lẽ nào Diệp Minh Tâm cam chịu nỗi nhục nhã này?

"Anh buông tay!" Diệp Minh Tâm cắn răng nặn ra từng tiếng khó nhọc.

Lệ Tịnh Lương buông mắt liếc nhìn cô ta, ánh mắt anh nhập nhòa tia thương tia hại, khiến tâm lý Diệp Minh Tâm càng thêm chông chênh bất định, như thể trước mặt Lệ Tịnh Lương, cô ta chỉ là một con kiến bé tẻo teo, vô cùng yếu đuối, chẳng đáng để anh bỏ vào mắt.

"Anh đã không buông tay thì đừng trách em không nể mặt." Diệp Minh Tâm ngoan cường chống đỡ.

Lệ Tịnh Lương cười khì, anh vẫn là người đàn ông tuấn lãng thanh tao, chỉ cần khoe mỗi hơi cong lên thì các nét nghiêm nghị trên khuôn mặt góc cạnh sẽ mềm mại hơn nhiều, về nên bộ dáng mỗi hồng răng trắng hòa nhã ôn nhu, nhưng mấy lời nói nanh nọc của anh khiến người nghe như hít phải khí độc.

"Cô có thể làm gì tôi đây?"

Diệp Minh Tâm cứng họng trước câu hỏi vắn của anh.

Đúng vậy, cô ta đã lớn gần này tuổi, nói không ngoa chứ từ nhỏ cho tới bây giờ, cô ta đã nắm thứ gì, thì thứ đó không thể thoát khỏi lòng bàn tay cô ta. Và thứ ngoại lệ duy nhất, ắt hẳn là người đàn ông mang tên Lệ Tịnh Lương. Mặc dầu đầu óc cô ta không sáng suốt cho lắm, nhưng vẫn đoán định được, Lệ Tịnh Lương hoàn toàn trên cơ sở cô ta. Kể cả hôm nay, anh động thủ đánh cô ta, có khi Diệp Hân sẽ ngầm nguyền chấp nhận ngầm bỏ hòn làm ngọt.

Diệp Minh Tâm hít sâu một hơi, dùng hết sức bình sinh giãy giụa thoát khỏi tay anh. Lệ Tịnh Lương tựa hồ cũng cảm thấy nắm đủ, bèn đột ngột thả tay ra, hành động bất ngờ không báo trước của anh đã hại Diệp Minh Tâm té lăn quay ra đất.

Ôn Minh Hạo vội vã tiến lên đỡ Diệp Minh Tâm dậy. Viên mắt Diệp Minh Tâm biến thành màu đỏ quạch, cô ta chẳng nói chẳng rằng mà lật đật tìm điện thoại, hiển nhiên là định khóc lóc kể lể với bố. Ôn Minh Hạo lấy làm bất đắc dĩ, hẳn ta tự cảm thấy bản thân tài hèn sức mọn, vô năng trong việc tìm cách khuyên lơn cô chủ. Diệp Minh Tâm cứ tưởng đầu hành động của mình sẽ ít nhiều khiến Lệ Tịnh Lương có chút kiêng dè, chỉ ít anh sẽ nán lại, cho Diệp Hân một câu giải thích rõ ràng, nào ngờ anh ... anh tuyệt tình bỏ đi một mạch.

Trước khi bỏ đi, Lệ Tịnh Lương còn cao ngạo ném về phía Diệp Minh Tâm và Ôn Minh Hạo ánh nhìn khinh rẻ, rồi mới nhấc chân ra khỏi phòng làm việc, Diệp Minh Tâm thất vọng triệt để, di động rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh chói tai.

Hạ Tuyền đi trước Lệ Tịnh Lương độ hai phút. Bọn họ người trước người sau cùng bước về phía thang máy và gặp nhau ngay trước cửa chờ. Bốn mắt tình cờ giao nhau, sau đó ăy chuyển dời ánh nhìn.

Một lát sau, cửa thang máy mở toan, hai người điềm tỉnh bước vào. Xung quanh họ có vài nhân viên cũng có nhu cầu đi thang máy, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm kì lạ của họ, mấy nhân viên kia khôn ngoan đứng im tại chỗ, lựa chọn đi chuyển sau.

Và cứ thế, trong thang máy rộng lớn chỉ có hai người. Hạ Tuyền nhìn qua chiếc kính phản quang, chăm chú quan sát người đàn ông vận bộ tây trang và giày da cao cấp đang đứng bên cạnh mình. Cô vốn dĩ có thân hình cao ráo, tính luôn giày cao gót thì tầm khoảng 1m75. Bình thường lúc quay phim, rất nhiều nam diễn viên phải đứng trên bục gỗ mới có thể tự tin mặt đối mặt, diễn tay đôi với cô. Còn Lệ Tịnh Lương thì không cần bất kì dụng cụ trợ giúp nào, anh chỉ cần vươn vai đứng thẳng người cũng đã cao hơn cô cả một cái đầu. Chiều cao của anh tối thiểu cũng gần 1m90 nhỉ? Hạ Tuyền trầm ngâm suy đoán.

Sau khi thang máy đi xuống mấy tầng, Lệ Tịnh Lương đột nhiên giờ tay cởi cúc áo sơ-mi, sau đó hơi nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, cất tiếng cười giễu cợt: "Nếu tôi không xuất hiện, cô định giải quyết thế nào? Cô Hạ, tôi tốt bụng khuyên cô một câu, sau này làm gì cũng nên cân nhắc đến hai chữ: đứng mực. Trước đây, tôi còn cảm thấy cô có chút thông minh khôn khéo, song giờ xem ra, cô định vì đứa nhỏ mà quyết tâm thân bại danh liệt luôn nhỉ."

Hạ Tuyền mỉm cười hiền: "Chẳng phải em vẫn bình an vô sự ư? Lại nói, cứ cho là anh không xuất hiện, em cũng có cách đối phó cô Diệp."

Ánh mắt Lệ Tịnh Lương càng thêm thâm trầm, hai tay nhàn nhã rút túi quần, mấy tia khinh miệt bắn ra từ đáy mắt anh tuông như đang hỏi: cô có biện pháp gì chứ?

Nét mặt Hạ Tuyền chan chứa vẻ chân thành: "Thực ra cũng chẳng phải biện pháp cao siêu gì, đại để là em định lấy chuyện cô ta hãm hại em lần trước ra làm điều kiện trao đổi, được ăn cả ngã về không thôi. Em không biết Diệp Hân đã nói cho cô ta biết giao dịch giữa em và ông ta hay chưa? Nếu chưa, phỏng chừng Diệp Minh Tâm sẽ bị em qua mặt, dọa dẫm một phen."

"Chỉ nắm được duy nhất một nhược điểm mà cô dám đem đi uy hiếp hết người này đến người nọ, cô Hạ quả nhiên biết cách tận dụng triệt để."

Giọng nói Lệ Tịnh Lương đều đều, chẳng mặn chẳng nhạt, nhưng Hạ Tuyền vẫn nghe ra hàm ý mỉa mai, châm biếm.

Hạ Tuyền ngai ngừng gục thấp đầu: "Hết cách rồi, em chỉ là một cô gái mềm yếu, cũng chỉ mới bước chân vào làng giải trí trong năm năm ngắn ngủi. Để đạt được mục đích, em cần phải tận dụng, chất chiu từng cơ hội, bao gồm cả việc lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia."

Lúc này thang máy đã đi xuống lầu một, đáng lí Lệ Tịnh Lương và Hạ Tuyền nên tách nhau ra bởi vừa nãy, một người ngang nhiên tiến vào từ cửa chính, còn người kia len lén vào từ cửa hông, song ngay trước khi cửa thang máy mở ra, Lệ Tịnh Lương thành linh ném chìa khóa xe của mình cho Hạ

Tuyền, nhắc chân bỏ đi trước, và để lại mệnh lệnh: "Giúp tôi lái xe."

Hạ Tuyền thông suốt ý tứ của Lê Tịnh Lương, có lẽ anh còn chuyện muốn nói với cô. Tuy vậy, bây giờ chừng như cô không tiện xuất đầu lộ diện ngay trước cửa chính công ty, cho nên cô cứ lè mề, không muốn đi theo anh.

Lê Tịnh Lương đi được vài bước thì ngoái đầu lườm cô, trong đôi mắt anh như thể chồng chất hàng ngàn lớp sương giá lạnh, đông cứng toàn thân Hạ Tuyền, đồng thời khiến cô vô phương cự tuyệt. Cô hoàn toàn có lí do tin tưởng rằng, nếu cô còn kiêu, cù cựa với anh nữa, e rằng sẽ mang lại hậu quả khiến cô khóc thét.

Cuối cùng, Hạ Tuyền vẫn bị giới báo chí chụp được ảnh cô cùng Lê Tịnh Lương sánh bước rời khỏi cửa chính công ty giải trí Hoa Hạ, ngay cả hành động cô chui vào xe anh cũng không thoát khỏi ống kính máy ảnh.

Ngồi tại ghế lái, Hạ Tuyền cẩn thận cài dây an toàn, đoạn nhìn thoáng qua khuôn mặt vô cảm của người đàn ông ngồi ở ghế phụ lái, cô cảm thấy bản thân có chút mù mịt trong việc đoán định nội tâm của người đàn ông này.

Cô chậm chạp khởi động xe, rồi cố ý nêm chút gia vị hài hước vào mấy câu nói bông đùa vô thưởng vô phạt, cốt làm dịu đi bầu không khí nặng nề, ngọt ngào: "Ông anh à, đây là lần đầu tiên em lái chiếc xe sang quý cỡ này, nếu có chuyện gì bất trắc xảy ra, mong ông anh hạ thủ lưu tình."

Lê Tịnh Lương dựa lưng vô thành ghế, nhắm tịt hai mắt, tảng lờ câu cô nói. Hạ Tuyền bụng bảo dạ, anh đã không lo sợ, vậy tôi hà cớ chi phải e dè?

Chiếc xe từ từ lăn bánh, thư thả lướt trên đoạn đường không có điểm đến cụ thể. Cô không thắc mắc hỏi anh định đi đâu, anh cũng không nói phương hướng mình muốn tới. Hai người như thể đang rảnh rỗi nên lái xe đi loang quanh hóng mát, và giữ im lặng trên suốt chặng đường dài.

Chờ tới lúc sắp chạy ra khỏi ngoại ô thành phố, Lê Tịnh Lương mới chịu mở mắt.

Anh lặng thinh ngắm nhìn quang cảnh đằng trước, lát sau mở miệng: "Đứa nhỏ này rất quan trọng với em ư?"

Hạ Tuyền quả thật không biết nên giải bày thế nào cho anh hiểu, về mặt cảm tính, bởi lẽ đã bước qua nỗi đau thương đau bể của quá khứ, nên từ lâu trong cô đã nảy nở một cảm xúc quuyền luyến không thể tả thành lời đối với những đứa trẻ, điều đó khiến cô luôn nặng tình day dứt với sinh linh mình đang mang trong bụng, thành thử không cách nào xóa bỏ nó được. Về phương diện lí tính, đứa bé này là máu mủ ruột rà của Lê Tịnh Lương, cho dù có sinh nó ra mà chưa thông qua sự đồng ý của anh, thì suy cho cùng, bé vẫn thuộc dòng dõi nhà họ Lê. Bất luận con cô là trai hay gái, thì trong tương lai vẫn trở thành bùa hộ mệnh của cô.

Nói trắng ra, cô là kẻ vị kỉ xấu xa, vì đành đoạn có ý nghĩ lợi dụng chính đứa con của mình. Nhưng cô cũng chỉ là cực chẳng đã, thử hỏi một người thân cô thể cô như cô đây, lẫn lộn trong giới giải trí xô bồ còn chưa xong, nói chi tới chuyện dùng tay không đá kích Diệp Hân.

Lê Tịnh Lương vẫn giữ thái độ ung dung bình thản, thong thả tiến từng bước nhằm thực hiện kế hoạch lớn lao của anh. Anh có sự kiên trì nhẫn nại, nên chiến thuật của anh là tung ra những mìn mìn chậm mà chắc để thực hiện sách lược đánh lâu dài. Có điều, anh đợi được, còn cô thì không. Thực ra, sự kiên cường của cô đã dần bị mài mòn theo tháng năm đằng đẳng, trải qua một loạt những phong ba bão táp, mưa vùn gió vũ, cô cơ hồ sắp buông xuôi hết thảy. Gần đây, mỗi đêm cô đều trằn trọc thao thức, thường giật mình tỉnh giấc. Sau khi tỉnh dậy, tâm trí cô bị chìm đắm, trầm luân trong những kí ức đáng sợ, tê tái đến cõi lòng. Cô không ngừng tự động viên chính mình rằng, hãy cố gắng chống đỡ thêm chút nữa, mọi chuyện rồi sẽ tốt hơn thôi. Thế nhưng, cô không cách nào xác định được, cuộc sống của cô đến bao giờ mới triệt tiêu được hai chữ "chống đỡ".

Lòng dạ cô rồi ren trong những mớ bong bong, thành thử không thể tập trung lái xe, cô bèn dứt khoát tắt xe vô lẽ đường. Bây giờ, nét mặt Hạ Tuyền mất hẳn vẻ tươi cười thường thấy, thay vào đó là sự trang nghiêm hiem có, Lê Tịnh Lương liền hiểu được cô đang muốn trò chuyện nghiêm túc với anh.

"Xem ra đứa bé rất quan trọng với em"

Bờ môi anh nhếch thành ý cười lạnh buốt, sâu dưới đáy mắt là một mảnh hoang vu heo hút.

"Kỳ thật, em không muốn thế." Rót cuộc Hạ Tuyền cũng chịu mở miệng, âm điệu cô nặng nề lẫn thêm phần ủ rũ, "Song hiện tại em không tìm thấy được phương pháp tốt hơn. Có đôi khi, em nghĩ hãy buông bỏ tất cả, nhưng hiện thực vẫn xô đẩy em tiến về phía trước. Nhiều lúc em cũng tò mò, không biết nếu em vứt bỏ mọi thù hận, thì điều gì sẽ chào đón em đây. Có điều, hễ em cố gắng thả lỏng mình và lãng quên quá khứ, thì đôi chân cứ như thể chẳng còn chút sức lực, bủn rủn hết ra, cảm giác đó giống như em cam chịu thất bại trước Diệp Minh Tâm, mặc cho cô ta giẫm đạp giày xéo vậy. Bây giờ đối với em mà nói, chỉ tiếp tục tiến về phía trước cũng đủ gian nan lắm rồi, anh có thể tỏ tường ý tứ của em không?"

Cô ngoẹo đầu nhìn anh, thần sắc anh vẫn vô cảm như trước, cô liền cười tự trào và lẩm bẩm: "Sao anh có thể hiểu được chứ? Em rất sợ mình không đủ dũng khí đứng lên để bắt đầu lại tất cả." Nói đến đây, sắc mặt cô bỗng chốc thay đổi, lại mang lên chiếc mặt nạ nguy trang hoàn hảo, "Tuy nhiên lần này, em thật lòng cảm ơn anh Lê, sự tương trợ của anh làm em rất đổi bất ngờ, bao gồm khoản tiền to lớn kia cũng như sự việc ban nãy ở công ty."

Thành thật mà nói, lúc nhìn thấy Lê Tịnh Lương đột ngột xuất hiện ở văn phòng Ôn Minh Hạo để giải vây giúp cô, rồi thay cô giáo huấn Diệp Minh Tâm, đặc biệt khi nghe anh nói câu "Rất nhanh cô sẽ không phải" với Diệp Minh Tâm, đáy lòng Hạ Tuyền liền lâng lâng niềm vui mừng, hoan hỉ. Mọi hành động và cử chỉ của anh đã trực tiếp thấp lên tia sáng hi vọng cho tâm hồn héo hắt như nắm tro tàn của cô.

"Tôi không tiếp nhận lời cảm ơn suôn"

Câu nói hờn mát của Lê Tịnh Lương tựa như một viên đá nhỏ rơi xuống lớp băng mà anh cố tình dựng lên, làm lớp băng từ từ nứt toát, dần dần phá vỡ rào cản giữa hai người.

Khóe mắt Hạ Tuyền cong cong: "Em hiểu điều anh muốn nói, ngay cả chính em cũng lấy làm khó hiểu trước động thái gần đây của anh, trừ phi anh thích em."

Vừa nghe thấy ba chữ "anh thích em" phát ra từ miệng Hạ Tuyền, ánh mắt Lê Tịnh Lương tựa hồ hóa thành lưới kiếm sắc bén đâm xuyên tim cô, làm cô giật mình thon thót, mặc dù đã uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, song cô vẫn bị anh dọa phát hoảng một phen.

Lê Tịnh Lương rũ nhẹ đôi hàng mi, giọng nói tuy khô khốc nhưng vẫn khiến người nghe như si như mê.

"Hạ Tuyền, tôi giúp em chỉ với một mục đích, tôi muốn em đáp ứng tôi một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Đi cùng tôi tới bệnh viện làm giám định DNA."

Dẫu đã lên dây cót tinh thần trước, nhưng nghe anh nói xong, Hạ Tuyền vẫn trầm ngâm tư lự. Cô im lặng nhìn anh đắm đắm, mãi một lúc lâu chưa có phản ứng.

Lê Tịnh Lương không hề sốt ruột, mà kiên nhẫn chờ đợi để cô có thời gian lựa chọn đúng đắn. Một trong những bí quyết thành công của anh chính là sự kiên trì bền bỉ, không bao giờ tỏ vẻ nao núng. Anh thật sự không biết mình đang trông đợi điều gì từ câu trả lời của cô. Bởi vì khoảnh khắc này, khi ngắm nhìn sườn mặt mỹ lệ của người con gái ngồi bên cạnh, tâm trí anh bị choáng đậy bởi một ý niệm duy nhất: tuyệt đối không thể để cô lừa gạt anh nữa.

Hạ Tuyền suy tư hồi lâu mới mở miệng, cô thẳng thắn hỏi anh: "Anh hi vọng em sẽ trả lời anh thế nào? Cũng như mong muốn kết quả giám định là gì?"

Lê Tịnh Lương phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ xe, trấn tĩnh đáp: "Nếu đứa bé không phải của tôi, thì phá ngay."

"Còn nếu là của anh?" Hạ Tuyền nhìn anh hau háu, hồi hộp chờ câu trả lời.

Khóe miệng Lê Tịnh Lương chếch thành cung độ nhỏ, đưa mắt nhìn lại cô. Hai người cứ như thế nhìn nhau hồi lâu, lát sau anh thốt lời dịu dàng, "Nếu là của tôi, vậy chúng ta bàn tiếp."

Là của anh thì sẽ bàn tiếp ư? Hạ Tuyền bất giác cười tủm tỉm. Cô thình lình vươn tay túm chặt cổ áo anh, nhô người qua rồi hôn lên môi anh một cách mạnh bạo. Hai tay cô vờ vò chiếc áo tây trang và sonmi trắng của anh, sau đó lộ liễu thâm nhập vào vùng ngực nở nang, rắn chắc. Bàn tay cô dẫn lối cho đôi môi hồng thắm, dấu son tươi theo đó nhuộm đỏ làn môi, cắn cổ và vòm ngực của anh.

Thật lâu sau, Hạ Tuyền hôn đủ rồi mới buông anh ra, đứng đĩnh lên tiếng thú nhận tất cả: "Vậy thì chúng ta bàn tiếp đi, em sẽ không theo anh đi làm giám định, nhưng em cam đoan mình sẽ thành thật với anh, anh tin không?"

Lê Tịnh Lương lặng thinh không đáp, nhìn thấy dấu son môi rải đều từ khuôn mặt xuống ngực anh, Hạ Tuyền lấy làm buồn cười, nhưng khóe miệng cô lại không cười nổi.

Trầm mặc hồi lâu, cô lại nói tiếp, nhìn thẳng vào mắt anh và nhấn nhá từng chữ một: "Đứa bé này là của anh và em muốn sinh nó ra, cứ quyết định vậy đi."

Lời hết, cô mở cửa bước xuống xe, cầm áo khoác che phủ đầu, đeo thêm kính đen rồi thông dong bước lên phía trước.

Lê Tịnh Lương vẫn yên vị tại ghế lái phụ, đôi mắt trông theo bóng dáng cô, bên tai anh văng vẳng những lời cô vừa nói.

Từ lâu, Lê Tịnh Lương đã biết mình phải lòng Hạ Tuyền, song anh không ngờ mức độ tình cảm của mình lại lại lảng đến thế. Xưa giờ, anh luôn coi rẻ loại phụ nữ hề mở mồm là ba hoa khoác lác, với cả, Hạ Tuyền không chỉ một lần ở trước mặt anh thêu dệt nên những lời dối trá, nhưng khi nghe xong những lời cô bộc bạch, cảm giác đầu tiên của anh lại là... Tin tưởng.

Ồ, ai nói phụ nữ khi rơi vào lưới tình sẽ trở nên ngu ngốc và mê muội? Dù là phái nam cứng cựa cũng thế thôi, chất độc tình ái nào có buông tha ai!

Lê Tịnh Lương không đuổi theo Hạ Tuyền mà chuyển qua ngồi ở ghế lái, móc chiếc khăn trắng trong túi áo ra lau sạch vết son trên mặt, môi, cổ, ngực. Lát sau, anh vứt cái khăn qua một bên, lấy điện thoại gọi cho Thủy Tu Tề.

Âm thanh kết nối vừa mới vang lên, Thủy Tu Tề liền tiếp máy, thấp giọng nói: "Anh Lê, em đang ở bệnh viện chờ anh và cô Hạ, tất cả đã an bày thỏa đáng, sẽ không xảy ra bất kì vấn đề gì."

"Hủy bỏ đi." Lê Tịnh Lương nhìn chằm chằm ngón tay mình, tựa hồ đang sẫm soi trên đó có vết bẩn hay không, tuy ngữ khí anh vẫn giữ vẻ trấn định cố hữu, song Thủy Tu Tề lại nghe ra chút sắc thái bất thường, tưởng như anh đang ngậm nga, lọt vào tai cậu có cảm giác không mấy chân thật: "Không cần thiết nữa."

Cuối cùng Lê Tịnh Lương vẫn lựa chọn tin cô thêm lần nữa.

Từ khoảnh khắc biết tin cô mang thai, anh bắt đầu mài miết tìm cách xác định rõ ràng thân thể của đứa bé, và chẳng anh luôn kì vọng sẽ nhận được kết quả mỹ mãn như ngày hôm nay.

Chương 23

Gần đây, thân thể Lê Tịnh Lương không được tốt lắm.

Có lẽ nguyên do là dạo này anh hút thuốc quá nhiều, nên gây ảnh hưởng xấu cho phổi, dẫn đến ho hen kéo dài suốt mấy ngày liền. Hơn nữa tết Nguyên Đán vừa qua, thành phố Giang tiến vào những ngày lạnh giá nhất trong năm ở cuối tháng một. Giữa tiết trời giá rét, mịt mù trong sương tuyết trắng xóa, anh lại mặc đồ không đủ ấm, bệnh cảm mạo dĩ nhiên sẽ tới ‘hỏi thăm’ anh.

Kì thực, bệnh cảm mạo phong hàn nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ, một khi bệnh trở nặng thì cả người bần thần khó chịu. Bấy giờ, Lê Tịnh Lương đang ngồi trên sôpha văn phòng để truyền nước, anh đã uống thuốc liên tục mấy ngày mà chẳng hề có tác dụng, đành chuyển sang phương pháp này.

Hạ Tuyền cứ tưởng sau ngày hai người ngã bài với nhau, Lê Tịnh Lương sẽ mau chóng tìm cô để làm cho ra nhẽ vấn đề giữ hay bỏ bào thai, song đã mấy ngày rồi mà anh vẫn im hơi lặng tiếng, còn cô nhân nhả dưỡng thai ở ngoại ô. Thi thoảng, cô bỗng nổi hứng lên mạng tìm đọc những tin tức viết về kinh doanh, biết được tập đoàn Mưu Thuật đang có mấy dự án thu mua, sáp nhập, điều này chứng tỏ ông chủ Lê khá bận rộn, công việc còn dờ dằng rất nhiều, nên chẳng có thời gian xử lí chuyện liên quan đến cô.

Ngay tại ngày cuối tháng một, vào lúc Hạ Tuyền gần như đã chẳng màng đoái hoài thì Lê Tịnh Lương đột ngột xuất hiện.

Hạ Tuyền mở cửa, tuy nhiên người đầu tiên cô trông thấy không phải Lê Tịnh Lương, mà là một người đàn ông cao lớn mặc đồng phục của nhân viên vận chuyển. Anh ta lễ độ mỉm cười, nói: “Chào cô Hạ.”

Hạ Tuyền ngờ ngợ nhìn anh ta. Anh ta khề nghiêng người, lúc này cô mới thấy Lê Tịnh Lương bước ra từ thang máy.

Một tay Lê Tịnh Lương rút túi quần, tay kia kẹp điều thuốc, chiếc áo khoác màu đen bao trọn thân hình, mắt kính không gọng làm tăng thêm vẻ đứng đắn nghiêm túc. Nét mặt anh cũng hài hòa, ăn rờ cùng bộ trang phục, đều lạnh đến thấu xương.

“Là anh à.”

Hạ Tuyền lơ mơ chưa đoán được mục đích của Lê Tịnh Lương khi anh đột ngột tới nhà cô. Nếu cô không nhầm lẫn, thì công ty được in tên trên bộ đồng phục của người đàn ông lạ mặt là chuyên về dịch vụ chuyển nhà, chuyển văn phòng.

“Có chuyện gì không?” Cô vờ như chưa phát hiện được điều gì, ngậy thơ cất tiếng hỏi.

Lê Tịnh Lương bước tới trước mặt cô, ngắm nghía cô hồi lâu mới mở miệng, bờ môi anh hơi nhếch, vẽ nên nét cười ôn hòa như ngọc.

“Nhìn không ra?” Giọng điệu anh hết sức lãnh đạm.

Hạ Tuyền cảm thấy hơi lạnh, cô không ngờ mình chỉ định ra mở cửa cho khách mà cuối cùng lại phải cùng người ta đứng bên ngoài lâu như vậy. Quần áo mặc trong nhà vốn mỏng manh, cho nên không thể giúp cô ngăn cản luồng khí rét thâm nhập vào cơ thể. Và lại, bà bầu bốn tháng càng phải kiêng kị lạnh.

Lê Tịnh Lương thấy Hạ Tuyền vòng hai tay tự ôm lấy mình liền sáng tỏ. Anh tức thì đưa điều thuốc cho cấp dưới, rồi cởi áo khoác của mình choàng lên người cô. Hạ Tuyền không hề từ chối, ngoan ngoãn tiếp nhận làn hơi ấm truyền từ chiếc áo anh.

“Anh Lê muốn giúp em chuyển nhà?” Hạ Tuyền tỉnh táo hỏi.

Lê Tịnh Lương đứng qua một bên, khề tựa người vào thành cửa, đưa mắt liếc nhìn mấy nhân viên. Bọn họ hiểu ý bèn rờn rần nói đuổi nhau bước vào nhà, nhanh tay thu dọn đồ đạc.

“Đợi một chút.” Hạ Tuyền theo họ vào trong, lớn tiếng nói, “Phiền mấy anh đợi tí, chờ tôi nói chuyện với ngài Lê đã.”

Mấy nhân viên đồng loạt ngừng tay, lia mắt nhìn Lê Tịnh Lương. Tuy nhiên, Lê Tịnh Lương lại không bận tâm đến họ, cặp mắt hẹp dài của anh vẫn luôn khóa chặt trên người Hạ Tuyền, kiên nhẫn chờ cô lên tiếng. Hạ Tuyền sắp xếp lại mở suy nghĩ hỗn độn xong, chậm rãi mở miệng.

“Chẳng lẽ anh Lê muốn em chuyển đến chỗ khác dưỡng thai?” Cô vừa đặt câu hỏi vừa âm thầm quan sát vẻ mặt anh.

Lê Tịnh Lương giữ im lặng trước câu hỏi này, chỉ giơ lên mấy ngón tay thon dài chỉnh sửa lại chiếc nơ cài cổ áo.

Thật đúng là vậy ư?

Hạ Tuyền ngẫm nghĩ hồi lâu, sau thành thật nêu ý kiến: “Thực ra em cảm thấy nơi đây rất tốt, vừa yên tĩnh lại cách xa trung tâm thành phố, ắt hẳn sẽ không bị chú ý nhiều.”

Cô vừa dứt lời, Lê Tịnh Lương nhẹ nhàng nhướn mắt, phần đuôi thoáng xéch lên, ánh mắt anh ngập tràn tia nghiền ngẫm lẫn trêu tức.

“Em cho rằng bọn chó săn sẽ ngại đường xá xa xôi mà lười biếng không mò tới đây?”

À thì... Đương nhiên sẽ không.

Hạ Tuyền lại tư lự, rồi đột nhiên chuyển hướng câu chuyện: “Vậy nên em có thể hiểu rằng, anh Lê cho phép em sinh đứa nhỏ?”

Lê Tịnh Lương chấp hai tay sau lưng, vóc dáng oai nghiêm tựa như ngọn núi hùng vĩ, thoát trông anh đem đến cho người khác cảm giác tin cậy, đồng thời tạo áp lực khiến người ta e dè, lo sợ không thể vượt qua nổi.

Nhìn anh ấy, bạn sẽ hiểu được thế nào gọi là “ngọc thụ lâm phong”. (cây ngọc đón gió)

“Em có thể lí giải như thế.” Lê Tịnh Lương nói liên tục, “Nhưng em phải đáp ứng tôi một điều kiện.”

Cô biết người đàn ông này không hề đơn giản mà, có điều, đường tuy hẹp nhưng vẫn le lói chút ánh sáng hi vọng, đương nhiên cô sẽ mạo hiểm một lần.

“Xin được chỉ bảo!” Hạ Tuyền nhìn thẳng mắt anh.

Đối diện với đôi mắt đào hoa lấp lánh muôn tia sáng ngời, Lê Tịnh Lương bắt giác lảng tránh ánh nhìn của cô, mắt anh chuyển sang phương hướng khác.

“Tôi sẽ nói cho em biết, nhưng không phải bây giờ. Bây giờ chuyện em cần làm là nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời khỏi nơi này.” Như thể sợ cô lại thắc mắc truy hỏi, anh liền bổ sung thêm, “Yên tâm, tôi bảo đảm em có đủ năng lực để hoàn thành điều kiện của tôi.”

Anh đã cam đoan như vậy, cô cũng sẽ sáng khoái đáp ứng. Hạ Tuyền khẽ gật đầu, sau đó quay người đi vào nhà chỉ huy mấy nhân viên thu dọn, sắp xếp đồ vật. Cô tiện tay đóng gói lại đồng quần áo của mình.

Trông thấy có quá nhiều quần áo cần đóng gói, Lê Tịnh Lương bèn phân phó vài người đến giúp cô, thế nhưng cô nhất quyết từ chối.

“Em không thích quần áo mặc trên người mình bị đàn ông chạm vào đâu.” Hạ Tuyền khéo léo khoe nụ cười duyên dáng, “Có điều, nếu là anh, em sẽ phá lệ.” Cô nhìn về phía anh với ánh mắt chứa đầy thâm ý.

Từ nãy giờ, Lê Tịnh Lương vẫn đứng trước cửa, số lần anh mở miệng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Lúc này sau khi nghe cô nói xong, anh cất gót, lững thững bước vào phòng thay quần áo. Những dấu chân anh in đầy nơi khu vực nhỏ nhắn mà tràn ngập hương vị nữ tính. Đi xem xét hết một vòng quanh phòng, Lê Tịnh Lương mới lấy ra từng bộ quần áo đặt xuống bên cạnh cô, buông mắt nhìn cô và khẽ lắc đầu.

“Tôi sẽ không gấp quần áo.”

Với thân phận quyền quý, cố nhiên Lê Tịnh Lương sẽ không hạ mình gấp quần áo cho cô, chẳng qua...

“Gấp vài bộ thôi mà, anh Lê cũng đâu phải là người tàn tật.” Cô hờn dỗi nguyệt anh một cái rồi tiếp tục thu dọn đồng quần áo đồ sộ.

Lê Tịnh Lương đứng chấp tay sau lưng, cúi đầu nhìn cô chăm chú. Cô đã treo chiếc áo khoác của anh lên giá, vì điều hòa trong phòng phả làn hơi ấm áp, cô không nhất thiết phải mặc nữa. Lúc cô khom lưng, phần bụng bên dưới sẽ hơi gồ lên, hóa ra thời gian cô mang thai đã dài đến thế, sắp thấy bụng mất rồi.

Kỳ thật, khi vừa bước sang độ tuổi ba mươi của thời đầu trung niên, trong kế hoạch của anh vẫn chưa dự tính tới chuyện có con sớm như vậy, cho tới bây giờ, anh vẫn rất mơ hồ về cảm giác của mình dành cho đứa bé, chỉ biết rằng anh không ghét nó.

Bắt gặp Lê Tịnh Lương đang nhìn chằm chằm bụng mình, Hạ Tuyền mặt không đổi sắc nói: “Em đồng ý với anh chuyện chỗ ở mới, nhưng nói trước, em sẽ không giao con cho anh.”

Lời cô nói rất thẳng thắn, chẳng qua sắc mặt Lê Tịnh Lương không có chút gì gọi là phật ý, anh điềm nhiên như không đáp: “Vậy thì tốt lắm.”

“...” Lời anh nói dội vào tai cô sao mà khó nghe quá? Hơn nữa, đây là đứa con đầu lòng của anh, sao anh lại dễ dàng chiều theo ý cô? Hạ Tuyền hoài nghi nhìn anh một cái.

“Mong rằng em vẫn luôn trung thành với suy nghĩ ngày hôm nay của mình, mai này đừng tới tìm tôi để yêu cầu tôi cho đứa bé nhận tổ quy tông.”

Nói xong, Lê Tịnh Lương thu hồi tầm mắt, quay người bước ra khỏi phòng thay quần áo, để lại cho cô bóng lưng lạnh như băng.

Ồ, tuy ngoài miệng nói cứng, song trong lòng anh ắt hẳn mất hứng lắm đây. Nói cách khác, anh chàng này là điển hình cho mấy kẻ ngạo kiều*.

*Ngạo kiều: Chỉ mấy người thường dùng biểu hiện cao ngạo để che giấu cho sự ngượng ngùng.

Mà cho dù đó là chủ ý thực sự của anh, Hạ Tuyền cũng không cảm thấy quá buồn khổ hay thất vọng, bởi lẽ cô dám chắc, tương lai sẽ chẳng đời nào xảy ra tình huống đó, đối với con nôi đôi, ắt hẳn Lê Tịnh Lương sẽ không biểu hiện như vậy, bằng không, cô chẳng dại gì mà lấy đứa bé làm con ắt chủ bài chưa lật.

Hơn nữa, dầu rằng cô đã tính tới trường hợp Lê Tịnh Lương không chấp nhận làm bố của con cô, nhưng chỉ cần còn một tia hi vọng, cô cũng sẽ nỗ lực hết mình để con cô được sống trong một gia đình hoàn chỉnh trọn vẹn, đừng lặp lại cuộc đời buồn tẻ như cô, thế nên cô sẽ... luôn luôn cố gắng.

Chỉ ít hiện giờ, chẳng phải mọi thứ đang diễn ra theo chiều hướng tốt ư? Lê Tịnh Lương đang nuôi ý định hủy bỏ hôn ước với Diệp Minh Tâm lại ngầm cho phép cô sinh đứa nhỏ, công ty cũng không thu hồi trợ lý và người đại diện của cô. Hết thấy đều thấp lên cho cô niềm hi vọng mới.

Khoảng chừng một giờ sau, Hạ Tuyền đã yên vị trên xe Lê Tịnh Lương. Tài xế lái xe với tốc độ ổn định, Thủy Tu Tề ngồi ngay ghế lái phụ. Lê Tịnh Lương ngồi cạnh cô, anh ngả lưng dựa thành ghế, chuyên chú nhìn màn hình laptop. Hạ Tuyền tò mò nhìn lướt qua, thấy trên màn hình là biểu đồ thị trường chứng khoán ngày hôm nay.

Nom cách anh nghiêm túc, dồn hết sự tập trung vào công việc, thâm tâm Hạ Tuyền bất chợt sản sinh một loại cảm giác bứt rứt khó chịu, hiểu một cách nông na là cô không vui khi thấy mình bị anh lãng quên, xem nhẹ. Cô nghĩ nghĩ một lúc, sau dịch người áp sát anh.

Lê Tịnh Lương đảo mắt nhìn qua cô, thoạt trông ánh mắt anh có chút tàn mạn, không hề tập trung. Không hiểu do đâu mà Hạ Tuyền cảm thấy sâu dưới đáy mắt anh lảng động những tia cam chịu bất đắc dĩ, mong rằng cô đã nhìn lầm.

“Hố Cha*, con hãy mau ăn chóng lớn nhé, sau khi chào đời cũng sẽ học cách xem biểu đồ như người ta.” Hạ Tuyền ôm bụng, nói bằng vẻ mặt nghiêm trang.

*Nguyên văn 坑爹, hán việt là Thanh Đa: là một từ phổ biến trên mạng Trung Quốc, có ý châm chọc cười nhạo thể hiện sự bất mãn với một hành vi nào đó. Từ này cũng được dùng trường hợp mà hiện thực trái ngược với mong muốn của bản thân, hay tự đào hố chôn mình.

Lê Tịnh Lương neho mắt, lập lại: ” ‘Hố Cha’ ?”

Hạ Tuyền cười rình rích: “Ừm, đó là tên cún con em đặt cho bé, dễ nghe không?”

Khỏe miệng Lê Tịnh Lương co giật mấy cái, cái tên cún con này quả đúng là ‘danh xứng với thực’.

“Nhưng em chưa nghĩ ra tên khai sinh, nên đặt tên gì nhỉ? Hạ Thiên? Hạ Dạ? Hạ Tuyền Từ?” Miệng cô hoạt động hết công suất, neho neho không dứt.

Lê Tịnh Lương vẫn một mực giữ im lặng, bất kể cô nói gì, anh đều không phản ứng. Tự mình đọc thoại một thôi một hồi, Hạ Tuyền cũng cảm thấy vô vị nhạt nhẽo nên không thèm chọc phá anh nữa. Lê Tịnh Lương tiếp tục dán mắt vào biểu đồ.

Qua một lúc lâu, chiếc xe chạy đến một khu náo nhiệt, Lê Tịnh Lương mới mở miệng lần nữa, âm điệu êm tai đặc sệt giọng mũi, tuy rằng đây là hậu quả của bệnh cảm mạo, song vô tình lại tăng thêm sức hút cho giọng nói của anh.

“Lê Hạ.”

Thình lình nghe thấy tiếng anh, Hạ Tuyền những tưởng bản thân nghe lầm, cô ngạc nhiên hỏi lại: “Cái gì?”

Lê Tịnh Lương không ngại nhắc lại một lần nữa: “Lê Hạ.”

“...” Đây là tên anh đặt cho đứa bé? Nhưng chẳng phải anh không có ý định nhận đứa bé sao...

“Bé sẽ không mang họ Lê.” Hạ Tuyền buông lời nhỏ nhẹ, dung mạo vạn người mê thoáng qua nét thể lương buồn bã, “Mặc kệ mai này con em họ gì, chỉ ít sẽ không mang họ Lê.”

Biểu cảm trên mặt Lê Tịnh Lương không hề biến đổi, anh lặng thinh nhìn cô, cô trấn tĩnh nhìn lại anh, khuôn miệng hé ra ý cười chân thành: “Do chính miệng anh nói sẽ không nhận con em mà.”

Được lắm, rất am hiểu cách lợi dụng phản kích, tính cách giao hoạt, ranh mãnh của người phụ nữ này vẫn còn nguyên vẹn.

Lê Tịnh Lương hé miệng toan lên tiếng, Hạ Tuyền liền nhanh như cắt nghiêng người hôn anh. Cô chẳng màng để tâm đến hai người đang trước, ngược lại còn vòng tay ghi chặt cổ anh, làm sâu thêm nụ hôn.

Mãi đến khi chiếc xe ngừng lại, hai người mới từ từ tách ra, Lê Tịnh Lương chau mày: “Tôi đang bị bệnh.”

Ngụ ý là, nhờ anh lây bệnh cho cô thì không hay. Chỉ là mấy chữ trần thuật đơn giản, nhưng từ miệng anh phát ra lại khiến cô muôn phần rối rắm. Với cả, anh đang bị bệnh mà hồi nãy lại không ngần ngại nhường áo khoác cho cô.

“Không sao cả, sức khỏe em tốt lắm” Nói đoạn, Hạ Tuyền ngoái đầu nhìn ra cửa sổ, “Đã tới?”

Lê Tịnh Lương cũng lơ đãng nhìn ra phía ngoài, rồi mở cửa bước xuống. Hạ Tuyền không hề trông cậy anh sẽ phong độ mở cửa xe giúp mình, cô liền tự

thân vận động mở cửa bước xuống, đi đến bên cạnh anh.

Do mang thai nên Hạ Tuyền mang giày đế bằng. Điều này khiến cho khoảng cách chênh lệch chiều cao giữa hai người càng rộng hơn so với ngày thường, lúc này cô phải ngửa đầu nhìn anh.

Tuy nhiên, điều khiến cô bận lòng lại là: “Sao anh dẫn em về nhà anh?”

Lệ Tịnh Lương giả câm không đáp. Và chẳng vì sinh bệnh nên Lệ Tịnh Lương hạn chế mở miệng đến mức tối đa. Anh không nói một lời mà cất gót đi trước dẫn đường. Công ty dọn nhà đã sắp xếp đồ đạc của Hạ Tuyền đầu ra đây, thành ra Thủy Tu Tề và tài xế cũng không cần hỗ trợ gì thêm, bọn họ lập tức lái xe rời đi.

Hạ Tuyền lấy làm thắc mắc, hôm nay Lệ Tịnh Lương nhìn eo uột thế nhỉ. Cho đến khi đi tới cửa chính, hai người đều không nói gì. Cánh cửa vừa đóng lại, Hạ Tuyền mới phát hiện sắc mặt anh càng lúc càng nhợt nhạt, đôi môi thì trắng bệch. Cô vội vàng giơ tay sờ trán anh, Lệ Tịnh Lương ngửa đầu né tránh.

“Anh phát sốt rồi.” Cặp chân mày Hạ Tuyền chau sít, “Hòm thuốc trong nhà để đâu vậy?”

Lệ Tịnh Lương giơ tay chỉ về một hướng, đoạn rào bước lên lầu hai trước. Hạ Tuyền tìm được thuốc hạ sốt rồi lại đi đun nước ấm. Sau đó cô theo Lệ Tịnh Lương lên lầu hai, vừa vào phòng liền thấy anh đã cởi áo khoác, ngồi trên giường giơ tay ấn loạn hai bên thái dương.

Cô lại gần anh, đặt cốc nước và thuốc qua một bên, rồi khẽ kháng nắm lấy hai tay anh kéo xuống. Những ngón tay mềm mịn của cô thế chỗ cho mấy ngón tay thuần dài của anh, nhẹ nhàng đặt trên đầu anh mát xa qua lại.

“Không ngờ em cũng biết làm việc này.” Giọng điệu anh chẳng bộc lộ tí cảm xúc nào.

“Trước đây diễn vai nhân viên mát xa mà, em từng học qua một khóa.” Hạ Tuyền thành thật giải đáp thắc mắc cho anh.

Thủ pháp của cô tuy không quá điêu luyện nhưng rất có bài bản. Lệ Tịnh Lương một mỗi khép hai mắt để mặc cô xoa ấn một hồi, lát sau kéo hai tay cô xuống: “Được rồi, cảm ơn.”

Hạ Tuyền cũng không miễn cưỡng anh, cô lấy cốc nước và viên thuốc đưa anh. Lệ Tịnh Lương chẳng thèm nhìn xem viên thuốc tròn méo ra sao, chỉ mắt nhắm mắt mở bỏ vô miệng, nốc sạch hết cốc nước.

Hạ Tuyền đón lấy cái cốc từ tay anh, không đầu không đuôi hỏi một câu: “Anh xem chúng ta như vậy, liệu có giống một đôi vợ chồng già không?” Dứt lời, cô trưng ra nét cười lơ lửng giữa vẻ thẹn thùng và ám muội mập mờ.

Lệ Tịnh Lương cười khì một tiếng, đáp: “Em hiểu lầm rồi.”

Hạ Tuyền ngoẹo đầu lắng nghe ‘cao kiến’ của anh.

Lệ Tịnh Lương tỉnh bơ phán: “Đây chỉ là những sinh hoạt hằng ngày của mình tỉnh chân dài được bao nuôi cùng đại gia của mình mà thôi.”

“Thế cũng tốt.” Hạ Tuyền tỏ vẻ ơ thờ, chẳng bị hề hấn chi. Một giây sau, cô duỗi tay đẩy ngã anh xuống giường, phủ mình lên trên anh và nói, “Ngủ một lúc đi.” Lời hết, cô giúp anh cởi giày, dịu dàng đắp chăn cho anh.

Ánh mắt Lệ Tịnh Lương luôn dừng trên người cô, mà khi cô nhìn qua anh, anh lại lia mắt nhìn sang hướng khác, tựa hồ như chẳng hề chú ý tới cô.

Hạ Tuyền cầm cốc nước đi ra ngoài, Lệ Tịnh Lương liền khép mắt. Bởi lẽ do căn bệnh hành hạ nên anh không thể có được một giấc ngủ say, cứ chấp chờ nửa tỉnh nửa mê. Chốc lát sau, hình như cánh cửa phát ra chút âm thanh nhỏ. Anh nhúu mày nhưng không mở mắt, sau một lúc nữa, chiếc chăn đắp trên người anh bị xốc lên, một thân thể mềm mại ấm áp đột ngột tiếp cận anh, cô gái đó kéo cánh tay anh ra rồi rúc sát mình vào ngực anh, giọng cô tho thê ngay trên lồng ngực rắn chắc.

“Giờ là lúc mình tỉnh chân dài được bao nuôi thực hiện nghĩa vụ làm ấm giường của mình, ngủ đi, ông chủ đại gia.”

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Nhận xét một cách khách quan thì, đáng người Hạ Tuyền đẹp miễn chê, không thể soi mói được. Huống chi, cô lại mặc áo ngủ mỏng manh dúi sát người vào Lệ Tịnh Lương. Anh ôm cô trong ngực, bộ não tự động mất kiểm soát, thả xích cho trí tưởng tượng mặc sức vẫy vùng trong loạt hình ảnh tương đối

nhảy cảm.

Lệ Tịnh Lương nhìn cánh tay cô sai rộng đặt trên ngực anh, chốc chốc lại cọ cọ, bộ dạng giống hệt con mèo nhỏ biếng nhác đang ăn vụng, trông cực kì dễ thương.

Bỗng nhiên mấy hình ảnh kiểu diễm ướt át tự động rút khỏi tâm trí anh. Anh khẽ gục đầu, chiếc cằm cương nghị vùi vào mái tóc mây bông bồng, mân mê với biên độ nhỏ.

Hạ Tuyền cảm nhận được anh đang đáp lại mình bèn cười chúm chím và khẽ nỉ non: "Ông chủ, anh vì bị bệnh mà yếu đuối nên cần em yêu chiều hay sao?"

Phóng chừng anh không biết, hành động ve vuốt vừa nãy của anh giống hệt cử chỉ của những người đang yêu say đắm, chẳng qua, chúng xuất phát từ trên người đàn ông mang tên Lệ Tịnh Lương thì có vẻ hơi ngớ ngẩn.

Lệ Tịnh Lương nghe vậy cũng không lên giọng đáp trả, chỉ là sâu trong cổ họng anh bật tiếng hừ khẽ. Bàn tay anh nóng hằm hập nắm chặt cổ tay cô, dùng lực hơi mạnh tựa như phát tín hiệu cảnh cáo, nhưng rất biết cách khống chế để không làm cô đau.

Hạ Tuyền bỗng cảm thấy nếu thời gian dừng mãi tại khoảnh khắc này thì tốt lắm thay, để cô có thể buông tha những hận thù nặng gánh trên lưng suốt mấy năm ròng, cũng như đẹp bỏ khoảng cách cao vợi vợi giữa anh và cô. Hai người chìm đắm trong giây phút mặn nồng của hiện tại, chẳng cần đắn đo suy nghĩ xem ngày mai sẽ ra sao.

Được vậy thì tốt biết bao.

Lệ Tịnh Lương ngủ tới hơn một giờ khuya thì giật mình tỉnh dậy. Người anh đã bớt sốt, trên trán lại có cảm giác lạnh lạnh man mát.

Anh giờ tay chạm vào, hóa ra là cái khăn lông nhỏ.

Anh ngoẹo đầu nhìn sang bên cạnh, không thấy bóng hình cô gái ấy, những chuyện xảy ra ban ngày chừng như chỉ là giấc mộng đẹp.

Lệ Tịnh Lương ngồi bật dậy, xoa hai bên thái dương một lúc, rồi xỏ giày đi xuống dưới lầu.

Đi tới phòng bếp, anh ngó thấy bóng dáng Hạ Tuyền, cô đang đeo tạp dề lọ mọ nấu ăn. Nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu, nụ cười đầm thắm, đơm đầy vẻ quan tâm trên khuôn mặt mũi lệ đậm nét thanh xuân sa vào đôi mắt anh.

"Sao anh thức dậy rồi? Đói bụng à?"

"Đã gần một giờ." Anh đáp một câu trót quớt, chẳng ăn nhập gì với câu cô hỏi.

Hạ Tuyền không buồn so đo cùng anh chàng trái tính trái nết này, cô thu hồi tầm mắt và tiếp tục nấu ăn, đoạn nghiêm túc báo cáo: "Vừa nãy em đoán anh sẽ vì đói mà thức giấc, nên xuống đây nấu cho anh vài món, anh thấy tác phong nghề nghiệp của em đã chuẩn chưa, có tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận hay không?"

Bốn phận? Cô nên có bốn phận gì đây? Đơn giản chính là... bốn phận của nàng mình tinh chân dài được ông chủ đại gia bao nuôi.

Lệ Tịnh Lương đã thấm thía đủ cảm giác tự bê đá đập chân mình và quan ngại rằng, những lời nói lầy nhầy hôm nay của anh sớm muộn gì cũng khiến anh phải trả giá đắt.

Do anh mặc áo sơ mi mà ngủ mê man trong thời gian dài, thế nên chiếc áo đã ướt đầm mồ hôi. Hạ Tuyền vừa dậy xong nấp nôi bèn đi đến trước mặt Lệ Tịnh Lương, cúi tay cởi mấy cúc áo cho anh và rằng: "Anh đi thay quần áo khác đi, để đồ dơ cho em giặt."

Lệ Tịnh Lương chưa kịp thích ứng với sự nhiệt tình thái quá của Hạ Tuyền. Cô hành động tự nhiên như thể bọn họ đã trải qua cuộc sống chung đụng lâu lắm rồi, nhưng thực tế trái ngược hoàn toàn.

"Thôi khỏi, để ngày mai người giúp việc sẽ làm."

Anh thụt lùi về sau mấy bước và lên tiếng cự tuyệt, diện mạo thanh quý không giấu được vẻ phờ phạc xanh xao, song cặp mắt thâm sâu mà tĩnh tại vẫn ánh lên vẻ tinh thông như thường, dường như mỗi phút mỗi giây đều hiện hữu sự nhạy bén cơ trí.

Hạ Tuyền nhoen cười xinh xắn: "Đã có em thì cần chi người giúp việc nữa? Ông chủ Lệ quả là kiếm tiền như nước nên đốt tiền như rác*, bỏ ra cả ổi tiền mà chỉ bắt em nhận mỗi nhiệm vụ làm ấm giường thôi sao?"

*Nguyên văn là tài đại khí thô: Chỉ mấy kẻ giàu có, nhiều tiền lắm bạc nhưng thô tục, tiêu xài phung phí, thích khoe khoang chơi trội.

Lệ Tịnh Lương lặng thinh lờm cô một cái sắc lẹm. Hạ Tuyền bèn húng háng giả ho một tiếng rồi nắm lấy tay anh dẫn lên lầu hai. Bọn họ đi thẳng vào phòng thay quần áo của Lệ Tịnh Lương. Đứng trước căn phòng rộng thênh thang cùng số lượng trang phục đủ để nhấn chìm cô, Hạ Tuyền không khỏi tặc lưỡi xuyết xoa: "Thật là hổ thẹn, thân là phụ nữ, ấy vậy mà số lượng quần áo của em thua xa ông chủ Lệ."

"..."

Ngày thường chẳng thấy gì đặc biệt, thế sao hôm nay anh bỗng xuất hiện cảm giác, sờ hữu quá nhiều quần áo chẳng những không đáng tự hào mà còn phiền phức quá đối?

"Hạ Tuyền."

Rốt cuộc Lê Tịnh Lương đã chịu mở miệng nhả chữ. Anh ý vào ưu thế chiều cao vượt trội mà vươn tay đặt trên đỉnh đầu cô, khổng chế không cho cô ngọ nguậy. Cô bị anh đánh lén nên không phục bèn ra sức giãy nẩy, vung tay đá chân tấn công anh, nhưng anh chỉ cần lùi về sau một bước là có thể nhẹ nhàng hóa giải mấy đòn tấn công loạn xạ như mèo cào của cô.

"... Anh chơi xấu, không công bằng." Hạ Tuyền năn lòng lên án anh.

Lê Tịnh Lương khẽ nhếch khóe miệng, thấp thoáng ý cười giễu cợt: "Em có biết bây giờ là mấy giờ hay không?"

"Biết chứ, lúc này anh vừa nói là một giờ đấy thôi." Cô chớp chớp đôi mắt to tròn, trông hồn nhiên vô đối.

"Vào giờ này, con người thường làm gì?"

"... Ngủ."

"Vậy sao em còn đứng lì ở đây?"

"Hiển nhiên là bởi nấu cơm cho anh ăn, anh đã bỏ bữa tối, thế nào bây giờ bụng cũng đói meo..."

"Tôi sẽ tự ăn, giờ em đi ngủ đi."

Anh xoay mặt cô qua hướng khác, vừa vặn đối diện với cánh cửa ra vào.

Hạ Tuyền ra chiều bịn rịn luyến lưu, ngoái đầu nhìn anh tha thiết: "Anh thật sự không muốn thay quần áo hả?"

"Có thay thì cũng thay đồ ngủ."

Ngờ khi anh bật rờ sự dừng dưng ơ thờ, dung mạo tuấn nữ rành rành hiện lên biểu tình thúc giục. Bởi vừa tỉnh dậy nên anh không đeo kính. Thiếu đi 'hai mảnh ve chai' trong suốt, mặt mày tuấn tú của anh nhiều thêm vẻ ôn hòa nhã nhặn, tăng sức lay động hồn người.

Hạ Tuyền không nặng không nhẹ thốt một câu xanh rờn: "Nhưng em muốn nhìn anh cởi sạch quần áo mà..."

Anh trực tiếp túm tay cô kéo ra khỏi phòng thay quần áo. Mấy phút sau, Lê Tịnh Lương trong bộ đồ ngủ thật giản dị bước ra ngoài, đi thẳng xuống lầu một.

Thất vọng tràn trề rồi, anh không mặc kiểu áo choàng ngủ như cô mong đợi. Nghĩ tới việc anh đang thưởng thức những món ăn do tự tay cô chế biến, đáy lòng Hạ Tuyền liền dật diu những xúc cảm ngòn ngọt. Mang theo tâm trạng ngây ngất, cô hải lòng đi về phía phòng ngủ, thỏa mãn chui vào tấm chăn lớn, vui vẻ nhắm nghiền hai mắt.

Lúc Lê Tịnh Lương về phòng, Hạ Tuyền đã say trong giấc nồng. Anh nửa nằm nửa ngồi bên cạnh cô, mở Notebook lên xem xét tài liệu. Chốc chốc, anh lại nghiêng đầu nhìn cô bằng ánh mắt âu yếm.

Nói thế nào đây nhỉ, thôi thì mượn những câu chữ khá phổ biến để hình dung bức tranh giữa hai người —— Khi anh đang ngắm nhìn làn mây trắng, thì chốc chốc lại nghĩa sang em, lúc nhìn mây thì thấy rất gần, nhưng khi nhìn em lại thấy xa quá đối.

Cứ như thế, Hạ Tuyền trải qua mấy ngày sống an ổn trong nhà Lê Tịnh Lương.

Lúc Hứa Cách Phi tới chuyển đồ cho Hạ Tuyền, hiển nhiên cô ấy sững sốt một phen.

Nhờ Hạ Tuyền, Hứa Cách Phi được dịp tham quan phòng ngủ của Lê Tịnh Lương. Đứng trước nội thất được trang hoàng xa hoa mà thời thượng, Hứa Cách Phi vô thức lia mắt ngắm soi Hạ Tuyền - người phụ nữ đang dần chiếm lĩnh những đặc quyền của một nữ chủ nhân thực thụ, để rồi không khỏi cảm thán một câu: Cái thế giới xem trọng vẻ bề ngoài này đã thật sự vô phương cứu chữa!

"Không ngờ đã lên lịch công chiếu rồi, quả là thời gian cứ trôi qua vùn vụt." Cảm vé xem phim trong tay, Hạ Tuyền bỗng bùi ngùi cảm khái.

Hứa Cách Phi hòa theo một cách vô vị: "Hi hi, em cũng sắp chính thức lên chức mẹ rồi, nhanh thật."

"Chị Phi." Hạ Tuyền đảo tròn hai tròng mắt đen, nhìn cô ấy chăm chăm, "Gần đây trong công ty có biến động nào đáng chú ý không chị? Hôn ước giữa Lê Tịnh Lương và Diệp Minh Tâm đã công bố hủy bỏ chưa?"

Hứa Cách Phi trừng mắt lờ cô: "Chị lạy cô, cô đã đủ chuẩn làm hồ ly lắm rồi, không cần diễn sâu thêm nữa đâu, mà sao hể cứ liên hệ với chị, là cô bám riết vào vấn đề đó để gặng hỏi hoài vậy?"

"Tại em bây giờ là "Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu*"." Hạ Tuyền vỗ vỗ bụng mình.

*Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu: là một thành ngữ để chỉ một kẻ nào đó dùng thế lực bắt ép hoàng đế, lấy danh nghĩa của hoàng đế để ra lệnh. Câu nói này áp dụng cho thời đại bây giờ để chỉ những kẻ lợi dụng danh nghĩa của lãnh đạo để cưỡng ép người khác làm theo ý muốn của bản thân.

Hứa Cách Phi chưa kịp cất giọng đáp trả, thì một loạt âm thanh của tiếng gõ cửa đã vang lên. Hai cô nàng ngây ngốc ngoái đầu nhìn ra hướng cửa, thấy Lê Tịnh Lương mặt không đổi sắc đứng sừng sững ở đấy, tay anh xách theo một cái túi giấy, không biết bên trong chứa đựng thứ gì.

"Anh Lê." Hứa Cách Phi lật đặt đứng dậy, còn chấp hành tư thế mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Hạ Tuyền sừng sừng kéo chân đắp lên người, trung ra vẻ mặt lầy lòng, lúng búng nói: "Anh đã về."

Lê Tịnh Lương cười như không cười nhìn lướt qua bụng cô, rồi không chút lưu luyến xoay người đi qua thư phòng, dáng điệu của anh trước khi đi tựa như muốn nói: lại còn là thiên tử cơ đấy?

Hứa Cách Phi thấy anh đã đi khuất bóng, liền gơ tay chùi chùi mấy giọt mồ hôi rịn ra trên trán, thì thầm với Hạ Tuyền: "Chị không nghe tin tức hai người họ hủy bỏ hôn ước, có điều, gần đây không thấy Diệp Minh Tâm xuất hiện ở công ty, phỏng chừng là em biến mất nên cô ta chẳng còn ai để hành hạ, thành thử mất hẳn động lực lui tới công ty. Thôi em nghỉ ngơi cho khỏe nhé, chị về đây."

Hạ Tuyền vội vàng ngăn cản bước chân Hứa Cách Phi: "Chị khoan hãy đi. Em có thể sẽ xuất ngoại vài ngày đấy, hôm nay thông báo trước với chị một tiếng, mai một chị có việc gì thì liên hệ qua mail với em nhé."

"Em muốn ra nước ngoài? Lê Tịnh Lương dẫn em đi hả?"

"Không phải, em đi một mình thôi."

"Bà cô của tôi ơi, đừng làm rộn nữa, bụng cô đã gần ưỡn lên như bụng ếch mà còn định tung tăng đi đâu chơi nữa?" Trên khuôn mặt Hứa Cách Phi viết đầy hai chữ phản đối.

"Vẫn chưa tới năm tháng mà chị, em ra ngoài một chuyến sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu. Đã ngần này tuổi rồi, đương nhiên em sẽ biết cách tự chăm sóc lo liệu cho bản thân. Nói thật chị nghe, số là sắp tới, ân nhân ngày trước đã tài trợ cho em ăn học có tổ chức một buổi tiệc mừng, nên em muốn tham gia." Hạ Tuyền ôm bụng giải thích.

Hứa Cách Phi dừng một tẹo, sau gật gù: "Chỗ chị thì không có vấn đề gì cả, hay em hỏi ý ông chủ của em đi."

"Ông chủ của em?" Hạ Tuyền thả ánh nhìn về phía cánh cửa, khẽ thì thầm "Ừ ha, còn anh ấy nữa chứ."

Hứa Cách Phi hết nói nổi, chỉ đành vỗ vỗ bả vai Hạ Tuyền, sau đó đứng dậy ra về. Nơi đây tuy nguy nga tráng lệ, lầu vàng gác tía nhưng chẳng phải là chỗ ở lý tưởng. Cô chỉ vừa ngồi chơi mấy phút mà cả người mướt mồ hôi, về sau tốt nhất là hạn chế bén mảng tới đây.

Sau khi Hứa Cách Phi ra về, Hạ Tuyền xuống giường đi tới thư phòng, cô nhìn thấy Lê Tịnh Lương đang ở bên trong bận rộn xử lý công việc.

Cặp mắt anh từ màn hình máy tính ngước lên nhìn cô, rồi chuyển hướng sang cái túi giấy đặt trên bàn, cuối cùng trở về nhìn chòng chọc máy tính.

Hạ Tuyền dường như được chỉ điểm, bèn rào bước đi tới mép bàn, sờ sờ túi giấy, hỏi nhỏ: "Cho em?"

Lê Tịnh Lương gật đầu.

"Anh lại có thể tặng quà cho em ư? Chắc hôm nay trời đổ mưa to quá." Hạ Tuyền kinh ngạc nói.

Lê Tịnh Lương nhìn cô bằng ánh mắt chất chồng vẻ bí hiểm, ôn tồn bảo: "Em mở ra xem trước rồi hãy lải nhải sau."

Hạ Tuyền hiếu kỳ mở vội chiếc túi, hấp tấp cúi đầu nhìn vào trong... Quà tặng gì chứ, chỉ toàn là sách với sách, ngoại trừ thực đơn dành cho bà bầu, còn có sách hướng dẫn những điều cần lưu ý khi mang thai, hoặc là cách dưỡng thai hiệu quả. Haizz, người đàn ông này...

"Em định xuất ngoại." Hạ Tuyền nhắc lên cái túi, dùng ngữ điệu chẳng mấy thân thiện để thông báo anh biết.

Hai bàn tay Lê Tịnh Lương vẫn di chuyển thoăn thoắt trên bàn phím, không hề có một giây ngơi nghỉ, anh đáp gọn lỏn: "Không cho phép."

"Tại sao chứ?" Hạ Tuyền thắc mắc, "Em ra nước ngoài một chuyến thì có sao đâu. Ở trong nước, em không thể tự do đi lại, lúc nào cũng ru rú trong nhà. Vừa bước ra đường thì lo bóng lo gió, sợ bị cánh phóng viên chụp ảnh. Em sắp bỏ mạng bởi cuộc sống ngột ngạt, tù túng này rồi."

"Em chỉ vì lý do đó mới muốn ra nước ngoài?"

"À..."

Tiếng chuông cửa lanh lảnh thoát vang lên dồn dập, Lê Tịnh Lương chủ động tạm dừng cuộc đối thoại giữa hai người. Anh tắt máy tính, nói với cô rằng: "Đừng xuống lầu" rồi bỏ đi.

Dù anh không cho cô xuống lầu, thì cô vẫn có thể đứng trên lầu hai nhìn lên. Hạ Tuyền lặng lẽ chạy đến góc rẽ cầu thang, tay bám chặt lan can, khom người nhìn xuống, thấy được mấy vị khách ghé thăm nhà của Lệ Tịnh Lương.

Là Diệp Minh Tâm cùng Diệp Hân, còn có... Lương Ngâm.

Dòng suy nghĩ bất giác trôi về những ngày xưa còn vương nỗi buồn man mác. Lần đầu tiên chạm mặt Lương Ngâm, trong lòng Hạ Tuyền liền trời lên nỗi sợ hãi không tên, sau này cô mới biết, đó là bản năng được sinh ra do ý thức tự bảo vệ mình của một đứa bé. Đạo đó, cô nằm mơ cũng không ngờ tới, người đàn bà này đã nhẫn tâm cướp đoạt bố cô, để từ đó khiến một gia đình đang hạnh phúc mỹ mãn phút chốc bị hủy diệt tan nát.

"Diệp tổng?"

Dường như ba người đó tự động đến đây mà không thông báo trước với Lệ Tịnh Lương. Anh nhìn cả nhà họ bằng ánh mắt hàm chứa vẻ kháng cự lẫn trong nét chế giễu khời hải.

Diệp Hân mỉm cười ôn hòa: "Con bé Tâm Tâm nói hôm nay là sinh nhật của cậu. Nó cứ nằng nặc muốn đến đây chúc mừng cậu. Tôi nghĩ hai bên nhà chúng ta đã lâu không gặp mặt nên nhân dịp này ghé thăm cậu luôn."

Té ra hôm nay là sinh nhật của Lệ Tịnh Lương? Sao anh chẳng hé miệng nói với cô lời nào thế? Người đàn ông này...không ngờ ngày sinh nhật của mình lại chịu về nhà sớm với cô?

"Hôm nay tôi còn rất nhiều công việc cần giải quyết." Lệ Tịnh Lương trưng ra biểu tình vô cùng tiếc nuối, cũng chẳng thèm khách sáo mời ba người họ vào nhà, "Thế nên xin lỗi Diệp tổng, đành hẹn khi khác vậy."

Mấy ngày vừa qua, Diệp Minh Tâm luôn ép lòng sống chung với chữ 'nhẫn'. Cô ta còn chủ động hạ mình nhờ hai vị phụ huynh tới đây một chuyến, chấp nhận ăn nói khép nép với Lệ Tịnh Lương nhằm cứu vãn mối nhân duyên đang chực đổ vỡ. Thế mà Lệ Tịnh Lương chẳng màng đón nhận thiện ý của họ, thậm chí quên bằng luôn phép tắc lịch sự cơ bản, không thèm mời họ vào nhà, điều này đã chứng minh trong lòng anh có quỷ!

"Em cảm thấy anh chẳng bận chuyện gì cả, có chăng là lấy cớ để che giấu nhân tình mà thôi!" Diệp Minh Tâm há họng la lối om sòm, sau đó lao mình tới trước muốn xông vào nhà.

Lệ Tịnh Lương kịp thời vươn tay chặn trước mặt cô ta, mặc cho cô ta lần lê bò lết đến cỡ nào cũng không thể tiến vào nhà nửa bước.

Diệp Hân nhú mày liếc nhìn Lương Ngâm. Lương Ngâm hiểu ý chồng bèn tiến lên nắm tay Diệp Minh Tâm, và nở nụ cười ngượng ngịu, hồi lỗi cùng Lệ Tịnh Lương.

Lệ Tịnh Lương hạ cánh tay xuống, giữa hai hàng chân mày đẹp tựa tranh vẽ toát lên ý cười khách khí, cổ áo sơ mi trắng như tuyết tôn lên nước da cùng màu trắng sáng. Anh sai một bước dài, tạo ra tư thế 'Mời'.

"Tạm biệt." Anh lần nữa hạ lệnh đuổi khách, quả nhiên không cho gia đình Diệp Hân chút mặt mũi nào.

Ba lần bảy lượt bị Lệ Tịnh Lương ghè lạnh, nhưng nhờ đạo hạnh cao thâm được trui rèn từ chốn thương trường khắc nghiệt, Diệp Hân còn có thể gắng gượng tạm thời nuốt giận vào lòng, thế nhưng, hai mẹ con Lương Ngâm thì đã ứa gan lộn ruột.

Diệp Minh Tâm đã sớm nghi ngờ Lệ Tịnh Lương bảo bọc che chở cho Hạ Tuyền, bởi lẽ từ ngày mà hai người đó một trước một sau ra khỏi cửa phòng làm việc của Ôn Minh Hạo, Hạ Tuyền liền biến mất dạng, làm cô ta không cách nào dò la được tung tích. Bấy giờ, Lệ Tịnh Lương lại nhất mực không cho cô ta vào nhà, hành động của anh đã gián tiếp tố cáo chuyện gian díu giữa anh và Hạ Tuyền rồi.

Diệp Minh Tâm bèn hấp háy mắt với mẹ mình. Lương Ngâm khẽ vỗ vỗ mu bàn tay con gái, ý bảo con gái chớ nóng vội, việc đâu vẫn còn có đấy. Sau, bà ta quay sang giáp mặt cùng Lệ Tịnh Lương, cố ý bày ra tư thái của một trưởng bối: "Tịnh Lương, dù gì thì chúng tôi cũng đã cất công đi tới đây một chuyến, cứ cho rằng cậu có việc bận thì cũng nên nhún chút thời gian để mời chúng tôi vào nhà mới phải phép chứ? Tuy hôm nay là sinh nhật của cậu, nhưng cũng không thể vin vào đó để vô lễ với bậc trưởng bối được." Ngữ điệu bà ta hết sức nhu hòa, nói xong còn chớp mắt mấy cái, ra vẻ đùa vui. Kỳ thật, bà ta đã khéo léo dùng chữ "lễ" để áp đặt Lệ Tịnh Lương.

Ruột gan Hạ Tuyền liền rối tung rối mù, nếu mấy người Lương Ngâm thực sự tiến vào nhà, phòng chừng Diệp Minh Tâm sẽ kiểm soát đến tận đầu giường tra xét. Giả sử cô bị bọn họ bắt tại trận thì nên làm thế nào mới tốt? Cô đương nhiên mong muốn mấy người đó chịu đã kích nặng nề. Có điều, xét theo tình hình rối ren trước mắt, cô căn bản không có tâm tư lẫn điều kiện để xử lý đến nơi đến chốn hậu quả của vụ việc. Với cả, ắt hẳn Lệ Tịnh Lương cũng chưa muốn sự tình bị phanh phui sớm như vậy.

Hiện tại, điều duy nhất cô có thể làm, chính là hi vọng Lệ Tịnh Lương đừng cho họ bước vào nhà.

CHẳng qua, đôi tai ông chủ Lệ không cách nào nghe thấy lời cầu nguyện xuất phát từ nội tâm Hạ Tuyền.

Từ nãy giờ, thân hình cao lớn của anh vẫn đứng chắn trước cửa, nhưng khi nghe xong những lời Lương Ngâm nói, nụ cười bên môi anh càng thêm bí hiểm, phảng phất vẻ trào phúng hòa lẫn hàm ý ngán ngẫm, nhìn thế nào cũng thấy nguy hiểm trùng trùng.

"Nếu đã thế, vậy mời ba vị vào nhà."

Chương 25

Trải qua một hồi giằng co, cuối cùng gia đình Diệp Hân cũng được phép vào nhà, ba người họ đưa mắt nhìn nhau trong chốc lát rồi tuân tự tiến vào.

Nhà Lê Tịnh Lương không giống những gia đình thượng lưu khác, anh không thích trong nhà mình có quá nhiều người hầu kẻ hạ, ngay cả người giúp việc cũng là thuê theo giờ. Anh luôn đề ra quy định, buộc họ phải rời khỏi đây trước khi anh đi làm về. Vậy nên thoạt nhìn, căn biệt thự to lớn này rất đìu hiu, vắng vẻ.

Đây là lần đầu tiên Diệp Minh Tâm ghé thăm nhà anh. Có một hôm, cô ta lấy lý do đưa cơm để mò men tới đây một lần, song người giúp việc đã chặn trước cửa. Người giúp việc chỉ tiếp nhận hộp cơm, chứ nhất quyết không cho Diệp Minh Tâm vào nhà, thành ra hôm nay, đôi mắt cô ta cứ hau háu quét nhìn từng góc ngách của tầng trệt.

Sau khi ngắm nhìn thỏa thích nội thất sang trọng của căn biệt thự, Diệp Minh Tâm hỏi Lê Tịnh Lương: "Sao anh không mượn ô sin cố định luôn, chứ để một mình tự lo liệu đảm đương mọi thứ, anh không cảm thấy vất vả cực nhọc sao?"

Lê Tịnh Lương chẳng buồn ngó ngang cô ta, anh đi thẳng tới chỗ đặt bộ sofa dùng tiếp khách, nâng tay ý bảo mời bọn họ ngồi xuống.

Lương Ngâm lặng lẽ kéo tay Diệp Minh Tâm, ra hiệu cho con gái giữ im lặng, đừng lèm bèm mấy câu vô nghĩa nữa. Diệp Minh Tâm đành mím môi, uất ức ngồi xuống bên cạnh mẹ mình.

Diệp Hân ngồi đối diện Lê Tịnh Lương. Khoảnh khắc này, hai người đàn ông lại mang hai hình thái khác biệt, Lê Tịnh Lương là thành thoi tùy ý, còn Diệp Hân vẫn luôn giữ vẻ đoan chính nghiêm nghị.

Lê Tịnh Lương âm thầm quan sát người đàn ông có chức có quyền đang bước vào độ tuổi xế chiều ngồi ngay phía đối diện. Dẫu đã đi qua hơn nửa đời người, nhưng ông ta vẫn gìn giữ được tác phong nhanh nhẹn. Hơn nữa, sự cơ trí cùng những toan tính thâm sâu đã thấm nhuần vào dòng máu chảy trong cơ thể ông ta. Hèn gì ông ta có thể nghiễm nhiên lợi dụng hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác hòng leo lên địa vị hiện tại.

Người đầu tiên lên tiếng là Diệp Hân. Hôm nay ông ta đích thân dẫn cả gia đình đến đây là vì mục đích cứu vãn hôn sự của Lê Tịnh Lương và Diệp Minh Tâm, thế nên ông ta không khỏi nhún mình trước mặt anh.

"Tịnh Lương, hôm nay vốn dĩ là sinh nhật của cậu, tại sao không tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ để chúc mừng? Cậu ở nhà một mình không cảm thấy quạnh quẽ sao?" Diệp Hân điềm đạm buông câu hỏi mào đầu câu chuyện.

Lê Tịnh Lương mà ở nhà một mình á? Hồng nhan tri kỉ của anh đang đứng nghe lén ở góc rẽ cầu thang đây nè, Hạ Tuyền kinh thường bĩu môi hừ một tiếng.

Lê Tịnh Lương từ tốn kéo xuống cổ tay áo sơ mi đang bị cuộn lên, chậm rãi cài lại hai cúc áo đính bằng ngọc thạch màu lam trong suốt, mí mắt anh hơi rử, nhả nhận đáp: "Vây là Diệp tổng không biết rồi, tôi từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ tổ chức sinh nhật."

Lời anh nói ra, không chỉ khiến Diệp Hân kinh ngạc mà còn làm Lương Ngâm và Diệp Minh Tâm cực kì sững sốt.

Diệp Minh Tâm không nhịn được hỏi anh: "Tại sao anh không bao giờ tổ chức sinh nhật?"

Bây giờ Lê Tịnh Lương mới liếc nhìn cô ta. Không thể không thừa nhận, ông chủ Lê là người đàn ông sở hữu tài sắc vẹn toàn hiếm thấy. Vóc dáng anh cao gầy rắn rỏi, gương mặt thanh lãnh, sắc nét như ngọc tượng điêu khắc. Cộng thêm một bộ não siêu việt chuyên mưu tính những sách lược tinh vi hoàn hảo. Ở anh hội tụ những yếu tố độc đáo, khiến hầu hết những người tiếp xúc với anh đều vô thức sinh ra lòng ái mộ.

Tuy rằng Diệp Minh Tâm chưa có cơ hội được tiếp xúc nhiều với Lê Tịnh Lương, nhưng trong khoảng thời gian đính hôn ngắn ngủi, cô ta đã chết mê chết mệt người đàn ông này.

Ngưỡng mộ kẻ mạnh đều là bệnh chung của chị em phụ nữ, kể cả cô gái đang đứng thập thò nghe lén trên lầu hai cũng không thể tránh thoát căn bệnh phổ biến này.

Thực ra, Hạ Tuyền cũng vô cùng tò mò nguyên nhân khiến Lê Tịnh Lương kiêng kị hai chữ 'sinh nhật', và đại gia của cô đã nhanh chóng giải đáp thắc mắc cho cô.

"Diệp tổng, ngọn nguồn của sự việc là"

Rõ ràng là Diệp Minh Tâm hỏi, ấy vậy mà anh lại quay sang trả lời Diệp Hân. Thái độ của anh ngụ ý anh cho điều gì, ắt hẳn ba người Diệp gia đã lĩnh hội được.

"Bởi vì khó sinh nên khi tôi chào đời cũng là lúc mẹ tôi qua đời, vì vậy bố tôi và tôi đều chung quyết định là không bao giờ tổ chức sinh nhật cho tôi." Anh giờ lên những ngón tay thon dài đầy nhẹ gợn kính gác trên sống mũi cao, ánh mắt thâm sâu lấp đầy vẻ khiêm nhường, "Không biết người khác nghĩ thế nào về vấn đề này, riêng gia đình chúng tôi quan niệm rằng, đa số phụ nữ luôn ít nhất một lần trong đời trải qua nỗi đau đớn của việc 'đi biển lẻ loi một mình', bọn họ đáng giá để cánh đàn ông chúng ta tôn kính và đối xử tử tế."

Chẳng biết mấy câu trên có được ví như: người nói vô tâm mà người nghe hữu ý.

Năm xưa, Diệp Minh Tâm vẫn còn khá nhỏ nên không rõ lắm những ân oán tình thù của đời trước, vì vậy cô ta chỉ tiếp thu mặt ngữ nghĩa nổi trên mây con chữ. Nhưng Diệp Hân lẫn Lương Ngâm đều lấy làm hồ thẹn khôn nguôi, bởi dù thế nào chăng nữa, thì hai người họ cũng đã mắc nợ bà Khang Vũ quá nhiều và không bao giờ bù đắp lại được.

Diệp Hân rất xứng đáng với câu 'gừng càng già càng cay'. Mặc dầu trong lòng ông ta trôi dạt những sự vướng mắc nghi ngờ, song ngoài mặt vẫn không mấy may bộc lộ chút cảm xúc lạ, giọng điệu ông ta vẫn hòa nhã như thường: "Tính cách của bố cậu thật đáng ngưỡng mộ. À, không biết gần đây bố cậu đang bận chuyện gì vậy?"

Lệ Tịnh Lương mỉm cười, như thể cuộc đối thoại đang diễn ra theo chiều hướng anh sắp đặt, ngữ khí anh không thêm che giấu sự bất cần, nhạo báng: "Bố tôi đã cảm theo di ảnh của mẹ tôi để cùng đi du lịch khắp thế giới."

Sắc mặt Lương Ngâm liên tục biến đổi, chùng như bà ta sợ người khác phát hiện ra manh mối bèn chậm rãi gục đầu xuống thấp.

Cơ mặt Diệp Hân thoáng co cứng, rồi lại cố gắng giương cao khóe miệng, cất giọng trầm thấp: "Tôi thực hâm mộ tình cảm của ông bà nhà."

Lệ Tịnh Lương lộ ra biểu tình thụ sủng nhược kinh: "Diệp tổng khen quá lời rồi. Bố tôi luôn bảo, đó chỉ là trách nhiệm tối thiểu của một người đàn ông mà thôi. Còn mấy chuyện vô tình vô nghĩa như: vợ vừa mới chết liền đi thêm bước nữa hay bỏ bê, đối xử tệ bạc với vợ và con cái, thì Lệ gia chúng tôi tuyệt đối không làm được."

Trên lầu hai, Hạ Tuyền đã không biết dùng từ ngữ nào để hình dung chính xác tâm trạng lúc này của mình.

Có lẽ người khác sẽ mịt mờ không hiểu, nhưng cô thấu tỏ đến từng chân tơ kẽ tóc. Sở dĩ Lệ Tịnh Lương nói những lời ấy với Diệp Hân... hết thảy đều vì cô. Nếu trước đây, trong lòng cô còn lẩn藏的, băn khoăn tình cảm của anh dành cho mình là thật hay giả, sâu đậm đến độ nào, thì giờ phút này, cô đã hoàn toàn tin tưởng anh đối với cô đều xuất phát từ tấm chân tình.

Thương trường là nơi không có bạn bè hay kẻ thù vĩnh viễn, nếu chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì thương nhân chẳng dại gì mà đầu đá trực diện với nhau. Thế mà Lệ Tịnh Lương lại chẳng ngần ngại giờ giọng châm chọc, thậm chí gần như trắng trợn khiêu khích bút dây động rừng luôn.

Trước mặt cô, Lệ Tịnh Lương không buồn giấu giếm đã tâm thôn tính công ty giải trí Hoa Hạ, vậy mà giờ đây anh lại quyết định hủy bỏ hôn ước, còn dùng thái độ ngăm ngăm chỉ chiết để đối đãi Diệp Hân, thăm thẳm Hạ Tuyền bất chợt đẩy lên hai luồng cảm xúc tương phản, vừa ghen ngào chua xót vừa có tí hờ hững biến thái.

Diệp Hân vốn là kẻ thông minh狡 hoạt nên đến nước này thì ông ta đã dám chắc, Lệ Tịnh Lương nắm được nội tình gì đó. Ông ta bắt giác nhịp nhịp hai chân, mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm anh chàng trẻ tuổi phía đối diện. Lúc bằng tuổi cậu ta bây giờ, Diệp Hân còn chưa đạt được những thành tựu đáng nể như vậy, ông ta phải thừa nhận, năng lực của Lệ Tịnh Lương cao hơn ông ta một bậc.

Có điều, xuất phát điểm của hai người khá bất đồng, Lệ Tịnh Lương từ khi sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, được tiếp thu nền giáo dục tối ưu nhất, có sẵn chỗ dựa vững chắc cùng nguồn lực kinh tế dồi dào. Những điều này thì Diệp Hân của thời trai trẻ không hề có.

Ngó thấy Diệp Hân đang nghiền ngẫm suy tư vấn đề gì đó, Lệ Tịnh Lương không để cho ông ta thả hồn đi hoang lâu, anh nhanh chóng lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của ông ta: "Sẵn tiện nhắc đến mấy vị trưởng bối, tôi xin mạn phép hỏi, không biết bố của Diệp phu nhân - Lương lão tiên sinh gần đây đang làm gì?"

Một câu hỏi mang tính xã giao khách khí lại khiến Lương Ngâm cả kinh, bối rối. Bà ta tẩn ngẩn một lúc, sau mới cẩn thận lựa lời.

"Bố tôi tuổi đã cao, quyết định về hưu nghỉ ngơi rồi."

Nghe thấy câu trả lời khôn khéo của vợ, khóe miệng Diệp Hân tức thì nhếch thành độ cong biểu thị cho sự hài lòng. Thấy chồng phản ứng như vậy, Lương Ngâm cũng thoáng an tâm hơn.

... Nghe xem, câu trả lời thật hay, về hưu an dưỡng tuổi già cơ đấy, chứ không phải bị Diệp Hân cưỡng ép bắt giao công ty cho ông ta à?

Lệ Tịnh Lương bỗng cất tiếng cười không rõ hàm ý, tay anh chống cằm, âm điệu lộ rõ sự tán đồng: "Diệp phu nhân nói rất đúng, cô Diệp cũng trưởng thành rồi, đã đến lúc để Lương lão tiên sinh tận hưởng niềm vui sum vầy bên cháu chắt."

Diệp Hân cười cười, rồi bắt đầu lèo lái câu chuyện vào đúng trọng tâm: "Thôi đi, đứa con gái này của tôi đầy hờ, đối với ông ngoại coi như có chút hiếu thuận, nhưng cũng bị tôi chiều hư không ít, nhiều lần sinh sự gây rắc rối, vô tình làm cậu phật ý. Mong cậu nể mặt tôi mà thông cảm bỏ qua cho nó, đừng để trong lòng nữa."

Rốt cuộc cũng nói đến điểm mấu chốt, Hạ Tuyền bất thần nín chặt môi, tập trung tinh thần lắng nghe, cả người cô cúi sâu về phía trước, muốn nhìn kĩ

hơn đáng vẽ của bốn người kia.

So với Hạ Tuyền đang hồi hộp căng thẳng, biểu hiện của Lê Tịnh Lương vẫn thực bình thản, anh khẽ gật đầu, đáp: "Không sao cả, Diệp tổng chỉ có duy nhất một cô con gái, không có thêm đứa con nào nữa, tất nhiên sẽ dành hết tình yêu thương cho cô Diệp."

Chỉ có duy nhất một cô con gái, không có thêm đứa con nào nữa —— lần này thì ngay cả Diệp Minh Tâm cũng bắt đầu chột dạ.

Nãy giờ, Hạ Tuyền vẫn luôn nỗ lực kìm nén cảm xúc, song đến lúc này thì trái tim cô đã đập rộn ràng trong lồng ngực, tay cô bám chặt lan can, cố gắng khắc chế con run rẩy đang dần xâm chiếm trên từng đầu ngón tay.

Diệp Hân nheo mắt nhìn lom lom Lê Tịnh Lương. Anh vui vẻ để mặc ông ta thoải mái sấm se đánh giá. Đối mặt với Lê Tịnh Lương tuy còn trẻ tuổi mà lòng dạ đã thâm sâu khó lường, Diệp Hân không cách nào lần mò được chủ ý thật sự của cậu ta. Nhưng bọn họ vẫn bị ràng buộc bởi mối quan hệ hợp tác, hơn nữa hai nhà còn tính tới chuyện trở thành thông gia, chẳng lẽ Lê Tịnh Lương lại định giờ què từ chối?

Ngay tức khắc, mối nghi ngờ của Diệp Hân đã được giải đáp, Lê Tịnh Lương mở miệng lần nữa, thẳng thắn cho ông ta câu trả lời dứt khoát.

"Tuy nhiên, Diệp tổng à!" Anh chớp nhẹ hai hàng mi, cố ý kéo dài giọng nói, "Lần trước, những lời tôi nói với cô Diệp là hoàn toàn nghiêm túc chứ chẳng phải bông đùa."

Diệp Minh Tâm gần như gom góp tất cả hi vọng gửi gắm vào buổi gặp mặt hôm nay. Cô ta hi vọng thông qua buổi gặp mặt này, Lê Tịnh Lương sẽ hồi tâm chuyển ý. Nào ngờ đâu, gặp mặt với hai vị phụ huynh mà anh ta cũng chẳng thêm nể nang, tôn kính, thử hỏi cô ta còn nhìn nổi không?

Diệp Hân chưa kịp lên tiếng, Diệp Minh Tâm đã hung hăng giờ giọng chất vấn: "Vì cái gì? Tôi chưa tốt ở điểm nào? Mà cho dù tôi vẫn còn nhiều điểm thiếu sót, cũng không quá quắt bằng anh đâu!" Sau đó, mồm miệng cô ta xoén xoét, mãi miết liệt kê hàng loạt tội trạng của anh, nào là đùa bỡn cho cô ta leo cây, rồi tới những chuyện tăng tị, dăm dúi giữa anh và Hạ Tuyền. Cô ta bỏ lỏ ba loa một hồi, ác ý chà đạp lên thể diện của anh, bằng mọi cách khiến anh muối mặt trước bố mẹ cô ta. Mà Lê Tịnh Lương thân là 'bị cáo' lại cứ tỏ vẻ bất cần, không chút bận tâm lưu ý.

"Nói xong chưa?" Anh nhẹ giọng hỏi.

Trông thấy ánh mắt anh lóe lên tia cười lạnh lẽo, Diệp Minh Tâm bỗng rùng mình khiếp đảm. Nhưng nhớ tới bố mẹ vẫn đứng đằng sau làm chỗ dựa vững chắc cho mình, cô ta thoáng an tâm trấn tĩnh lại, rồi tự động viên chính mình rằng, sao phải sợ anh ta? Kết quả là, Diệp Minh Tâm ưỡn ngực, mở to mắt trừng anh.

"Sao nào, bộ tôi nói không đúng hả?" Cô ta lạnh lùng phản vấn anh.

Lê Tịnh Lương nhòm người đứng dậy, hai tay nhét túi quần, thỉnh linh nở nụ cười tươi tắn, phớt lờ cả không gian như chuyển đổi giữa thời khắc giao thoa của đông tàn và xuân tới. Nụ cười anh tươi rói, soi vào mắt ba người đối diện, khiến họ cảm thấy quá chói.

"Cô nói rất đúng." Lê Tịnh Lương đề cao âm lượng, ngược đầu ngo lên lầu hai, nhấn nhá từng câu từng chữ, "Bảo bối, xuống đây đi."

Hạ Tuyền đứng hình ngay lập tức, Lê Tịnh Lương đang gọi cô ư?

"Bảo bối?"

Không thấy ai đi xuống, Lê Tịnh Lương bèn gọi thêm lần nữa.

Lần này Hạ Tuyền có thể khẳng định anh đang gọi mình.

Sau khi khẳng định xong, Hạ Tuyền không hề do dự mà tự tin bước xuống lầu, cô còn tranh thủ vừa đi vừa chỉnh trang lại đầu tóc.

Ba người nhà họ Diệp trở mắt nhìn Hạ Tuyền trân trân. Một giây sau, Diệp Minh Tâm trở nên kích động mất khống chế.

"Tôi nói có sai đâu, con điểm này đang trốn trong đây mà! !"

Diệp Minh Tâm không thể nhịn nổi nữa, liền hùng hổ bước phăm phăm tới trước, toan tính sổ với Hạ Tuyền. Ai dè giữa chừng bị người ta ngăn cản, và người ngăn cô ta lại không ai khác chính là chồng chưa cưới 'tiền nhiệm' của cô ta.

"Anh buông ra!" Ánh mắt Diệp Minh Tâm đặc nghệt tơ máu đỏ kè, "Anh là thằng đàn ông khốn nạn!"

Lê Tịnh Lương hơi ngửa người ra sau, né tránh mấy hạt mưa bắn tung tóe từ cái miệng kích động của Diệp Minh Tâm, anh híp mắt thản nhiên nói: "Cô Diệp, phiền cô xem lại mình đang đứng ở đâu, nơi này chưa tới lượt cô đao to búa lớn, điều võ giương oai đâu."

Lời hết, cổ tay anh bung lực, ném thẳng Diệp Minh Tâm vào ngực Lương Ngâm.

Lương Ngâm chỉ còn cách dùng lí lẽ để khai sáng đầu óc u mê của con rể tương lai: "Cậu Lê, đùa vui cũng nên có giới hạn. À kia cùng lắm chỉ là một 'con hát' tâm thường, sao có thể so sánh với Tâm Tâm nhà tôi?"

Lúc này Hạ Tuyền đã đi tới bên cạnh Lê Tịnh Lương, cô nắm lấy cánh tay anh, dịu dàng ngả đầu vào vai anh, và nở nụ cười rạng rỡ với Diệp Hân, nhẹ

giọng nói: "Diệp tổng, đã lâu không gặp."

Theo lý thuyết, đứng trước tình cảnh hiện tại, Diệp Hân hẳn là nên chất vấn cho ra lẽ. Nhưng trên thực tế, về mặt ông ta vẫn hòa nhã ôn nhu, ngoại trừ ánh mắt nhìn Hạ Tuyên vụt qua tia phức tạp thì những thứ khác vẫn giữ nguyên hiện trạng.

Thấy hạ Tuyên chủ động cất tiếng chào mình, ông ta bèn đứng dậy, gật đầu: "Đã lâu không gặp, mấy ngày nay cô ở nhà Tịnh Lương đã quen chưa?"

Lời ông ta nói, như thể ông ta đã sớm biết mối quan hệ giữa cô và Lê Tịnh Lương. Ngoại trừ Lê Tịnh Lương, ba người còn lại ai nấy đều kinh ngạc thảng thốt.

"Bố? !" Diệp Minh Tâm nhìn ông bằng ánh mắt khó tin.

Diệp Hân ra hiệu cho cô hãy bình tĩnh lại, rồi khẽ hát cảm với Lương Ngâm. Dù Lương Ngâm ngàn vạn lần không muốn, song lại không dám làm trái ý chồng, bà ta đành bấm bụng dắt Diệp Minh Tâm về nhà trước.

Chờ vợ con đi khuất, Diệp Hân mới tiếp tục mở miệng, ông ta điềm tĩnh nhìn thẳng vào đôi trai gái đang rúc sát vào nhau: "Thật không ngờ, hóa ra hai vị là một đôi. Có điều, cậu Lê à, con gái tôi đã có hôn ước với cậu, bây giờ cậu lại trắng trợn vi phạm hôn ước, ngang nhiên ở cùng một chỗ với cô Hạ, vậy cậu có nên cho nhà họ Diệp chúng tôi một câu trả lời hợp tình hợp lý?"

Lê Tịnh Lương như cười như không hỏi lại: "Ồ, nếu tôi đoán không nhầm thì Diệp tổng đang muốn đòi tôi bồi thường?"

Diệp Hân chỉ cười mà không đáp.

Về mặt Lê Tịnh Lương như thể đang nghe ông ta kể chuyện tiêu lâm, anh cười khẩy: "Diệp tổng, chắc ông cũng biết tôi là nhà đầu tư mạo hiểm, những người có thể khiến tôi chi tiền thì phải đem lại lợi ích gấp bội cho tôi, vậy ông có thể cho tôi cái gì đây?"

Diệp Hân đứng khoanh tay, đứng đĩnh tiếp lời: "Vậy có nghĩa là chúng ta không còn gì để nói?"

"Có chứ." Lê Tịnh Lương bình tĩnh tuyên bố, "Chúng ta vẫn còn nhiều chuyện phải nói lắm, hay trước tiên chúng ta hãy nói về thủ tục chấm dứt hợp đồng giữa công ty giải trí Hoa Hạ và bảo bối nhà tôi đi."

Sao cơ? anh muốn giúp cô chấm dứt hợp đồng với giải trí Hoa Hạ?

Hạ Tuyên kim lòng không đậu nhìn anh đăm đăm, anh cũng nhìn sâu vào mắt cô, tận dưới đáy mắt anh vụt lên tia cảm xúc lạ khiến cô bất giác nghĩ tới câu —— màn đêm đã cạn, bình minh đón chào.

Cô không thể tỏ tường hết thấy mục đích của Lê Tịnh Lương khi anh quyết định chính thức ra mặt giúp cô, nhưng cô tin chắc, tình cảm anh dành cho cô cũng ít nhiều ảnh hưởng đến quyết định ngày hôm nay. Cô nghĩ, cô sẽ mãi mãi ghi lòng tạc dạ, nguyện ý trả giá vì những việc anh đã làm cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Kẻ Mưu Mô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.